

SVĚT ZLODĚJŮ

Kniha 4

BOUŘLIVÉ OBDOBÍ

GARY RUDDELL

Nejpoutavější seriál fantasy dobrodružství
na světě (a nejen na našem). Sestavili
ROBERT LYNN ASPRIN & LYNN ABBEY

SVĚT ZLODĚJŮ

je jedinečný zážitek: výplod obrazotvornosti, svět, kde neplatí zákony, kde vládnou násilí a prohnanost a magie je stále mocná; přivedený na svět současnými špičkovými spisovateli fantasy, kteří navzájem užívají své postavy (ale nelikvidují si je... nebo aspoň ne příliš hojně!)

Myšlenka Světa zlodějů a barvitého města jménem Asylum (v orig. Sanctuary™, lze přeložit mj. jako útočiště, azyl, ale také jako svatostánek, svatyně) napadla Roberta Lynna Asprina v roce 1978. Po mnoha zvratech a obracech (což dokumentují jednotlivé díly), myšlenka odstartovala – a nabyla svou vlastní realitu, jak už to nejlepší světy fantazie dělávají. Výsledkem jsou jedny z nejunikátnějších a nejúspěšnějších F&SF příběhů; bestseller od samého počátku, seriál, který je výzvou pro spisovatele, potěšením pro čtenáře a miláčkem fanů.

POSTAVY

Obyvatelé města:

Hanse Stínolez – Zloděj a zahořklý stoupenec zašlé slávy Ilsigu. Současně přítel prince Kadakitha a Tempa.

Illyra – Věštkyň s Darem Vidění, po matce S'danzo.

Dubro – Kovář na bazaru a Illyřin manžel.

Hakim – Vypravěč a kronikář historek.

Jubal – Bývalý giadiátor a klíčová postava asylského organizovaného zločinu. Zraněn během zteče Pastorků, při níž byla zničena jeho usedlost a zabiti jeho lidé.

Saliman – Jeho pobočník a jediný přítel.

malíř Lálo – Pouliční portrétista nadaný kouzlem, jemuž plně neporozuměl.

Gilla – Jeho nezdolná manželka.

Lastel/Bezparec – Obchodník z okrajové části města žijící dvojím životem jako vlastník Oplzlého jednorožce. Unikl děsivým mukám, když Cime zabila čaroděje, kteří ho do nich uvrhli.

Mor-am a *Moria* – Ozbrojenci, bratr a sestra. Bývalé jestřábí masky. Po pádu Jubala žijí bez cíle.

Kopretina – Věštkyň S'danzo. Učitelka Illyry a přítelkyně Hanse.

Miniril – Její nejstarší dcera.

Mradhon Vis – Dobrodruh z cizí země a občasný vyzvědač.

Omat, Hort, Stařec (Panit) – Muži z asylské rybářské flotily.

Čarodějové:

Ischade – Nekromantická věštkyň a zlodějka. Její kletbu přebírají její milenci a umírají na ni.

Rankanci žijící v Asvlu:

Cime – Vražednice, zabíjí zejména čaroděje. Její vztah k Tempovi je záhadný a má kořeny v dávné minulosti.

Ďasi – Zalbar, Quag, Armén: princova osobní stráž. Výborně vycvičení vojáci, v poslední době sužovaní vnitřními nešváry.

Princ Kadakithis – Charismatický, ale naivní guvernér města. Odsunutý do Asylu nevlastním bratrem, císařem Ranke.

Molin Světlonoš – Vashankův velekněz. Po princovi nejvyšší oficiální představitel císařství v Asylu.

Pastorci/Svaté spolky – Příslušníci jednotky žoldnéřů.

Abarsís – Zakladatel Pastorků. Zavražděn Jubalem.

Tempus/Tálés/Hádankář – Ďas. Z moci Vashanky téměř nesmrtelný žoldnéř. Velitel Pastorků.

Walegrin – Důstojník Rankanské armády, pověřený vesním místní asylské posádky. Nevlastní bratr věštkyně Illyry.

Drozd a Malm – Jeho nadporučíci.

Bohové:

Eshi – Ilsižská bohyně lásky, krásy a plodnosti.

Ils – Nejvyšší božská podstata poraženého panteonu Ilsigu.

Shalpa – Ilsižský bůh, patron zlodějů.

Vashanka – Rankanský bůh, Hromovládce, patron dobytelských armád Ranke.

Svět zlodějů

Kniha čtvrtá
BOUŘLIVÉ OBDOBÍ

Sestavili

Robert Lynn Asprin
Lynn Abbey

„*Exercise in Pain*“
copyright © 1982 by Robert Lynn Asprin
„*Downwind*“
copyright © 1982 by C. J. Cherryh
„*A Fugitive Art*“
copyright © 1982 by Diana L. Paxson
„*Steel*“
copyright © 1982 by Lynn Abbey
„*Wizard Weather*“
copyright © 1982 by Janet Morris
„*Godson*“
copyright © 1982 by Andrew J. Offutt

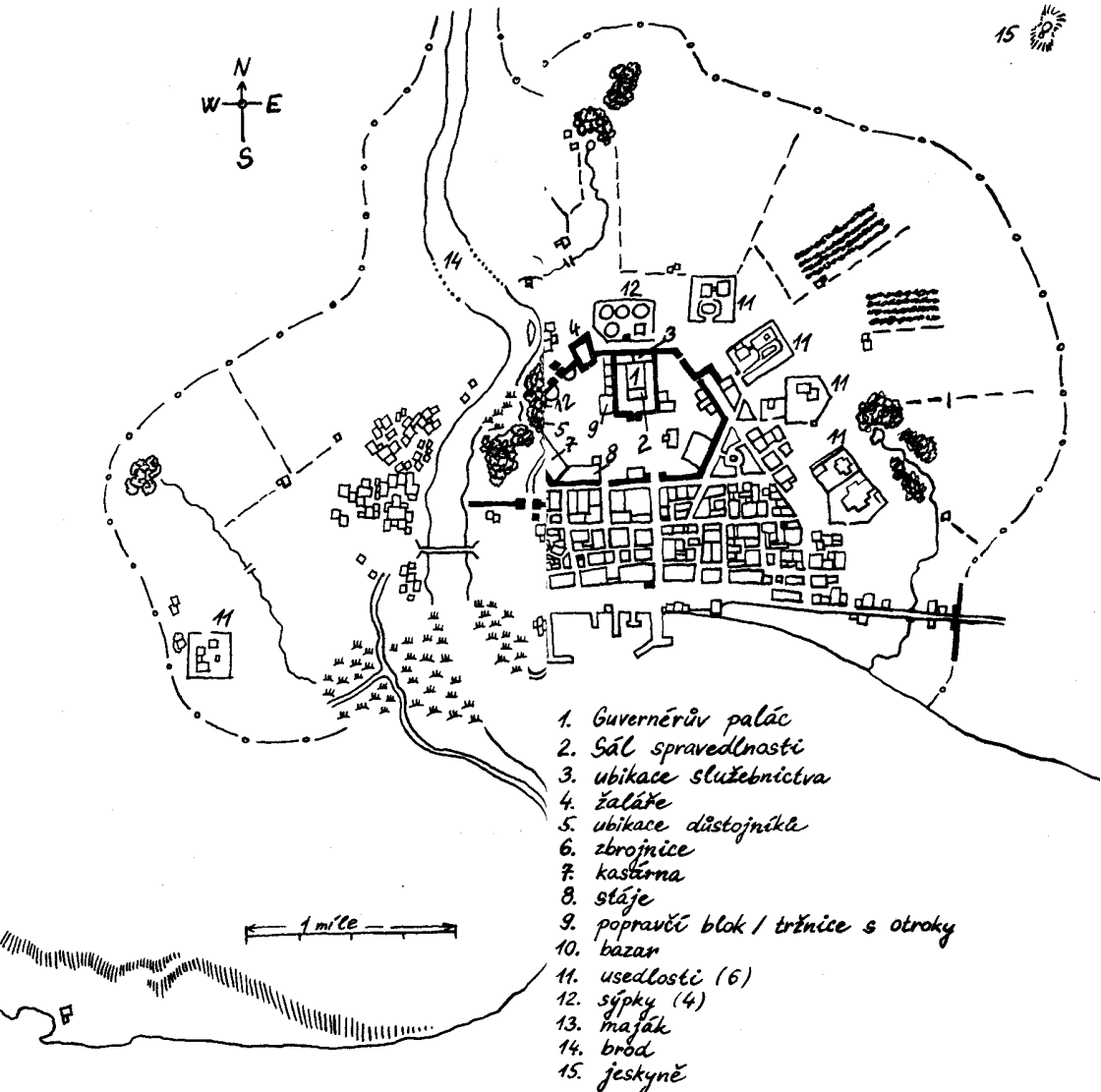
STORM SEASON

Text copyright © 1982 by Robert Lynn Asprin
Cover art © 2001 by Gary Ruddell
Maps by Jim Odbert
Translation copyright © 2001 by Hana Ederová
All rights reserved
Edition © 2001 by Perseus publishing, Ltd.

ISBN 80-7288-014-4

Obsah

POSTAVY	3
EDITORSKÁ POZNÁMKA	10
Úvod.....	11
<i>Robert Lynn Asprin</i>	
Pohyb a bolest	17
<i>Robert Lynn Asprin</i>	
Povětrov	38
<i>C.J. Cherryh</i>	
Malíř na útěku	75
<i>Diana L. Paxson</i>	
Ocel	103
<i>Lynn Abbey</i>	
Čarodějné počasí	150
<i>Jannet Morris</i>	
Syn boha.....	195
<i>Andrew J. Offutt</i>	
Doslov	228

1. Guvernérův palác
2. Sál spravedlnosti
3. ubikace služebnictva
4. žaláře
5. ubikace důstojníků
6. zbrojnice
7. kasárna
8. stáje
9. popravčí blok / tržnice s otroky
10. bazar
11. usedlosti (6)
12. sýpky (4)
13. maják
14. bród
15. jeskyně

EDITORSKÁ POZNÁMKA

Čtenáři prvních tří svazků Světa zlodějů jsou již zvyklí, že se jednotlivé skutečnosti odlišují a protiřečí si. Záleží na pohledu hrdiny nebo vypravěče oné události. Z důvodu časových nesrovnalostí bude ještě o něco obtížnější pochopit čtvrtý díl. Zatímco v předchozích svazcích jsem se snažil o řazení příběhů podle doby, ve které se sebehly, ukázal se tento postup v Bouřlivém období jako nemožný. Některá vyprávění pokrývají tak dlouhý časový úsek, že se události překrývají, v jiných případech jsou součástí jiných dějů. Mohl jsem se pokusit povídky rozdělit a pospojovat podle nepřerušované časové posloupnosti, ale raději jsem nechal na čtenáři, aby událostem porozuměl a pokud uzná za vhodné, vytvořil si v duchu vlastní časovou osu. Zbývá jen dodat, že se všechny příhody v tomto díle stanou mezi koncem Stínů Asyla a koncem Bouřlivého období.

Úvod

Robert Lynn Asprin

Je tomu již dávno, kdy nejstarší asylský vypravěč Hakim naposledy zavítal do městské části, známé jako Rybářská čtvrť, ale cestu si dosud pamatoval. Mnoho se nezměnilo: stánky s chatrnými plachtami, které měly chránit úlovek před sluncem, čluny převrácené kýlem vzhůru kolem přístavní hráze a několik sítí, které před opravou usychaly na pláži. Všechno bylo stejné – snad jen vybledlejší a opotřebovanější – jako lidé... jako zbytek města.

Hakim po celé roky vnímal úpadek Asylu. Pozoroval vysychající hospodářství a čím dál tím zoufalejší a zkaženější obyvatele. Všechno sledoval a zaznamenával nestranným pohledem profesionálního vypravěče. Ačkoli někdy, jako třeba v této chvíli – když návštěva po dlouhé době zvýraznila chátrání, které nebylo u oblíbených míst, kterými procházel dnes a denně, tak nápadné – pocítil bodnutí lítosti ne nepodobné dojmů, který měl v den, kdy navštívil otce a uvědomil si, že muž umírá. Tehdy návštěvu zkrátil a nikdy se již nevrátil. V bláhovosti tehdejšího mládí si chtěl otce pamatovat zářícího radostí, v plné síle nejlepších let. Hakim svého rozhodnutí vždycky litoval, a když se dnes město, které si přisvojil a zamiloval, zmítalo ve smrtelných bolestech, byl rozhodnut svoji předchozí chybu neopakovat. Neopustí je. Zůstane s Asylem, podělí se s ním o bolest a utěší ho svojí přítomností, dokud město nebo on anebo snad oba nebudou mrtví.

Vypravěč se utvrdil ve svém rozhodnutí a otočil se zády k srdcervoucímu pohledu na přístav, který byl kdysi pýchou Asylu a dnes jen ošklivě zesměšňoval vzpomínky. Vešel do taverny, kam měl dnes namířeno.

Vinný soudek byl oblíbeným útočištěm rybářů, kteří si před návratem domů chtěli dopřát trochu společenského života. Dnešek nebyl žádnou výjimkou a Hakim snadno objevil osobu, za kterou sem přišel. Omat seděl sám u rohového stolu, plný pohár držel volně v jediné ruce, zamyšlený pohled upíral do dálky. Hakim chvíli váhal. Zdráhal se vyrušit jednorukého rybáře z dobrovolného osamění, ale pak zvídavost zvítězila nad ohleduplností a Hakim přistoupil ke stolu.

„Smím si přisednout, Omate?“

Rybář na něho zaostřil pohled a zamrkal překvapením. „Hakime! Co tě přivádí do přístavu? Že by U Oplzlého jednorožce nakonec došlo víno?“

Vypravěč si nevšímal posměšku a klesl na jednu z prázdných stoliček. „Sleduji stopu jednoho příběhu,“ vysvětloval vážně. „Mezi lidmi se ledaco šeptá a s tvou pomocí bych mohl vylepšit pověsti tak, že by uspokojily mé posluchače.“

„Příběh?“ opakoval Omat s náhle roztěkaným pohledem. „Dobrodružství prožívají jen tvoji bohatí kupci nebo hrdlořezové v náruči tmy, ne my, prostí rybáři – a rozhodně ne já.“

„Vážně?“ zeptal se Hakim, předstíraje překvapení. „Takže to byl nějaký jiný jednoruký rybář, kdo dnes oznámil kapitánovi místní posádky zmizení Starce a jeho syna?“

Omat ho poctil chmurným pohledem. „Měl bych znát tohle město natolik dobře, abych nepočítal s mlčenlivostí,“ sykl. „Špatné zprávy přitahují zvědavce stejně spolehlivě jako princovy šibenice přitahují havrany. Jak se říká, v Asylu seženete všechno, jen ne pomoc.“

„Úřady budou jistě případ vyšetřovat?“ zeptal se vypravěč, ačkoli předem znal na svou otázku odpověď.

„Vyšetřovat!“ odplivl si rybář hlučně na podlahu. „Víš, co mi řekly – ty tvoje slavné úřady? Řekly, že se Stařec určitě utopil. Oba, on i jeho syn. Řekly, že Stařec určitě spadl přes palubu při nečekané bouři. Ty tomu věříš? Stařec – a spadnout přes palubu? On, který je součástí svého člunu stejně jako vidlice na vesla? A Hort, který uměl plavat jako ryba dřív, než udělal první krok. Utopili se? Oba? Když jejich člun zůstal na hladině?“

„Člun zůstal na hladině?“ zeptal se s dychtivou naléhavostí v hlase Hakim.

Omat mu chvíli oplácel upřený pohled, pak se předklonil. Nakonec se rozhodl, že si zážitek nenechá pro sebe. „Už celé týdny bral Stařec Horta s sebou na moře. Učil ho znát uskoky plavby na hluboké vodě. Ano, já vím, že z Horta nikdy nebude rybář, a Stařec taky věděl své – ale Stařec měl příhodnou výmluvu, aby se před synem trochu blýsknul. A Hortovi slouží ke cti, že hrál s ním – měl se Starcem stejnou trpělivost, jakou míval Stařec s ním. Všechny nás hrálo u srdce, když jsme viděli, že se ti dva na sebe zase usmívají.“ Rybář se kratičce usmál, jak se k němu vkradly vzpomínky, pak pokračoval:

„Včera vypluli – daleko na moře – a zmizeli z dohledu všem na pevnině i na ostatních lodích. Hned mě napadlo, že se vystavují nebezpečí, a taky jsem to povídal Haron. Ale jen se smála. Prý si nemám dělat starosti – touhle roční dobou je Stařec moři víc než rovnocenným soupeřem.“ Rybář se zhluboka napil.

„Ale nevrátili se. Myslел jsem si, že třeba přirazili ke břehu jinde, a strávil jsem většinu noci potulováním a vyptáváním se na ostatních hrázích. Jenže nikdo je ani nezahlédl. Dneska ráno jsem vyplul se svým člunem. Teprve skoro v poledne jsem zahlédl opuštěnou loď. Vesla byla vytažená na palubu. Po Starci a Hortovi jakoby se zem slehla. Vzal jsem jejich člun do vleku a zašel zmizení nahlásit na posádku. Co mi řekli, už víš. Utonuli při nenadálé bouřce! Když nám do období bouří zbývá ještě několik měsíců...“

Hakim počkal, dokud se rybář neodmlčel. Pak teprve promluvil. „Mohl tam být... nějaký tvor z hlubin? Nepředstírám, že znám moře, ale i vypravěč naslouchá vyprávění.“

Otnat si jej bez pohnutí změřil pohledem. „Možná,“ připustil opatrně. „Nezahrával bych si tady s hlubokou vodou za dne, natož v noci. Je mnohem lepší, když si člověk s bohy či netvory vůbec nezahrává.“

„Přesto ses dnes odvážil,“ nedal se odbýt vypravěč, hlavu skloněnou ke straně.

„Stařec byl můj přítel,“ odpověděl bezvýrazně rybář. „Ale jestli pro své pohádky hledáš netvory – pak pro tebe mám návrh. Poohlédni se po těch dvounohých, kteří rozhazují zlato.“

„Co to povídáš, Omate?“

Třebaže už seděli velice blízko jeden druhému, Omat se nenápadně rozhlédl po výčepu. Co kdyby je někdo zaslechl. „Jen tohle,“ zamumlal. „Viděl jsem loď – loď, která tam neměla co pohledávat... tam ani nikde jinde.“

„Pašeráci?“

„Pašerácké lodě jsem viděl už dřív, vypravěči,“ zavrčel rybář. „My známe je a oni znají nás – jedni druhým se zdaleka vyhýbáme. Kdyby byl Stařec takový blázen, že by se přiblížil k pašerácké lodi, našel bych ho ležet mrtvého ve člunu nebo by plaval ve vodě poblíž. K čemu by se pašerákům hodila těla?“

„Tak kdo tedy?“ zamračil se vypravěč.

„To je záhada,“ zachmuřil se Omat. „Loď byla hodně daleko, ale pokud jsem dokázal něco rozpoznat, nepodobala se žádnému plavidlu, jaké jsem kdy viděl nebo o jakém jsem slyšel. A co víc – nesledovala pobřeží ani nesměřovala na pašerácký ostrov. Plula přímo na otevřené moře.“

„Řekl jsi o ní úřadům?“ chtěl vědět Hakim.

„Úřadům,“ pohrdavě si odfrkl rybář. „Co jsem jim měl povídat? Že moje dva přátele někdo ukradl a odvezl na přízračné lodi, která vystoupila z legend a odplula za obzor do neprobádaných vod? Mysleli by si, že jsem opilý, nebo ještě hůř – přidali by mě ke sbírce bláznů, které shromažďuje Pokakakis. Řekl jsem jim toho až dost, ačkoli tobě jsem prozradil víc. Pamatuj si, vypravěči, že bych nerad ztratil další den rybaření. Pokud se mé jméno dostane do jedné z tvých historek, vzbudím zvědavost těch líných strážných.“

Hakim by se rád vyptal na „přízračnou loď, která vystoupila z legend,“ ale bylo zřejmé, že téměř překročil mez, za kterou již nebude u rybářova stolu vítán. „Nic nevyprávím, pokud neznám konec svého příběhu,“ ujistil zlostně hledícího hostitele. „A to, cos mi řekl, je pouhým začátkem příběhu. Budu držet jazyk za zuby, dokud se nedozvím víc, a i pak ti jako oplátku za všechno, co jsi mi teď dal, věnuji první vyprávění zadarmo.“

„Správně,“ zabručel Omat, „i když já bych raději, kdybys vynechal vyprávění a koupil nám místo něj něco k pití.“

„Chudák si musí své peníze hlídat,“ zasmál se Hakim a zvedl se k odchodu. Poté zaváhal. „Starcova žena...?“ zeptal se.

Omat přivřel oči. Mezi dvěma muži náhle stála zeď. „Nezůstane bez pomoci. V Rybářské čtvrti se o své lidi staráme.“

S pocitem nemotornosti zalovil vypravěč v šatech a vytáhl malý měšec s mincemi. „Tumáš,“ řekl a položil ho na stůl. „Není v něm moc, ale rád bych pomohl tou trochou, co si můžu dovolit.“

Měšec zůstal ležet bez povšimnutí.

„Neprijme milodar od člověka z města.“

Drobný vypravěč se na chvíli nafoukl na dvojnásobek své obvyklé velikosti. „Dej jí ty peníze,“ sykl, „nebo je dej lidem, kteří ji podporují... nebo s nimi vydrhni sud na ryby, až se z něj bude kouřit –“ Zarazil se, neboť si pojednou uvědomil zvědavé pohledy od sousedních stolů. V záblesku pokory se vypravěč uklidnil. „Omate, příteli,“ řekl potichu, „vždyť mě znáš. Nepatřím k městu o nic víc než k rybářům nebo vojákům. Nedovol, aby se pýcha jedné stařeny postavila mezi ni a pár počestných měďáků. Když je položí na pult stánku s rybami, budou platit stejně jako jiné.“

Rybář pomalu zdvihl váček, pak zkřížil pohled s Hakimem. „Proč?“

Vypravěč pokrčil rameny. „Příběh o Starci a obrovském krabu se mi vyplatil. Nechutnalo by mi víno koupené za takové peníze, pokud by z nich jeho žena nic neměla.“

Omat pokýval a měšec se vypravěči ztratil z očí.

Když se Hakim vynořil z Vinného soudku, začínalo se šřit. Prodlužující se stíny zakrývaly úpadek, kterého si všímal předtím. Byla však pravda, že se mu svět zdál lepší poté, co od něho Omat přijal dar. Z náhlého popudu se vypravěč rozhodl projít se před návratem do Spleti kolem přístavních hrází.

Do nosu mu vnikl vzduch nasycený pachem oceánu, lehká bríza ho tahala za šaty. Při chůzi si přebíral Omatův příběh. Zmizení Starce a jeho syna bylo jen poslední z řady podivných událostí: válka hrozící na severu, útok na Jubalovu usedlost, zmizení a pozdější

návrat Tempa i Bezpalce – to všechno znělo jako dunění vzdáleného hromu zvěstujícího bouři velkolepé intenzity.

Omat sice říkal, že období bouří je měsíce vzdáleno, ale ne všechny bouřky způsobují přírodní síly. Così se blíží. Vypravěč to cítil ve vzduchu a viděl ve tvářích lidí v ulicích – ačkoli stejně jako ostatní nedokázal nic ze svých tušení pojmenovat.

Chvilí uvažoval o návštěvě chrámu, k čemuž se uchýloval jen zřídka, ale jako vždy ho odradilo již pouhé množství božstev, která se nabízela k uctívání či usmiřování. Mezi bohy a kněžími bujelo tolik malicherné žárlivosti, že bylo výhodnější stát zcela mimo než riskovat nesprávnou volbou.

Tytéž mince, které by snad obětoval, mu mohou na bazaru u věštkyně koupit krátký pohled do budoucnosti. Jejich blouznění jsou samozřejmě často natolik nezřetelná, že člověk nerozpozná pravdu, dokud není po všem. Hakimovi se na tváři objevil široký domýšlivý úsměv. Rozhodl se. Nevsadí na bohy ani na věštkyně, ale pronikne do jádra a vyhledá osudové znamení způsobem sobě vlastním – pohledem do poháru vína.

Vypravěč zrychlil kroky a zamířil k Oplzlému jednorožci.

Pohyb a bolest

Robert Lynn Asprin

Něco se muselo stát. Saliman je se svým posláním pryč již příliš dlouho. Nepochybně se někde něco zadrhlo. Někteří lidé by možná špatně odhadli běh času mezi západem a východem slunce. Jubal ne. Když začínal v rankanském hlavním městě jako gladiátor, zažil před dnem v aréně, neboli krvavým dnem, jak takovým říkali jemu podobní, mnoho bezesných nocí; poznal tmou hezky zblízka. Každá část noci má svůj vlastní odstín, svou vlastní povahu – a on je všechny zná... i s očima zrudlýma potem a slzami bolesti, tak jako je tomu teď.

Trvá mu to moc dlouho. Něco se stalo.

Myšlenky se proplétaly a tančily mu hlavou. Snažil se soustředit, vytyčit náhradní plán. Pokud má pravdu; když je teď sám a zraněn – co může dělat? Nedostal by se daleko – musí se bolestivě plazit, posouvat se rukama po zemi. Kdyby narazil na někoho z mužů, kteří ho pronásledují, kdyby se náhodou střetl s nějakým obyvatelem města, který k němu cítí starou zášť, nemohl by se bránit. Muž potřebuje k boji nohy, zdravé nohy. I tuto znalost mu dala aréna.

Častokráte opakovaná slova cvičitele ze zápasišť se mu vryla do paměti a vytlačila jakékoli jiné myšlenky. „Pohni se! Pohyb, zatraceně! Ústup. Výpad. Ústup. Obejdi mě. Pohyb! Když se nebudeš hýbat, je po tobě. Jestli tě nezabiju já, tak tvůj první protivník určitě! Hni se! Nehybný bojovník je mrtvý bojovník. Pohni se! Pohyb!“

Zvuk, který Jubal na půl ucha zaslechl, násilně přerušil horečnaté vzpomínky a vrátil jej do přítomnosti. Ruka sjela na jílec

dýky. Napjal tělo, pohledem poblouzněným bolestí se snažil proniknout tmou. Saliman?

Snad. Ale ve svém současném stavu nemá žádnou naději. Protože jeho spojenec zná jeho přesnou polohu, mohli od něho Jubalovi nepřátelé tuto informaci získat násilím. Sedící Jubal se opíral zády o strom, nohy natažené před sebou, a rozhlížel se po nějaké nové skrýši. Ani ne dva kroky od něj rostl chomáč tak po kolena vysokého býlí. Žádný zázrak, ale lepší než nic.

Bývalý gladiátor se skulil stranou, opřel se o jednu ruku a zbrzdil jí pád těla k zemi. Pak se natahoval a posouval, znovu a znovu, pomaličku se blížil k trsu trávy. Nakonec se ukryje přímo v něm. Ačkoli volnou rukou udržoval rovnováhu, zavadila jedna z ulomených tyček šípů, které mu pronikaly koleny, o zem. Hlavou mu projela rudá žhnoucí bolest. Přesto ani nehlesl. Cítil, jak se mu z těla řine pot.

Natáhnout, posunout. Natáhnout.

Když se ocitl v bezpečí býlí, dopřál si odpočinek. Hlavu přitiskl k zemi. Dýka vyklouzla z pochvy. Držel ji hrotem k zemi, zakrýváje ji předloktím, aby ho snad neprozradilo blýsknutí ostří. Vyčerpán úsilím přesunu se dosud chvěl. Dýchal nosem, aby zpomalil a utajil zotavení. Nádech. Výdech. Přestávka.

Objevily se dvě postavy, černé skvrny na ještě černějším pozadí, a obcházely strom, u něhož ještě před chvílí ležel.

„Tak co?“ ozvalo se hlasitě v temnotě. „Kde je můj pacient? Neumím léčit duchy.“

„Tady byl, přísahám!“

Jubal se usmál a povolil sevření dýky. Bylo snadné poznat druhý hlas. Slýchá ho už léta každý den.

„Pořád z tebe není žádný válečník, Salimane,“ zvolal a nadzdvíhl se na lokti. „Už jsem ti kolikrát říkal, že bys nerozeznal léčku, dokud bys do ní nespádl.“

Hlas měl slabý a napjatý až do bodu, kdy ho sám sotva poznával. Obě postavy přesto divoce vyrazily za zvukem, který vycházel z místa někde u jejich kotníků. Jubal si po nepatrný okamžik vychutnával jejich poděšenou reakci, nato mu rysy zase ztvrdly. „Jdete pozdě,“ obvinil je.

„Mohli jsme být rychlejší,“ vysvětloval spěšně jeho pobočník, „ale tady ranhojič nedal jinak, než že musí po cestě vykopat nějaké kořínky.“

„Některé léčebné prostředky působí nejsilněji v čerstvém stavu,“ oznámil nabubřele Alten Stulwig. Přistoupil k Jubalovi. „A podle toho, co jsem se dozvěděl –“ V tom se zarazil. Zvědavě si prohlížel traviny, v nichž se jeho pacient skrýval. „Mluvíme-li o bylinách,“ zajíkl se, „uvědomuješ si, že zrovna tato rostlina, v níž ležíš, vylučuje dráždivé silice, z nichž tě bude štípat a pálit kůže?“

Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu ironie, obsažená v tomto výčtu nebezpečí, připadala Jubalovi velmi vtipná a rozesmál se poprvé od chvíle, kdy Pastorci zaútočili na usedlost. „Myslím, ranhojiči,“ vyrazil ze sebe nakonec, „že mám teď větší starosti, než je nějaká vyrážka.“ Nato jej přemohlo vyčerpání a prodělaný otřes. Omdlel.

Nebyl to stín noci, ale hlubší temnota – temnota prázdná či trestanecké cely.

A z té černočerné tmy si pro něho přišli neviditelní nepřátelé s dýkami jako doběla rozžhavené pohrabáče a zaútočili mu na kolena. Snažil se bránit, ale nadarmo. Jednou, ne, dvakrát hlasitě vykřikl a pokusil se přitáhnout nohy těsně k hrudi, ale velká váha je stáhla dolů a jeho trýznitel pokračoval v práci. Neschopen pohnout pažemi či jen rukama, kroutil Jubal hlavou, mluvil z cesty, nesouvisle drmolil bezmocné hrozby. Konečně jeho vědomí sklouzlo do jiné roviny, temnější roviny, kde nebyla žádná bolest – vůbec žádný pocit.

Svět se pomalu vracel, tak pomalu, že měl Jubal nejprve co dělat, aby rozlišil sen od skutečnosti. Je v pokoji... ne, v nějaké kůlně. Jediná blikotající svíce vydává nepatrnou trochu světla. Její úkol postupně přebírá slunce, jehož záře proudí dovnitř otvorem bez dveří.

Leží na špinavé podlaze, šaty vlhké a lepkavé od vlastního potu. Nohy má od stehů po lýtky obvázané... obvazy nemají žádný tvar, jako by si jeho nohy nepodržely žádné jiné obrysy, než jaké jim daly hadry.

Přidřepł k němu Alten Stulwig, oblíbený asylský ranhojič a zastínil sluneční paprsky, které mu dopadaly na obličej. „Jsi vzhůru. Výborně,“ zabručel muž. „Teď snad dokončím ošetření a půjdu domů. Víš, jsi teprve druhý černoch, se kterým pracuji. Ten druhý zemřel. V takových případech je obtížné posoudit odstín kůže.“

„Salimane?“ zaskřehotal Jubal.

„Je venku, ulevuje si. Jestlipak víš, že jsi ho podcenil? Ať už je nebo není válečník, donutil mě jednat proti vlastnímu přesvědčení. Vyhrožoval mi, že mě vykuchá, pokud nepočkám, až nabudeš vědomí.“

„Saliman?“ Jubal se chabě zasmál. „Nechal ses oklamat, ranhojiči. Nikdy nikomu nepustil žilou. Ne každý, kdo pro mě pracuje, je mordýř.“

„Já mu věřil,“ odsekl ranhojič ostře. „A pořád věřím.“

„Taky bys měl,“ dodal Saliman od vchodu. V jedné ruce nesl zrezivělý hrnek bez ucha; nesl ho opatrně, jako by byla sama nádoba nebo její obsah křehká. V druhé ruce držel Jubalovu dýku.

Když se Jubal pokusil pohnout tělem a svého pomocníka pozdravit, poprvé si uvědomil, že má paže svázané nad hlavou – připoutané k čemusi, co bylo mimo jeho zorný úhel. Saliman k Jubalovi poklekl a dýkou mu uvolnil ruce. Nabídl mu hrnek zcela naplněný vodou. Byla kalná a plavaly v ní větvičky a tráva – ale pomohla otrokáři zahnat z úst horečnatou pachut’.

„Ani jsem nečekal, že si něco takového budeš pamatovat,“ pokračoval Saliman, „ale prolil jsem krev aspoň čtyřikrát – dvakrát jsem určitě zabil – a všechno se stalo, když jsem se tě snažil dostat z usedlosti.“

„Chtěl jsi mi zachránit život?“

„Šlo i o můj život,“ pokrčil rameny Saliman. „Pak už si nájezdníci cíle moc nevybírali –“

„Dovolil bych si dokončit práci,“ skočil jim podrážděně do řeči Stulwig. „Noc byla dlouhá – a vy dva ještě budete mít dost času si povídat.“

„Ovšem,“ souhlasil Jubal a pokynul Salimanovi k odchodu. „Kdy budu zase stát na nohou?“

Otázka visela ve vzduchu příliš dlouho a Jubal znal odpověď dříve, než ranhojič našel hlas.

„Odstranil jsem ti z kolen šípy,“ mumlal Stulwig. „Ale jsou hodně poškozená... a zasažená infekcí –“

„Za jak dlouho?“ Tentokrát se otrokář jen neptal; prosil o odpověď.

„Nikdy.“

Jubalova ruka se plynulým, hbitým pohybem ocitla u boku, pak zaváhala. Došlo mu, že nedrží dýku. Teprve pak jeho vědomí pochopilo, že zbraně má Saliman. Snažil se zachytit oči pobočníka, aby mu mohl dát znamení, ale brzy si uvědomil, že se Saliman jeho pohledu úmyslně vyhýbá.

„Přiložil jsem placku, abych zpomalil šíření infekce,“ pokračoval Alten, který netušil, že už mohl být mrtev, „stejně tak jsem použil šťávy jistých rostlin, abych rány umrtvil. Ale musíme bez prodlení pokračovat v ošetřování.“

„Ošetřování?“ zabodával se do něho pohledem otrokář, z jehož podráždění na chvíli zmizela veškerá prudkost. „Říkal jsi ale, že nebudu moci chodit –“

„O nohou jsi mluvil ty,“ povzdychl si ranhojič. „Snažím se ti zachránit život – přestože jsem slyšel, že se najdou tací, kteří by za pohled na tvůj konec dobře zaplatili.“

Jubal slyšel slova a přijal je bez přívalu strachu, který by snad pocítili jiní muži. Pro všechny gladiátory je smrt stará známá. „Kdo by to byl řekl. O jakém ošetření jsi mluvil?“ zeptal se chladně.

„Ohněm,“ prohlásil Stulwig bez váhání. „Musíme vypálit infekci, než se rozšíří dál.“

„Ne.“

„Ale zranění se musí ošetřit!“ trval na svém ranhojič.

„Tomu říkáš ošetření?“ vzpíral se Jubal. „Já už popálené nohy viděl. Svaly nahradí zjizvená tkáň; to nejsou nohy – musí se schovávat.“

„S tvýma nohama je konec,“ zvolal Stulwig. „Přestaň o nich mluvit, jako kdyby byly ještě k něčemu. Stojí před tebou jediná otázka: přeješ si žít nebo zemřít?“

Jubalovi klesla hlava dozadu, až upíral pohled do stropu kůlny. „Ano, ranhojiči,“ zamumlal potichu, „to je ta otázka. Budu potřebovat čas na přemýšlení.“

„Ale –“

„Kdybych ti měl odpovědět hned,“ pokračoval otrokář drsně, „řekl bych, že bych dal přednost smrti před životem, ke kterému mě tvoje léčba odsuzuje. Ale taková je odpověď, jakou by ti dal zdravý Jubal – teď, když je smrt skutečná, potřebuji o vážné odpovědi víc přemýšlet. Až se rozhodnu, dám ti vědět.“

„Tak dobře,“ zabručel Alten a zvedl se. „Ale nerozmýšlej se dlouho. Černá kůže ztěžuje posouzení stupně infekce – ale odhaduji, že na rozhodování nemáš moc času.“

„Kolik?“ zeptal se Saliman.

„Den nebo dva. Pak bychom museli pro jeho záchranu obě nohy úplně odříznout – ale v té době už by to mohla být jen jedna z možných smrtí.“

„Tak dobře,“ souhlasil Jubal.

„Ale pro případ, že bych se mýlil,“ řekl Stulwig najednou, „chtěl bych svůj plat hned.“

Otrokář se škubnutím zvedl hlavu, ale pobočník ho předběhl. „Tady máš,“ řekl Saliman a hodil ranhojiči malý váček s penězi, „za tvé služby a mlčení.“

Alten se zdviženým obočím potěžkal měšec, přikývl a vyrazil k dveřnímu otvoru.

„Ranhojiči!“ zavolal za ním Jubal z podlahy a zarazil muže uprostřed dlouhého kroku. „V současné době jen my tři víme, kde se skrývám. Jestli se tu někdo objeví a bude se nás snažit dostat a nepodaří se mu ten úkol dokončit, pak tě jeden z nás, případně oba zabijeme. Ale ještě předtím tě uvidíme hodně trpět.“

Alten zaváhal, pak si olízl rty. „Co když vás někdo objeví náhodou?“

„Pak tě zabijeme – náhodou,“ uzavřel Saliman.

Ranhojič přešel od jednoho páru studených očí k druhému, trhl hlavou, jako by napůl kývl na souhlas, a konečně odešel. Dlouho po jeho odchodu vládlo v kůlně ticho.

„Kde jsi sebral peníze?“ zeptal se Jubal. Takové úvahy byly myšlenkám jeho pobočníka vzdálené.

„Cože?“

„Peníze, které jsi dal Stulwigovi,“ upřesnil Jubal. Neříkej mi, že jsi byl natolik duchapřítomný, abys uprostřed nájezdu vybral peníze ze skrýší v domě.“

„Víc než to,“ pochlubil se pyšně Saliman, „sebral jsem doklady o našem majetku.“

Od začátku svého vzestupu v Asylu se Jubal držel Salimanových rad – obzvláště co se týkalo zabezpečení bohatství. Poměrně málo majetku se nacházelo přímo na usedlosti, ale namísto toho bylo tajně roztroušeno po Asylu v podobě investic a skrýší. Ve městě jako Asylum bylo mnoho lidí, kteří si rádi přilepšili úschovou balíčku neznámého původu pro stejně neznámého zákazníka.

Jubal se pracně vydrápal do sedu. „Z toho vyplývá otázka, kterou se ti chystám položit od chvíle nájezdu: proč jsi mne zachránil? Přivedl ses do nebezpečí, mohli tě dokonce zabít, a to jen kvůli tomu, abys mne odtamtud dostal živého. Jak to tak vypadá, máš teď doklady o mém majetku a s jeho většinou si umíš poradit. Mohl by se z tebe stát bohatý muž – kdybych zemřel. Proč to všechno dávat v sázku a odtahovat zraněného muže obklopeného nepřáteli?“

Saliman vstal a vydal se ke dveřím. Opřel se o hrubý dřevěný rám a než odpověděl, prohlížel si chvíli oblohu. „Když jsme se potkali – když jsem vstoupil do tvých služeb – zachránil jsi mne z aukčního bloku. Dovolil jsi, abych si koupil svobodu jen za své sliby. Nepotřeboval jsi mě jako otroka, řekl jsi, že otrokům se nedá věřit. Chtěl jsi mne jako svobodného muže, který si prokazovanými službami vydělává na slušné živobytí – a dal jsi mi možnost odejít, pokud bych měl pocit, že by se mi jinde dařilo lépe.“ Otočil se tváří přímo k Jubalovi. „Žadonil jsem, abych ti mohl sloužit všemi svými schopnostmi, a sliboval, že pokud kdy budu chtít odejít, vysvětlím ti nejprve své důvody. Řekl jsem, že do té doby nebudeš mít nikdy důvod pochybovat o mých záměrech nebo oddanosti...“

Tenkrát ses smál, ale já jsem myslel všechno vážně. Zaslíbil jsem hlavu a život člověku, který mi dovolil ponechat si svobodu a důvěřoval mi. Do chvíle nájezdu jsem nemluvil o odchodu z tvých

služeb. Ačkoli se obvykle spokojím s hájením tvých zájmů a ochranu tvého života nechávám na tobě a na ostatních, nedbal bych své přísahy, kdybych se alespoň nepokusil tě zachránit. A jak se nakonec ukázalo, byl jsem úspěšný.“

Otrokář zkoumal tvář svého pobočníka. Ruce a nohy již nebyly tak svalnaté a břicho bylo plnější, než jaké měl tehdejší rozhněvaný otrok, který se divoce rval se strážemi a přitom vykřikoval své sliby – ale tvář byla pořád stejně vyzáblá a v očích stále zářila inteligence.

„A proč jsi mi nikdy nenavrhl, že se vzdáš svého místa, Salimane?“ zeptal se Jubal tiše. „Vím, že jsi měl řadu nabídek. Často jsem čekal, že mne přijdeš požádat o víc peněz – ale nikdy jsi to neudělal. Proč?“

„Byl jsem u tebe spokojený. Práce pro tebe mi poskytovala neobvyklý pocit bezpečí i vzrušení současně a sám jsem přitom riskoval jen málo – alespoň donedávna. Kdysi jsem sníval o životní dráze dobrodruha či vůdce, stojícího v čele mnoha neohrožených mužů. Pak jsem potkal tebe a zjistil jsem, co to je, vést takový život; postrádám rovnováhu mezi opatrností a lehkovážností, dokonalé osobní charisma nezbytné pro dráhu vůdce. Teď to vím a jsem spokojen, když dělám, co umím nejlépe: dávám v sázku peníze někoho jiného nebo radím člověku, který vlastně často musí rozhodovat o životě a smrti.“

Přes Salimanův obličej přeběhl mrak. „To ovšem neznamená, že se nedokážu vcítit do mnoha tvých pocitů. Pomáhal jsem ti vybudovat v Asylu síť moci; pomáhal jsem ti vybírat a najímat jestřábi masky, kteří byli s takovou lhostejností pobiti při útoku. I já chci pomstu – nicméně vím, že já ji připravit nedokážu. Ty ano a já jsem ochoten dát vsázku cokoli, jen abych tě udržel naživu, dokud se jim nedostane odplaty.“

„Takhle naživu?“ zapochyboval Jubal. „Kolik charisma může mít mrzák? Dost na shromáždění armády pomstychtivců?“

Saliman uhnul očima. „Pokud se ti nevrátí síly,“ připustil, „najdu si někoho jiného a budu ho následovat. Ale nejdřív zůstanu s tebou, dokud nedojdeš k rozhodnutí. Jestli existuje člověk, který dokáže vzbudit v lidech zdání síly, pak jím jsi ty – dokonce i zmrzačený.“

„Takže mi radíš, abych nechal Stulwiga dělat, co umí?“

„Zdá se, že není jiné volby – pokud nedáš přednost smrti.“

„Jedno řešení mám,“ usmál se Jubal neradostně, „i když k němu mám odpor. Chci, abys našel kovodělnického mistra Balustra. Pověz mu o naší situaci a požádej ho... ne, popros ho, aby nám poskytl přístřeší.“

„Balustra?“ zopakoval Saliman jméno, jako by ho štípalo do jazyku. „Já mu nevěřím. Říká se o něm, že je blázen.“

„V minulosti nám dobře posloužil – ať už jinak dělá cokoli,“ poukázal otrokář. „A co víc – má blízko k čarodějnickým kruhům našeho města.“

„Čarodějnickým?“ Saliman byl upřímně ohromen.

„Jo,“ přikývl zachmuřený Jubal. „Jak jsem říkal, vůbec se mi taková možnost nelíbí, nicméně je to alespoň možnost... a snad lepší než smrt nebo zmrzačení.“

„Možná,“ připustil pobočník s úšklebkem. „Tak tedy dobře, mizím. Ať je po tvém.“

„Salimane,“ přivolaal jej otrokář. „Ještě jeden pokyn: až budeš mluvit s Balustrem, neprozrazuj naši skrýš. Řekni mu, že jsem někde jinde – třeba v márnici. Nevěřím mu o nic víc než ty.“

Jubal se s trhnutím probral z polospánku, dýku opět v pohotovosti. Ten zvuk – je blízko a přibližuje se. Otrokář se plazil po zemi ke vchodu. Poprvé ho napadlo, že vlastně neví, v čí kůlně ho Saliman ukryl. Ujistil ho, že je opuštěná – ale možná se vrací právoplatný majitel. Jubal nesmírně opatrně vystrčil hlavu zpoza dolního rohu otvoru a hle –

Kozy.

K chýši směřovalo rozvlněné početné stádo, ale přestože zvířata zachytila pozornost bývalého gladiátora, nedbala o něho. Za kozami kráčeli bok po boku dva muži. V jednom Jubal snadno poznal Salimana. Hlava druhého sahala Salimanovi sotva po ramena. Šel kolébavým, sebevědomým krokem.

Jubal, naplněn podezřením a zmatkem, přivřel oči. Doufal, že když už Saliman odhalil jejich úkryt pastýři koz, má k tomu dobrý důvod. Než muži došli ke vchodu, otrokářova nálada se rozhodně

nezlepšila. Pokud se vůbec změnila, pak jedině k horšímu, protože dvě kozy se zatoulaly, předběhly zbytek stáda a proti jeho vůli se s ním začaly seznamovat.

„Jubale,“ prohlásil Saliman, jenž si sotva všiml koz, které již stačily vejít do kůlny. „Chci, aby ses seznámil s –“

„Pastýřem koz?“ vychrlil ze sebe otrokář. „Kdes nechal rozum?“

„Ne s pastýřem koz,“ vykotal pobočník, překvapený Jubalovým výbuchem hněvu. „Je Lizeran.“

„Je mi jedno, kde se narodil – vyhod’ ho i s jeho kozami!“

Zatímco se dohadovali, vešla další koza a postavila se Jubalovi k nohám. Zírala na něho dobromyslnýma zvědavýma očima, zatímco zbytek stáda zkoumal kouty.

„Dovol mi všechno vysvětlit, můj pane,“ řekl rychle a nervózně mužiček. „Neříká ti, odkud jsem, ale kdo jsem: příslušník Lizeranského řádu... skromného řádu, oddaného studiu léčení prostřednictvím čarodějnictví.“

„Dokáže ti vyléčit nohy,“ vyhrkl Saliman. „Úplně. Budeš moct chodit – nebo běhat – co budeš chtít.“

Teď byla řada na Jubalovi, aby zamrkal úžasem. Nepřítomně odstrčil stranou jednu kozu. „Ty? Ty jsi čaroděj? Nepodobáš se kouzelníkům, které jsem viděl ve městě.“

„Řád je skromný,“ odvětil muž a uhlazoval si otřepaný oděv, „a zase naopak, život s kozami nepodporuje nádheru, v níž si tak libují moji kolegové žijící ve městě.“

„Takže to jsou tvoje kozy?“ vrhl Jubal temný pohled na Salimana.

„Potřebuji je ke svým kouzlům,“ vysvětloval Lizeran, „a poskytují mi stravu. Jak jsem říkal: je –“

„Já vím,“ opakoval Jubal, „je to skromný řád. Odpověz mi na jedinou otázku: má Saliman pravdu? Dokážeš mi vyléčit nohy?“

„No – nemůžu to vědět jistě, dokud nevyšetřím zranění, ale v mnoha případech jsem byl úspěšný.“

„Stačí. Pusť se do prohlídky. A Salimane – vyžeň odtud ty zpropadené kozy!“

Než se Salimanovi podařilo vypudit zvířata na dvůr, sňal Lizeran obvazy a teď zkoumal Jubalovy nohy. Otrokář viděl rány poprvé a žaludek se mu při pohledu na rozsah pochroumání vzbouřil.

„To nevypadá dobře... to vůbec nevypadá dobře,“ mumlal si pod vousy čaroděj. „Jsi na tom mnohem hůř, než jsem si myslel. Jen se podívej – infekce postoupila až do půlky stehna.“

„Dokážeš je vyléčit?“ naléhal Jubal, stále neschopen vydržet pohled na zranění.

„Bude to drahé,“ oznámil mu Lizeran, „a nemůžu ti zaručit naprostý úspěch.“

„To jsem věděl, ještě než jsem pro tebe poslal,“ vyštěkl otrokář. „Lidé tvojí profese si vždycky hodně počítají a nikdy se za svoji práci nezaručí. Žádný žoldněř by nezůstal dlouho naživu, kdyby požadoval honorář, jaký chtějí kouzelníci.“

Čaroděj zvedl oči od vyšetřování. Výraz mu ztvrdl. „Nemluvil jsem o svém platu,“ opravil pacienta, „ale o vyčerpání tvého těla a psychiky. A navíc je to tvoje síla, ne moje, co rozhodne o rozsahu zotavení. Síla svalů a ducha. Pokud já nebo moji druzi neuspokojíme pacienty výsledky naší léčby, je to proto, že nejdomyšlivější bojovníci mají ego větší než schopnosti a rovněž postrádají –“ zarazil se a vrátil ke zraněním. „Promiň, můj pane, někdy mi jde členství ve „skromném řádu“ pěkně na nervy.“

„Neomlouvej se, člověče,“ chechtal se Jubal. „Začínám věřit, že dokážeš, co slibuješ. Jak se jmenuješ?“

„Vertan, můj pane.“

„A já jsem Jubal – žádný tvůj pán,“ představil se otrokář. „Tak dobře, Vertane. Jestli je zapotřebí síly, pak bychom, mezi námi, měli být schopni mé nohy vyléčit.“

„Jaké vyčerpání ducha a těla?“ zeptal se Saliman od vchodu.

Jubal, rozzlobený vyrušením, se do svého pobočníka zabodl pohledem, ale Vertan již obrátil obličej k Salimanovi a ničeho si nevšiml.

„Správná otázka,“ souhlasil Lizeran. „K pochopení odpovědi musíš nejprve rozumět proceduře.“ Byl teď ve svém živlu a nervozita se vytratila. „Léčba bude mít dvě části. První je poměrně jednoduchá, ale vyžádá si dost času. Během ní se zbavíme infekce, neboli jedů v

ranách. Skutečná zkouška spočívá ve druhém stupni léčení. Máme tady poškození, rozsáhlé poškození – a týká se i samotných kostí. Spravit kosti si vyžádá čas, odvážím se říct, že víc času, než si pan Jubal přeje vynaložit. Urychlil bych proto tělesné pochody a zkrátil tak potřebnou dobu. Dokud budeš v tomto stavu, budeš přijímat a vylučovat potravu v neuvěřitelném množství – neboť tělo potřebuje živiny pro hojení. To, co obvykle vyžaduje celé dny, proběhne za několik hodin; vývoj vyžadující měsíce stáhneme na několik týdnů.“

„Už jsi někdy takový postup použil?“ zeptal se Saliman.

„Ale ano,“ ujistil ho Vertan. „Jednoho mého pacienta vlastně znáš. To já léčil Balustrus. Pochopitelně ještě v hlavním městě, než si změnil jméno.“

„Balustrus,“ zakabonil se Jubal, kterému se před očima mihl obraz zmrzačeného kováckého mistra.

„Vím, na co myslíš,“ skočil mu spěšně do řeči Lizeran, „ale od té doby jsem své možnosti značně rozšířil. Stejně mě ale překvapilo, že mě doporučil. Tenkrát nebyl s výsledky mé práce zcela spokojen.“

„Chápu,“ zamumlal otrokář. Střelil pohledem po Salimanovi, který lehce přikývl na souhlas. Budou se muset na kováckého mistra pořádně podívat. „Ale pokud se budu řídit tvým postupem, budu moct chodit – normálně?“

„Ale ano,“ ujistil ho Vertan sebejistě. „Hlavním činitelem je cvičení. Balustrus zůstal během léčebného procesu na lůžku, takže mu ztuhly klouby. Pokud máš sílu a budeš s nohama bez přestání pracovat, měl bys dosáhnout plné pohyblivosti.“

„Dokaž to a zaplatím ti dvojnásobek platu, ať požaduješ cokoli, bez jediné otázky nebo námitky. Kdy můžeš začít?“

„Jakmile od tebe odejde tvůj člověk,“ řekl čaroděj.

„Cože?“ vykřikl Saliman a vyskočil na nohy. „Neříkal jsi nic o –“

„Říkám to teď,“ utál ho Vertan. „Naše metody jsou všeobecně známé, ale podrobné postupy si střežíme. Kdyby se je naučil někdo neškolený v našem řádu a pak se pokusil napodobit naši snahu bez důkladného pochopení znamení a nebezpečí, byly by důsledky nejen ničivé, ale ponížily by náš skromný řád. Nikdo jiný než pacient

nemůže být svědkem toho, co zamýšlím udělat. Pravidla našeho řádu jsou v těchto ohledech nesmírně přísná.“

„Nech to být, Salimane,“ nařídil Jubal. „Měl jsem s tebou jiné plány. Nemám žádnou radost, když mě někdo vidí v takovém mizerném stavu, necítím v lidské přítomnosti žádnou oporu – ani když jde o tebe. Mám-li přeskupit síly, budu potřebovat dvě věci: zdravé tělo, neporušené, takové, na jaké jsem zvyklý, a čerstvé zprávy o dění v Asylu. Uzdravování je úkol pro mě, s tím mi nepomůžeš. Ale pokud jde o informace, musím spoléhat na tebe, tak jako už tolikrát v minulosti.“ Obrátil se k Lizeranovi. „Jak dlouho bude léčba trvat?“

Ranhojič pokrčil rameny. „Čas nelze určit přesně. Asi dva měsíce.“

Jubal znovu promluvil k Salimanovi. „Vrať se do města a tři měsíce se nevracej. Máš přístup k našim skrytým fondům; využij je a zařiď si pohodlný život. Pokud někdo loví jestřábí masky, nenapadne ho hledat mezi bohatými.“

Při takovém lovu bychom mohli mezi našimi zbývajícými šermíři oddělit zrno od plev. Zjisti, kde jsou, a pohlídej si je – ať se ale nikdo nedozví, že jsem zůstal naživu. Za tři měsíce se sejdeme a rozhodneme, koho začleníme do nové organizace.“

„Pokud jsi tak bohatý, jak vyplývá z tvé řeči,“ přerušil ho opatrně Vertan, „mohl bych se přidat se svým návrhem?“ Jubal zvedl jedno obočí, ale naznačil kouzelníkovi, že může pokračovat. „V Asylu je několik čarodějů, kteří mají dost síly, aby vyslídili naši polohu. Kdybych poskytl seznam s jejich jmény a odhadl cenu, za jakou se dají podplatit, mohl by sis zajistit svoji bezpečnost během léčení tak, že bys jim zaplatil, aby tě nenašli.“

Saliman si pohrdavě odrkl. „Jedině že vezmou naše peníze a pak prodají své služby prvnímu lovcí, který je o ně požádá. Jak spolehliví tví kolegové podle tvého názoru mohou být, co myslíš, ranhojiči?“

„O nic spolehlivější než tvoji šermíři,“ nedal se Lizeran. „Každý člověk má své slabiny, přestože někteří jsou slabší než ostatní. I když pár jich bude naprosto bez svědomí a bude pracovat pro obě strany,

můžeš se zbavit nebezpečí alespoň ze strany těch, kteří své řemeslo provozují čestně.“

„Dohlédni na to,“ dal Jubal pokyn Salimanovi. „Až se vrátíš, budu chtít další dvě věci. Najdi Hakima a požádej ho, ať tě doprovází a dosvědčí mé uzdravení –“

„Vypravěče? Proč?“

„V minulosti nás bavil svými příběhy,“ usmál se Jubal, „a občas se nám hodila nějaká jeho zpráva. Když se s ním podělíme o naše zážitky, máme jistotu, že se všichni dozví o mém návratu k moci.“

Saliman se zamračil, ale přestal namítat. „Co dál?“

„Meč,“ prohlásil Jubal s náhle zuřivým pohledem. „Nejlepší meč, jaký najdeš. Pozor, ne nejhezčí: nejlepší ocel s nejostřejší čepelí. Jistě se najde někdo, kdo nebude z mého uzdravení mít vůbec žádnou radost. Chci být na střetnutí dobře připraven.“

To by pro dnešek stačilo,“ oznámil rozechvěle Vertan a stáhl ruce z Jubalových kolenou.

Jako topící se muž, jenž narazil na plovoucí kmen, popadl ranhojič kozu, která se popásala poblíž uvázaná na provaze, a pověsil se na ni. Zvíře mečelo a snažilo se osvobodit. Otrokář odvrátil oči. Obřad už důvěrně znal a bylo mu z něj zle.

První den všechno úmyslně sledoval a to, co viděl, se mu nesmazatelně vrylo do paměti. Přestože si čarodějnictví a jeho vyznavače vždycky ošklivil, musel teď k malému čaroději, který s ním pracoval, připustit zdráhavý obdiv. Raději by se postavil čelem stovce bojovníků, než aby se vystavil tomu, čemu se Lizeran podroboval dobrovolně.

Podle svého slibu vytahoval Vertan z Jubalových nohou otravu, ale bývalý gladiátor si předtím neuvědomoval, že ji čaroděj vtahuje do svého těla. Po prvním sezení viděl Vertanovy ruce: nafouklé a pokřivené, z hlubin zvrásnělé kůže kapal hnis – karikatury rukou v mihotavém světle svíčky. Jed pak přešel do těla některé kozy, jejíž tělo potom podstoupilo léčbu útočící infekce. Víc než desítka zvířat ze stáda teď platila za svoji účast při ošetřování zduřeninami či boláky. Jubal byl ohromen, vyděšen množstvím jedu odstraňovaného ze zničených nohou. Zatímco několik zvířat jeho infekci již zvládlo,

protože jejich počet snižoval její sílu, Vertanem procházela všechna. Jubala ani tak nerozčilovaly časté posilující přestávky malého čaroděje, jako jej přiváděla v úžas Lizeranova houževnatost.

„Několik... dalších dní... a tato fáze léčby skončí,“ oznámil slabým hlasem Vertan a pustil kozu. „Pak začne skutečné trápení.“

Jubalovi se z pachu stoupajícího z Vertanova kotlíku obracel žaludek. Již se v minulosti setkal se zápachy, které připadaly ostatním lidem odporné: smrad rozkládající se krve a vnitřností, které přinášel na jeho usedlost vítr od márnice; puch nemytých těl, živých či mrtvých; vytrvalé aroma výkalů zvířat držených v ohradách; výrazná štiplavost ohavného pachu močálu za odlivu. Vždycky takové ovzduší snášel bez poznámek a stížností, ale co je moc, to je moc... Ať už Vertanovi bublá v kotli cokoli, je to hnus. Jubal byl přesvědčen, že příroda ani člověk snad dosud nestvořili nic, co by takhle zapáchalo.

„Pij,“ nařídil Vertan a vrazil otrokáři naběračku do rukou. „Dva loky, ne víc.“

Obsah naběračky dosud klokotal; tekutina připomínala vzhledem a hustotou zvratky – ale Jubal pil. První polknutí kupodivu chladilo na jazyku, ale druhý lok byl teplý a Jubal v něm pocítil tep čehosi živoucího. Poslal ho do žaludku se stejnou lhostejnou rozhodností, jako když zabil svého prvního bezbranného, zmrzačeného protivníka, a zase podal naběračku čaroději.

Lizeran s uspokojením přikývl a hodil naběračku zpět do kotlíku. Natáhl ruce a dlaněmi dolů je držel Jubalovi několik palců nad koleny. „Připrav se, válečníku,“ poručil. „Dnes poznáš, co je to bolest.“

Pod kůží otrokářova pravého kolena se něco pohnulo a vyslalo do nohy ostré bolestivé bodnutí. Hnul se další kousek a se skřípáním se opřel o první. Pak začaly přesuny v levém kolenu. Navzdory pevnému odhodlání uniklo Jubalovi přes rty zvířecí skučení, zvuk beze slov, který se zvedal a klesal tak, jak se kousky roztržštěných čéšek zvedaly a přesouvaly. Svět se mu začal vzdalovat. Rudou mlhou k němu pronikl Vertanův hlas.

„Teď pohni nohama. Pohni s nima! Musíš ohnout kolena.“

Jubal s nesmírným úsilím ohnul pravé koleno. Sunul přitom nohu po špinavé podlaze. Bolest byla nyní nevýslovná. Z úst mu unikaly tiché výkřiky.

„Víc. Musíš ho ohnout úplně. Víc, válečníku! Chceš být mrzák? Víc! Druhé koleno – víc! Pohni s ním!“

Otrokáři vytékala z koutku úst slina; utrpením se pokálel, ale nepřestával se hýbat, ohýbaje nejprve jedno koleno, nato druhé. Pravé koleno – narovnat. Levé koleno – narovnat. Pravé koleno...

Nevěděl nic o čase, nevěděl, kde je. Celý svět se smrškl na úsilí o zopakování jednoduchého cvičení.

„Kde je ta vůle, kterou ses chvástal,“ předhazoval Jubalovi mučitel. „Víc! Úplně ohni kolena. Hýbej s nimi!“

Začínal si zvykat na chuť Vertanova děsivého lektvaru. Stále mu nechutnal, ale díky opakovaným dávkám si na nevolnost zvykl, a proto se mu zdála přijatelná.

„Dneska vstaneš,“ oznámil čaroděj bez fanfár.

Jubal zaváhal. Kousek pečeného kozího masa se zastavil na půl cestě k ústům. Podle slibu teď jedl pět jídel za dobu, kdy Lizeranovi stačil jeden pokrm. „Jsem připraven?“

„Ne,“ připustil Vertan. „Ale nejde jen o kolena. Pokud si tvé svaly, zejména svaly na nohou, mají zachovat nějakou sílu, musíš s nimi pracovat. Mávání nohama ve vzduchu nestačí; musí zase nést tvoji váhu – čím dříve, tím lépe.“

„Tak jo,“ souhlasil otrokář, dojedl zbytek masa a otřel si ruce do rukávů. „Uděláme to radši hned – než si budu muset zase ulevit.“ I tato funkce se pětkrát urychlila.

Jubal se jednou rukou chytil zdi a přitáhl nohy pod sebe. Vstát bylo kdysi tak jednoduché; nikdy o něčem podobném nemusel přemýšlet. Teď se mu čelo zalilo potem a udělaly mžitky před očima. Nepřestával se odstrkovat; muka bolesti mu byla blížká stejně jako Lizeranova tvář. Pomalu vstal, rukama se škrábal po zdi, až se plnou vahou opíral o nohy.

„Podívej,“ procedil skrze zuby s přáním, aby dokázal zastavit vlnění podlahy a zdí kolem sebe. „Jak jsi říkal, když je silná vůle, nic není nemožné.“

„Výborně,“ pochválil ho Vertan se škodolibým úsměškem, „takže by ti nevadilo trošku se projít?“

„Projít?“ Jubal se křečovitě chytil zdi. Převalila se přes něho vlna závratí. „O chození jsi nic neříkal!“

„Pochopitelně,“ pokrčil rameny kouzelník.

„A kdyby, cožpak by ses pokusil vstát? A teď chod’ – nebo si už nepamatuješ jak?“

Zuřící bouře prohloubila noc. Jubal cvičil sám bez Vertanova dohledu. Již ho nepřekvapovalo, že se mu vrací schopnost pohybu. Spal a probouzel se podle nároků hojícího se těla a často směl cvičit sám.

Děšť odehnal kozy od chýše; hledaly a obvykle také našly lepší útočiště, takže obvyklí diváci chyběli. Otrokář však přece cvičil, nedbaje bláta lepícího se na paty. V jedné ruce držel tlustou větev – větev dlouhou jako meč.

Kryt, výpad, oktáva. Obrat, sklonit hlavu. Uder do nohou. Pohyb. Pohyb. Pohyb! Znovu a znovu nacvičoval smrtící tanec, který se naučil jako gladiátor. Bolest se ozývala jen zdálky, dokázal si jí nevšímat. Uvažoval o něčem jiném.

Obrat, úder. Pohyb. Kryt, otočka, kryt, výpad! Konečně se zastavil. Kapky deště se mu srážely v rýhách na čele.

Je pomalý – ve všem. Pomalý.

Necvičenému zraku se jeho práce s mečem mohla zdát plynulá a bez chyby, ale věděl, že dosahuje pouhého zlomku bývalé rychlosti. Rozhodl se prověřit své podezření; sehnul se a levou rukou zvedl dvě hroudy hlíny a vyhodil je do vzduchu. Švihl napodobeninou zbraně. Jedna hrouda se rozstříkla, když do ní klacek narazil, ale druhá přistála v blátě se zvukem, který Jubalovi zazněl jako umíráček.

Jeden! Bývaly časy, kdy dovedl zasáhnout tři. Léčba postupuje příliš pomalu a ubírá mu mnoho síly. Občas cítí, že se mu reakce zhoršují, namísto aby se zlepšovaly. Existuje jediné řešení.

Potichu se vplížil do kůlny. Opatrně naslouchal nezměnnému rytmu tichého čarodějova chrápání. V kotlíku jako vždycky živě bublal ohavný lektvar. Otrokář do něho obezřele ponořil naběračku a zvedl ji k ústům. Již týden tajně ujídal sousta navíc. Spoléhal na

rostoucí vyčerpání Lizerana, které otupilo jeho obvykle neochabující pozornost. Koneckonců, pár loků neznamená žádný rozdíl. Jubal si nevšímal zápachu ani chuti, vyprázdnil naběračku, zaváhal, nato ji zase naplnil. Vypil ji podruhé, pak se odkradl do deště a pokračoval ve cvičení.

„Jubale, jsi tam?“

Při zvuku hlasu pobočníka vstal Jubal z pryčny. Jeho výpočty byly správné. Od Vertanova příchodu uplynuly tři měsíce.

„Nechod' sem,“ varoval, „hned jsem venku.“

„Děje se něco?“ zeptal se pobočník starostlivým hlasem. „Kde je Vertan?“

„Poslal jsem ho pryč,“ odvětil otrokář, opíraje se ztěžka o zeď kůlny. Očekával tento okamžik, ale když nastal, uvědomil si, že je naplněn obavami. „Je s tebou vypravěč?“

„Jsem tu,“ řekl Hakim sám za sebe. „Samotná zpráva, že jsi mezi živými, stojí za víc než deset povídaček.“

„To není všechno,“ zasmál se Jubal hoře. „Věř mi, mám toho pro tebe víc. Nebudeš svého výletu litovat.“

„O co jde?“ nechtěl se nechat odbýt Saliman, vyburcovaný podivným zabarvením otrokářova hlasu. „Léčba nebyla úspěšná?“

„Ale ano, chodit můžu docela dobře,“ zakřenil se Jubal. „Můžete se sami přesvědčit.“ S těmi slovy vyšel na sluneční světlo.

Saliman i Hakim při pohledu na něho vyjekli. Na tvářích se jim objevil nepokrytý úžas. Pokud měl otrokář o svém nedávném rozhodnutí nějaké pochybnosti, muži před ním ho teď utvrdili, že učinil správně. Přinutil se k úsměvu.

„Tady je závěr pro tvé vyprávění, Hakime,“ řekl. „Jubal opustí tyto končiny. Tam, kde mnoho jiných neuspělo, jsem já byl úspěšný. Přechytračil jsem Jubala.“

„Co se stalo?“ vykoktal Saliman.

„To, co Lizeran říkal, že se stane – kdybychom ho byli dobře poslouchali. Uzdravil mi nohy tak, že urychlil mé životní pochody. Naneštěstí je musel urychlit všechny – nejen v nohou.“

Jubal byl starý. Vlasy měl bílé a kůže měla křehký, průsvitný vzhled pergamenu, který se namočil a teď ho nechali uschnout na

slunci. Ačkoli svaly měl v pořádku, krok a postoj postrádaly smělost mladého muže – měl opatrné, nacvičené pohyby člověka, který ví, že se jeho dny krátí.

„Je to moje chyba stejně jako jeho,“ přiznal bývalý gladiátor. „Tajně jsem upíjel z jeho kouzelného nápoje. Myslel jsem, že tak urychlím léčení. Než jsem si uvědomil, co se děje, bylo už pozdě. A co víc, svoji část smlouvy dodržel. Můžu chodit, ba i běhat –přesně tak jak sliboval. Ale jako vojevůdce jsem skončil. Přepřal by mě každý kupec s holí – a co teprve válečníci, které jsme chtěli vyzvat k boji.“ Na skupinku padlo ticho, které Jubal pociťoval obzvláště tíživě. „Tak co, Hakime,“ řekl s nucenou srdečností, „dočkal ses příběhu? Když ho budeš dobře vyprávět, budeš mít celý rok za co pít.“

Starý vypravěč si pomalu dřep, jak měl v oblibě, a nepřítomně se podrbal. „Promiň – ale čekal jsem lepší konec.“

„Já taky,“ vyprskl Jubal. Pečlivě nacvičený postoj vzal před Hakimovou nestoudností za své. „Moc na výběr jsem ale neměl. Nemám pravdu, Salimane? Podívej se mi do očí a řekni mi, jestli právě v téhle chvíli neuvažuješ, kde bys sebral člověka, který by se za tebe pomstil? Nebo budeš lhát a budeš mi tvrdit, že mám stále naději zvítězit nad Tempem v boji?“

„To je vlastně jedna ze záležitostí, o kterých jsem s tebou chtěl mluvit,“ přiznal Saliman s pohledem upřeným stranou. „Když jsem byl teď sám, hodně jsem přemýšlel a došel jsem k názoru, že bychom se za Tempem za žádných okolností neměli vůbec honit.“

„Cože – ale vždyť on...“

„Neudělal nic jiného, než by napadlo každého s jeho možnostmi,“ přerušil Saliman Jubalovy námitky. „Chyba byla na naší straně. Příliš jsme se ke konci odkryli, předváděli své bohatství a sílu, stavěli v ulicích na odiv naše jestřábí masky – stali jsme se snadným cílem pro každého, kdo měl dost kuráže a obratnosti se nám postavit. Takže to někdo udělal. Když kolem sebe chrlíš jednu výzvu za druhou, někdo dřív nebo později hozenou rukavicí zvedne. Gladiátoři vědí, jaký je trest za pýchu – za předvádění síly, pokud něco takového není nezbytné. Moudrý protivník bude chvíli tíše

naslouchat a získané vědomosti použije proti nepříteli. Tempus udělal přesně to, co mělo napadnout nás.“

Jubal naslouchal s rostoucím údivem. „Ty mi vlastně říkáš, že ho nemáme obtěžovat?“

„Naším cílem byla vždycky moc, ne msta,“ nedal se odbýt Saliman. „Pokud by bylo možné rozšiřovat oblast naší moci beze srážek, měli bychom řešení. Je střet s Tempem jediná možnost, jak znovu ovládnout Asylum? Pokud ne – měli bychom se mu vyhnout.“

„Pořád říkáš 'my.' Koukni na mě. K čemu je dobrý vůdce, který nemůže bojovat ve vlastních bitvách?“

„Jako princ Pokakakis? Jako Molin Světloňoš?“ zeptal se Saliman a uchechtl se. „Nebo dokonce císař?“

„Jak často jsi za poslední dva roky vytáhl meč?“ vložil se do hovoru Hakim. „Možná se mi nějaké zprávy nedonesly, ale pokud si dobře vzpomínám, bylo to jen jednou – a mohl ses tehdy boji vyhnout.“

„Bojoval jsem v den přepadení –“ odpověděl Jubal nevýrazně.

„– A stejně ti meč nepomohl – a byl jsi na vrcholu zdraví a síly,“ završil řadu důkazů pobočník. „Lze bojovat i jinak než mečem. Chováš se tak už léta, ale ten tvůj gladiátorský mozek se s tím nechce smířit.“

„Ale sám bojovat nemůžu,“ nechtěl se nechat přesvědčit otrokář. Konečně se projevíly jeho největší obavy: „Kdo by se postavil po bok starce?“

„Já ano,“ ujistil jej Saliman, „pokud bys tím starcem byl ty. Zůstal ti majetek, znáš město a umíš používat hlavu stejně dobře, jako to dřív uměly tvoje ruce s mečem. Mohl bys vládnout městu. Klidně na tebe vsadím svoji budoucnost.“

Jubal chvíli hluboce uvažoval. Možná se ukvapil. Třeba i jiní smýšlejí jako Saliman. „Jak bychom tedy vybudovali tajnou organizaci? Jak bychom mohli zůstat skryti, beze jména, a přesto dokázali účinně jednat?“ zeptal se opatrně.

„V mnoha směrech bychom to měli jednodušší, než když jsme v minulosti pracovali otevřeně,“ rozesmál se Saliman. „Podle mého –“

„Omluvte mě,“ vstal zase Hakim, „ale obávám se, že se dostáváte k otázkám, které by vypravěč, jenž chce zůstat v bezpečí,

neměl vyslechnout. Váš příběh si vyslechnu někdy jindy – jestli mi ho ještě budete chtít říct.“

Jubal vypravěči zamával na rozloučenou, ale v myšlenkách už byl jinde. Pečlivě zvažoval a rozebíral možnosti, které před něho Saliman postavil. Mohlo by to vyjít. Asylum je město, kde se daří chamtivosti a strachu, a on uměl obojího skvěle využívat ve svůj prospěch.

Ano. Nedojde-li ve městě k velkým změnám, snad se mu to podaří. Zamyšleně přecházel po trávě. Požádal Salimana, aby mu stručně vypověděl, co všechno se v Asylu stalo od útoku.

Povětrov

C.J. Cherryh

1

I mezi roztroušenými povětrovskými boudami a chatrčemi se našel nějaký ten podnikavec. Občas se někomu dokonce podařilo vyrvat živobytí na místě samém. Většinou se ale všichni snažili odejít co nejrychleji z Povětrova, hned jak se dostali k první vydělané sumičce. Do dvou týdnů bývali podnikavci zase zpátky, zlomení se kradli zadními uličkami, spali tak, jak nuzáci spávají odjakživa, pod rohožemi a hadry, zády opření o kuchyňské odpadky, které jim byly potravou (a v Povětrově se jich mnoho nasbírat nedalo) a které při rozkladu vydávaly vytoužené teplo. Začínali tak znovu či umírali, zbaveni všech nadějí, vleže, nazí a ztuhlí v blátě povětrovských uliček.

Matka Becho patřila k těm vyvoleným, kterým se dařilo. Měla zvláštní vzezření, což ostatně platilo v Povětrově o každém. Odporný zápach lpěl na kůži, vlasech, stěnách domů a v bahně ulic, žádný nos mu nemohl uniknout. Puch vnitřností z asylských jatek plynul po větru, vál od koželužen a valchářů a (ve dnech příznivějšího větru) od močálu na jihu; pokud se vzácně stalo, že vítr vál od severu a přicházel čistý a svěží, přemohl ho pach Povětrova, takže si toho nikdo ani nevšiml, tím méně matka Becho, která vedla jedinou krčmu v Povětrově. Prodávala především vlastní pivo, které vařila vzadu v dřevěném přístavku, a dokonce ani povětrovští neměli odvahu se ptát, co do něho dává (nebo co do něho spadlo). Platili za ně, smlouvali a (někdy v temné spleti povětrovských uliček) vráželi

dýku do zad nebo kvůli jeho pití umírali. V tom, co prodávala, se skrývalo zapomnění a znamenalo v Povětrově moc, podobně jako si skutečné čarodějnictví vydobylo místo v palácích na druhém břehu řeky, která oddělovala asylský očištěc od sousedního pekla.

A tak byly nálevna matky Becho a přilehlá ulička nacpány těly a prostoupeny zápachem piva a nemytých postav stálých zákazníků, kteří se roztahovali na zbytcích provizorního nábytku pokrytého cáry, které se tu vrstvily celá léta bez praní. Svrchní hadry byly hozeny přes spodní tak, aby zakryly díry. Za dne přicházelo světlo z okna a dveří; za noci z osamělé lampy, jež vydávala stejně kouře jako světla a propůjčovala posedávajícím tělům, nábytku i smetí nezřetelné obrysy. Z místnosti za nálevnou vycházel dým odlišného druhu a k chorobnému ovzduší výčepu vpředu se tak přidával štiplavý zápach. Ona místnost a spolu s ní nakonec i nevyhnutelná prostituce byla další z obchodů matky Becho.

Sunula se jako široká stará obchodní loď útesy pelechů a pijanů, jak trosky na hladině míjela odpadky na podlaze. V mocných zrudlých rukou svírala náklad otlučených pohárů neblaze proslulého piva. Žena jako hora byla oděná do potrhané haleny, která již dávno ztratila barvu, prošedivělé vlasy byly stočené do křivého uzlu. Několik chuchvalců uniklo z pout dřevěných jehlic a viselo jí ve zpocených pramenech do obličeje. Paže uzvedly soudek plný piva a poradily si s opilcem. Zachmuřený výraz, zapadlé oči s tvrdým výrazem, stisknuté zuby, ústa ztracená v záhybech tuku se nikdy neměnily a byly v Povětrově pověstné.

Vypomáhali jí dva neustále sekýrovaní hoši se stínem v očích, o kterých se toho hodně napovídalo, ale nikdy ve zdech podniku matky Becho. Matka Becho si je vybírala mezi ztracenci a nemálo z nich již dospělo, stejně jako Tygot, jenž mohl být stejně dobře její vlastní jako nalezenec. Teď zde posedával a s dávkou šílenství v očích sledoval chlapce. Tygot byl stejně velký jako matka Becho, ale jen zpola tak bystrý. Byl jí však věrný jako dobře zaopatřený lovecký pes. Kromě něho tu byl i matčin nejstarší Haggit, hubený a pokroucený muž se zplihlými mastnými vlasy, jenž se obvykle živil jako žebrák, ale občas přišel ráno domů. Tehdy také nekulhal tolik jako v ulicích Asylu. Chodil k matce Becho utratit svoji kořist.

A tak přinášelo podnikání do Povětrova trochu peněz. Doba byla neklidná – Jubal padl a Pastorci jezdili ve dvojicích ulicemi a rozsévali děs, kde jen mohli; peníze v roli osudu dovedly k matce Becho i jednoho svého nositele a koupily mu místo v rohu, kde prkno sloužilo jako lavice, nebo hromadu hadrů k sezení či stůl pro zhýčkané hosty, jediný skutečný stůl s lavicemi, a přivolaly jeden ze zvláštních soudků matky Becho nebo dokonce pohár (obřadně vytřený špinavým cárem) a láhev vína.

Stejně jako tolikrát předtím seděl i oné noci Mradhon Vis u stolu sám. Bláznivá Elida na něho zase zkoušela své nejlepší úsměvy, jenže zachmuřený obličej ji zahnal. Před chvílí vyklouzla ze dveří, aby zkusila štěstí jinde. Snad prsty zlodějky uspějí u nějaké opilé kořisti. Dnes večer v něm kypěly myšlenky, ze kterých by Elidu mrazilo. Byly to nejasné, jen napůl zformované touhy. Chtěl ženu, ale ne Elidu. Zachtělo se mu někoho zabít a věděl přesně, jaké lidi má na mysli. Nebyl ani trochu opilý. Představoval si, jak Elida křičí – i Elidin křik by se mu mohl líbit. Třeba by utišil jeho vztek alespoň na tak dlouho, dokud je jen trošku přio opilý a tolik se mu toho honí hlavou. Necítí žádnou skutečnou zášť k Elidě, ale k její neodbytnosti a pachu, a nic z toho si takovou nenávist nezaslouží. Snad že při pohledu na její přihlouplý úsměv, kterým se ho snažila svést a namísto toho jej znechutila, spatřil něco jiného, temnějšího a hrozivějšího; pod jejím zápachem cítil jemné pižmo a za jejíma očima viděl peklo.

Nebo viděl sám sebe. Také se prodával a obchodoval s tím, co by si ponechal, jen kdyby mu to prostředky dovolily.

Obyčejně však šetřky a otrapové nechávali Mradhona Vise na pokoji. V podniku matky Becho šlo o jakousi poklonu přespornímu návštěvníku, navíc snášenlivému. Nebyl zdejší. Bylo to vepsáno v jeho snědé tváři a v přízvuku. A třebaže ho sledovali, stejně se o něho kromě Elidy nikdo vážně nepokusil.

Platil za zvláštní víno. Hájl svoji odloučenost krajícem chleba, ve kterém při jídle skřípaly rozemleté kamínky, a trochou vcelku ucházející fazolové polévky matky Becho. Pokradmu si hlídal dveře.

Trávil zde noc za nocí a navíc mnoho dní. Ubytoval se přes ulici, na místě, které matka Becho pronajímala za cenu vyšší, než zač

stálo – ale byl ujištěn, že se jeho majetku nikdo nedotkne, že skrovné vybavení zůstane na místě, že nikdo neproklouzne dveřmi, až bude pryč nebo spát. Celou noc obcházel Tygot majetek matky Becho s holí v ruce a pokud něco bylo jinak, než jak být mělo, plavaly ráno v Březnici mrtvoly.

Dokud měl dost peněz, všechno klapalo, ale teď se jeho malý majetek tenčil. Pak přijde zúčtování.

Obryně se mu přivalila do cesty. Vynořila se vedle něho, postavila druhý pohár vína a sebrala prázdný. „Fajnový pití,“ poznamenala.

Položil na stůl peníz, který po něm chtěla. Ze zjizveného stolu ho shráblы prsty k nerozeznání od Tygotových, zakončené do očí bijícími dlouhými křivými nehty, hrbolatými jako roh. „Díky,“ řekla sladce. V tváři lemované aureolou kupy šedých vlasů se objevil široký úsměv. Hodil se k hlasu, avšak mandlové oči v důlcích zarostlých lojem byly černé a blýskaly se, takže věděl, že se spolu dostanou do křížku. Dobře ho živila a poskytovala mu nocleh, stejně jako když selka pečuje o krmníka. Věděl to. Až se ujistí, že z něho dostala všechny peníze, přejde na další – matka Becho obchodovala s dušemi, mužskými i ženskými, a když došly peníze, žádala služby. Hlídala si ho. Mohl být užitečný, i když měl své slabosti – měl příliš nákladné záliby. Větrí bezmoc, odhadoval; cítí krev a ujišťuje se, že krvácí – ach, ano, bude tu, až mu dojdou peníze, bude se na něj usmívat hadím úsměvem a nabídne mu nějaké východisko. Bude vědět, že by jinak zemřel, protože muž jako on by v Povětrově skutečně zemřel, až by mu došly peníze a ztratil by naději na získání dalších. Nedokázal by žebrot či prodávat to, co se v Povětrově obvykle prodávalo; zabíjel by, aby si pomohl, nebo by se zabil chlastáním povětrovského piva. Matka věděla, jak vzácného ptáčka má v kleci – vzácného a křehkého. I když ve zdraví prošel nejednou bitvou, v Povětrově by nepřežil, alespoň ne tak, jak se dařilo místním. A tak v téhle chvíli doutnal v matčiných hluboko posazených očích podobný majetnický plamínek, jaký se v nich rozhořel, když v úvahách, jak jich co nejlépe využít a komu je propůjčit, pohlédla na některý ze svých vzácných cínových pohárů nebo na některého svého chlapce.

Zadní schodiště vedlo k soukromému doupěti, vystlanému hromadami hadrů, páchnoucím lacinými parfémů. Budoár měl vlastní vchod, z něhož vycházeli hoši a dívky, když je někam posílala se vzkazem. Linuly se odtamtud výpary vína a drahého krrfu. Bydlel naproti těm dveřím, které byly jako pekelná tlama. Jednou, když vyšel ze svého pokoje, nezbylo mu než k ní zajít. Trvala tenkrát na tom, že mu nabídne pohár vína, a vzala ho k sobě do pokoje. Vysvětlovala mu přitom pravidla a výhody, jaké mu přinese ochrana jejích chlapců. Nabídla mu tehdy krrf – malý vzorek a dala mu najevo, jaké další služby může poskytnout. A v tomto brlohu se střídali utajovaní návštěvníci. Tygot chodil na své obchůzky, ťukaje do zdí holí – ťuk, ťuk, dokonce i v dešti, ťuk, ťuk, ve dne v noci. Ulička byla v bezpečí a spolu s ní všechen matčin majetek.

„Přijď ke mně zadem,“ navrhne matka, až dojdou peníze. „Popovídáme si.“ Bude se pořád usmívat.

Ten pohled znal. Je jako Elida. Jako –

Napil se, aby zahnal pachut' z úst. Upíjel zvolna, neboť doušky mu odměřovaly majetek a tak i život. Nenávidí je, bohové, jak jen je nenávidí. Nenávidí ženy, nenávidí krvelačnost v těch tmavých očích, které chtějí jen pít a pít.

Znal jednu ženu, naposledy pracoval právě pro ni. Jmenovala se Ischade. Měla dům u řeky. Ale to nebylo všechno. Zůstaly mu sny. Zbyla mu studna temnoty v očích každé ženy a temný úsměv v každé ženské tváři. V náruči každé ženy byl teď chladný a k ničemu. Nezůstalo mu nic než nenávist a ochromení, kvůli němuž od té doby ještě nezabil. Snad za to mohly zbytky jeho paličatosti nebo hrůza z oné ženy, ale nedokázal teď zabíjet. Neměl žádnou jistotu. Spal nyní sám. Zůstával v Povětrově, protože věděl, že je zhýčkaná, a doufal, že je příliš zhýčkaná na to, aby přišla právě sem. Viděl ji však tehdy kráčet uličkami Spleti, kus noci v černém hávu, kus temnoty, který se nedal zahnat měsícem, snědá tvář rámovaná černými vlasy, oči, do nichž by žádný rozumný muž neměl nikdy pohlédnout. Lovila v uličkách Asylu. Pořád tam je... nebo u řeky. Nebo ještě blíž. Hledala milence na jednu noc, bezvýznamné, takové, které nikdo nepostrádal, a když je před úsvitem opouštěla, byli již bez života.

Propustila jej ze svých služeb, neublížila mu – ale pronásledovaly ho noční můry a přišel o svoji mužnost. Volala na něho ve snech, slibujíc mu konec – tak jak ji vídal šeptat obětem, které uvízly v jejím pohledu. Někdy si takovou smrt přál. A tato myšlenka ho děsila nejvíc. Tma, která ho obklopovala, byla pro muže bez práce a zákazníků, pro Nisibana, hledaného doma strážci zákona a trčícího na nesprávné straně válečné linie, jediným přístavištěm světa.

Neodvažoval se opít do němoty. Matka Becho si myslela, že v noci mívá peníze u sebe. Nemýlila se. Snažili se ho tedy dostat jinak. Byla to taková hra. Prověřovali jej, zjišťovali jeho možnosti. Zajímalo je, zda je zloděj či ne, co vlastně umí. Takže pro ně byl stále hádankou.

Sledoval dveře. Zoufale se snažil o nenápadnost, předstíraje, že se vůbec nedívá.

Znenadání mu srdce v hrudi poskočilo a prudce se rozbušilo. Člověk, na kterého čekal, právě prošel dveřmi. Mradhon Vis upil vína a věnoval mu otupělý pohled plný nezájmu, jakým častoval všechny příchozí. Očima jen zavadil o mladého rváče tmavých vlasů i pleti, jenž sem přišel utrácet. Muž se přiblížil, prošel mu těsně za zády a usedl na konci téhož stolu. Teď se na něho tedy rozhodně dívat nemohl. Mradhon dál předstíral nezájem. Dopil, vstal a mezi odpadky si našel cestu ven, kde si pijáci a opilci užívali svěžího vzduchu, vstojе či vsedě se opírali o zdi nebo seděli na dvou lavičkách.

A tak si Mradhon našel místo ve stínu, rameny se opřel o zeď a stál a stál, až mu zdřevěněla kolena. Lidé zatím vcházeli do dveří matky Becho a zase jimi vycházeli, dokud se Tygot nevydal do uličky na noční hlídku.

Pak muž zase vyšel. Trochu vrávorал z přemíry pití – ale ne moc a mezi povaleči u vchodu se nijak nezdržoval.

Kořist se vydala doprava a Mradhon Vis se odlepil od zdi, překročil natažené nohy sousedního parazita a sledoval mladíka blátivými ulicemi a uličkami. Během čekání z něho víno vyprchalo, ale předstíral, že mu stále ovlivňuje chůzi – za svého pobytu v Povětrově se naučil takovým uskokům. Dobře znal okolí, každé dveře, každý zákutí, za nímž se během okamžiku mohl člověk ztratit. Prohlédl si je předem s pečlivostí, s jakou dříve pátral v rozlehlejších územích. Teď se plížil spleť chatrčí a předem věděl, kdy mu krok zaduní na tvrdé zemi a kdy bude mít jeho oběť, zatačející za roh, možnost jej zahlédnout a kde bude bezpečnější se trochu opozdit nebo jít zkratkou. Nevěděl předem, kudy se muž vydá, ale teď ho měl před sebou a znal každou cestu, kterou by se snad mohl dát. Čekal už dlouho – na tohoto muže, svoji současnou naději. Zavítal do podniku Becho s penězi, má rád stejné víno jako on a koupil si krk v zadním pokoji.

Znal toho muže – kdo by ho neznal. Znal ho z míst za řekou, ze Spleti, z místa, kde se v lepších dobách ucházel o místo u Jubala. A pokud má nějakou naději, má ji teď. Už jednou muže sledoval a ztratil ho. Dnes v noci však zná revír a výhody lovu jsou na jeho straně.

A ten muž – vlastně mladíček – je alespoň trochu opilý.

Jejich pouť křížila hlavní silnice, pak procházeli čím dál tím horším bludištěm chatrčí, kolem vratkých přístřešků zoufalců, starých a opuštěných. Sem tam minuli vchod, kde se nějaký člověk schovával před větrem. Jeho oči ve tmě viděly všechno a neviděly nic. Bída uzavřela takové svědky do jejich vlastní ulity a nenechala jim nic než lhostejnost.

Stopa tentokrát uhnula do uličky se slepým koncem. Kořist do ní vešla a Mradhon tam znal všechny dveře, stejně jako znal každý ohyb a každou zákutí ulice. Skokem se ocitl za rohem. Naslouchal vzdalujícím se krokům.

„Hej,“ zavolal Mradhon. „Chlapče.“

Mladík se prudce otočil, rukou sjel k opasku. V temnotě se blýskla ocel.

„Kamaráde,“ oslovil ho Mradhon. Pro všechny případy si i on připravil nůž.

Pokud snad dosud mládencova paměť tápala, leknutí mu pročistilo hlavu. Obezřetně se příkrčil. Podle Mradhonova odhadu byl příliš daleko, než aby od něj hrozilo bezprostřední nebezpečí.

„Jubal,“ povídá Mradhon stále potichu. „Má to jméno pro tebe nějaký význam?“

Zase bez odpovědi.

„Rád bych si s tebou promluvil o jedné prácičce,“ naznačil Mradhon. „Co ty na to?“

„Možná.“ Hlas zněl napjatě. Stále číhal v příkrčené poloze. „Pojď trošku blíž.“

„Co kdybys otevřel ty dveře. Mohli bychom si promluvit.“

Opět mlčení.

„Človče, budeme tu stát celému světu na očích? Znáš tě, to ti povídám. Jsem tu sám. Riziko je na mojí straně.“

„Zůstaň, kde jsi. Otevřu dveře. Pak vejdeš jako první.“

„Třeba tam máš přátele.“

„Ty žádáš o laskavost, ne já. Kde ses na mě nalepil? Nebo jsi čekal na ulici?“

Mradhon pokrčil rameny. „Můžeš se mě zeptat, až budeme uvnitř.“

„Zřejmě si s tebou promluví.“ V hlase začínal být slyšet klid a rozumné uvažování. „Třeba bys mohl schovat nůž a držet ruce tak, abych na ně viděl.“ Mladík zasunul dýku do spáry ve dveřích a nadzvedl petlici na vnitřní straně. Strčil do dveří a ty se otevřely. Uvnitř byla tma. „Jdi první. Odpočítej si šest kroků.“

„Nerozsvítíme si nejdříve?“

„To nejde, človče. Není tam nikdo, kdo by nám posvítil. Jen běž.“

„Promiň. Myslím, že přece jenom zůstanu tady. Možná, že po dnešku změníš způsob života. Možná mi po tomhle utečeš. Takže budu muset promluvit zde –“

„Probereme si to uvnitř.“ Z tmavého vchodu vykročila do uličky druhá postava. Hlas patřil ženě. „Vejdi. Ale běž první.“

Chvilku uvažoval. Oba stojí před ním. „Přineste někdo světlo.“

Druhá postava zmizela. Za okamžik se rozhořelo mdlé světlo a zalilo mladíka v uličce bledou září. Mradhon zvážil své šance. Pak

uložil dýku do pochvy a s bodavým pocitem v týle vstoupil. S mužem za zády překonal schůdek do jediné místnosti. Jedním pohledem odhadl potrháný vybledlý závěs na konci, za nímž se mohlo skrývat cokoli, žena, osamělé lůžko po straně, rozvěšené oblečení, džbány na vodu, hrnce a poháry rozestavené kolem pokřiveného cihlového ohniště vpravo na okraji lampou osvětleného kruhu. Žena byla jemnější kopií muže. Tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko stejně jako on. Mohla to být dvojčata – nebo alespoň bratr a sestra. Otočil se. Bratr za ním nohou zavřel dveře.

„U matky Becho,“ řekl bratr. „Tak tam jsem tě viděl.“

„Děláš pro Jubala,“ sdělil mu Mradhon. Nevšímal si nože. Blížil se ke zdi, na níž viselo oblečení. Jakýsi výstupek mu tu zaštiťoval záda před možným nebezpečím od závěsu. „Pořád pro něj děláš, řekl bych. Hledám službu.“

„Ty ses zbláznil. Vypadni. Tady nemáš co pohledávat.“

„Ne tak rychle.“ Zhlédl mezi pověšenými oděvy plášť. Muž měl jeden na sobě. Byly tu nějaké šaty. ale nebylo jich příliš. Prstem ukázal na plášť, aby mohli sledovat běh jeho myšlenek. Znovu na ně pohlédl. Zkřížil ruce na prsou a opřel se o stěnu. „Takže Jubal je v nesnázích. Třeba by měl zájem. Pracuji levně – pro začátek. Za byt a stravu. Možná si zrovna teď ani nemůže nic jiného dovolit. Ale časy se mění. A já jsem ochotný tímto obdobím – těžkostí projít. Snad přijdou lepší dny. Doufám. Kvůli nám všem.“

Žena se neslyšně přesunula doleva. Usedla na lůžko. Tak se jejich ruce dostaly do různé výšky, viděl je pod různým úhlem. Odhalil léčku a všiml si postavení, které muž zaujal mezi ním a dveřmi, závěs po boku, takže se opět přemístil. Popošel několik kroků podél zdi a zahákl prsty za pásek (dával si však pozor, aby se příliš nevzdálil svému noži). Zkřivil ústa a pokrčil rameny.

„Povídám, že dělám levně,“ zopakoval. „Zpočátku.“

„Tady nechce nikdo nikoho najmout,“ odmítl muž.

„Určitě ano,“ trval na svém potichu Mradhon. „Jinak byste mě tu vůbec nenechali. Přišel jsem v dobré víře. Řekl bych, že je na vás, jak to bude dál. Představíte mě svému veliteli, dostanu malou zálohu –“

„Je mrtvý,“ oznámila mu žena a otrásla tak jeho vírou ve vlastní bluf. „Všechny jestřábí masky jsou na tom jako my – hledají práci.“

„Tak ji najdu. Dáme se do toho společně – jako společníci, vy, já a ostatní, co zbyli.“

„Jistě,“ přisvědčil muž a zaškaredil se. „Je z tebe cítit na dálku, že už někomu patříš. Kdo tě platí? Princ?“

Mradhon se nuceně zasmál a opět se opřel. „Rozhodně ne. Určitě nepatřím k Ďasům nebo k někomu takovému. Na mém posledním místě jsem přišel o všechny iluze. Dělat stráž – ne. To nejde dělat s povahou, jakou máte vy – nebo já. Teď jsem váš člověk – jste na tom dneska bledě, ale nic není navěky. Třeba mám důvody dělat totéž. Nestojím o setkání s některými lidmi. Lepší služba než pomáhat chlapovi vyhrabat se z průšvihů mě nenapadla. Nic na mě nehrajte. Povídá se mezi lidmi, že se Jubal někde skrývá. A mně by jestřábí maska slušela... potřeboval bych před pár lidmi schovat obličej.“

„Obávám se, že tady štěstí nenajdeš.“

„Ne,“ řekla žena, „Myslím, že bychom si měli promluvit.“

Mradhon se zamračil. Moc jí nevěřil. Vůbec se mu nelíbilo, že právě ona dává rozhovoru jiný směr. Nelíbilo se mu, jak sedí na lůžku a dívá se na něj. Tichým, ostrým hlasem se snaží odvrátit jeho pozornost. Od bratra? Nebo bratrance?

V tom se závěs pohnul. Vynořil se odtud muž tmavé pleti s jestřábí maskou na obličeji. V ruce držel meč namířený hrotem k podlaze. Mradhonovo srdce několikrát prudce poskočilo, ale prsty ho nepřestaly poslouchat a zůstaly v klidu. „Popovídáme si,“ řekl muž a Mradhonovi začalo srdce tlouct zase pravidelně.

„Nuže,“ začal Mradhon vcelku domýšlivě, „rád bych věděl, kdy se do toho dáme. Podívejte – jsem skoro na dně... tedy úplně, abych byl upřímný, takže spoléhám na vás, že mě berete. Dávám si v takových případech záležet.“

„Žoldněř,“ poznamenal mladík.

„Kdysi,“ souhlasil Mradhon. „Dostal jsem se do křížku s hlídkou. Mohla za to moje kůže.“

„Nejsi Usižan,“ podotkl ten v masce.

„Jen napůl.“ Malá lež. Občas se hodila.

„Chceš říct,“ ozval se zase mladík, „že si tím tvá matka byla jistá?“

Mradhonovi stouplo do tváří horko. Sáhł po noži, ale pak si to rozmyslel. „Až mě poznáš líp,“ vycedil tiše, „všechno ti vysvětlím... proč to ženy vědí.“

„Zkrátke to,“ zasáhla žena. Skrčila nohy a objala si je pažemi.

„Dejme tomu, že bys dostal práci,“ řekla jestřábí maska. „Na kolik se ceníš?“

Mradhon na muže pohlédl a srdce se mu zase rozbušilo. Posadil se na okraj ohniště. Snažil se vypadat uvolněně, i když mu pudy velely pravý opak. Napadlo jej cosi nehorázného. Vzpomněł si na ztracené jmění jestřábích masek. „Třeba stříbrňák – a taky nějaká jména.“

„Možná je ani nepotřebuješ,“ odporovala jestřábí maska.

„Chci vědět, s kým mám co do činění. S kým uzavírám obchod.“

„Ne. Budeš jednat s Mor–amem a Morií. U nich si budeš vyzvedávat rozkazy – Nelíbí se ti to?“

„To je dobrý,“ odpověděl Mradhon. Zase lhal. „Dokud bude mít můj měsíc pravidelný přísun.“

„Tak ty jsi znal Mor–amovu tvář.“

„Viděl jsem ho za řekou. Ještě než se stal ten malér. Jednal jsem se Stechem.“

„Stecho je mrtvý.“

Z tónu hlasu jej zamrazilo v týle. Pokrčil rameny. „Jo, řekl bych, že jich zahynulo hodně.“

„Byli ubodáni. Na ulici. Tempovy hrátky. Prožíváme těžké časy, Visi. Ano, někteří z nás zahynuli. Někdo možná mluvil. Nebo někdo poznal tvář. Venku masky nenosíme, Visi. Dnes ne. Doufám, že nemluvíš ze spaní, Visi.“

„Ne.“

„Kde bydlíš?“

„U Becho.“

„Jestli,“ hlas se ještě ztišil, což vzhledem k jeho zabarvení nebylo snadné, „Jestli se něco provalí, budeme vědět, odkud. Víš, tvým hlavním úkolem bude zajistit bezpečí Mor–amovi a Morii.“

Kdyby se těm dvěma mělo něco stát, no – bohužel bychom tě museli podezírat z nějaké chyby. A skončilo by to s tebou špatně. Ani nedokážu dost dobře popsat, jak moc špatně. Ale něco takového se nestane. Víím, že si dáš pozor. Vrať se tam, kde bydlíš. Protentokrát se tam vrať. Později se na to podíváme.“

„Kdy?“ zeptal se napjatý Mradhon. Takové vyhrožování – a věřil každému slovu – se mu nelíbilo. „Snad bych se měl nastěhovat sem – abych na ně mohl dohlédnout.“

„Vypadni,“ vyštěkl Mor–am.

„Prachy,“ upozornil Mradhon.

„Morie,“ řekla jestřábí maska. Žena natáhla skrčené nohy, zvedla se z postele, z měšce, který měla u sebe, vylovila minci a podala mu ji.

Chňapl po ní a sebral ji bez jediného pohledu. Vykročil ke dveřím. Přiblížil se Mor–am a otevřel mu. Vyšel do lezavého větru, tmy a puchu uličky a vrátil se na hlavní cestu.

Jeden z nich ho bude bezpochyby sledovat. V hlavě mu kvasily možnosti. Jednou z nich byla vražda. Člověk by tu zabil za míň než za stříbrňák. Viselo to ve vzduchu. Ale byla zde i možnost, že ho opravdu najali. Měli vážné ztráty a nemohli teď mít mnoho nabídek.

Co nejrychleji šlapal po hlavní cestě na vlastní území. Procházelo tudy několik posledních opozdílů, hledajících místo na přespaní, se zmatkem v hlavě, který jim tam zůstal po kleetelu, který užívali už moc dlouho. Někteří se naopak pohybovali s jasným záměrem a na ty bylo moudřejší se nedívat. Kráčel světem postav bez obličejů a domů bez světél, bezejmenných tak jako on. Tmou se ozval klapot kopyt pobízeného koně a v tom okamžení byly ulice liduprázdné. Vis číhal spolu s ostatními ve skrýších okolních uliček. K mostu se blížila čtveřice jezdců, Pastorků, Tempových mužů. Ve chvílce zmizeli a na ulici se pomalým proudem vrátil život.

Takže na Jubalově usedlosti běží život dál. Usadil se tam Tempus. Mradhonovi proběhlo po páteři zachvění. Okolí mu bylo překážkou. Zoufale potřeboval vypadnout – napadl ho caronnský krřf – jen kdyby na něj měl. Ale pronásledovali zvědy. Válčili s Nisibis. Každý cizinec byl podezřelý, a pokud někdo byl náhodou skutečný Nisibisan –

Při návratu se s obzvláštní opatrností vyhýbal hlavním ulicím, vděčný za anonymitu u matky Becho, jejíž podnik ležel mimo hlavní trasu dvojkoláků a jezdců na koních. Così v něm se roztrásl. Uvědomil si, co vzal za práci, vzpomněl na plat, který ho teď stavěl proti novým obyvatelům usedlosti. Tempovi muži honili jestřábí masky, stejně jako lovili špehy a cizince. Bohové vědí, že neměl na vybranou.

Uličky se rozpletly, byl téměř doma. Poblíž krčmy matky Becho se vždycky potulovali dva tři žebráci. Dnes v noci byl jeden natolik vzhůru, že natáhl pracku a chtěl po něm nějaký peníz – asi skutečný mrzák nebo příliš nemocný, než aby přešel most a vydal se do bohatších ulic. Nedostatek Mradhonova soucitu vyvolal záplavu chraptivých nadávek.

V tom za sebou uslyšel nějaký zvuk a srdce se mu na okamžik zastavilo. Otočil se, ale kromě tmy tam nebylo nic než měsíc nad rozbláčenou uličkou a domy, skloněné k sobě vysunutými patry. Bylo to jako horečnatý sen o pekle.

Někdo mě sleduje, pomyslel si. Ucítil domov a zrychlil krok. Vešel do ulice, kde sídlila matka Becho a kde se stále popíjelo a kde stále okouněli povaleči, jen jich bylo méně. Vešel do ní a ke své úlevě spatřil Tygota, mohutný stín s holí v ruce na pravidelné obchůzce.

„To jsem já, Vis,“ upozornil na sebe Mradhon.

„No jo,“ zabručel Tygot v odpověď. Tygot udeřil holí o zeď. „Mám jít s tebou?“

Tygot jej doprovodil, neboť bral své povinnosti vážně a při chůzi stále tloukl holí o stěnu. Zabušil jí i o dveře pokoje a otevřel mu je jako sluha v paláci. Dveře byly naproti osvětlenému oknu zakrytému pergamenem, které patřilo samotné matce Becho.

„Zaplat,“ požádal ho Tygot a nastavil ruku. Mradhon vložil noční mzdu do obrovské dlaně a hřmotné prsty sevřely peníz. Tygot vešel do pokoje a z výklenku u dveří přinesl lampičku. Těžkým krokem s ní sešel k zadnímu vchodu k matce Becho a otevřel. Za chvilku se vrátil a přinášel odtud světlo, ochraňuje plamínek obrovitou rukou. S největší opatrností vešel a postavil lampu na místo.

„Všechno v pořádku,“ zamručel pak Tygot hlasitě své hlášení a s klepáním hole o zeď zase odkráčel.

Mradhon se díval za šourajícím se stínem. Pak vešel a zavřel dveře na závoru.

Konečně v bezpečí.

Takže má stříbrňák, aby doplnil mizející měďáky, a závoru na dveřích pro tuto noc. Ale stejně si myslel, že Mor–am a Moria dnes v noci změní adresu a už se poblíž neukážou.

Alespoň doufal. Má víc jistoty, než kolik jí měl včera.

V bezpečí pokoje zaštlpl knot a nechal hořet jen slabounké noční světlo. Uložil se k spánku, ale věděl, že přijdou sny.

Vždycky přišly.

Ischade, šeptal vítr vanoucí od řeky a rozezníval trosky tam venku. Zdálo se mu, jak v neposkvrněném černém šatu prochází tentokrát ulicemi Povětrova a zápach se měnil na vůni pižma, která ji obklopovala jako pach krve, jako pach zvadlých květů nebo starých sálů plných prachu.

Několikrát za noc se probudil zbrocený potem. Tiše ležel a hleděl do tmy. Průvan uhasil knot. Tak tomu bylo vždy. Vzpomněl si, že má stříbro. Cítil ho ve tmě jako talisman, který dokazuje, že setkání bylo skutečné.

Potřeboval anonymitu a zlato. Potřeboval moc, která zamyká dveře. Vkládal přepjaté naděje do Jubala, jenž měl kdysi obojí.

Kdykoli zavřel oči, sny se vrátily.

3

V malé společnosti zavládlo dlouhé ticho. Seděli natěsnáni v jednom z bytů, které patřily mezi jejich bezpečná útočiště. Špatně naložený Mor–am se krčil u stěny, Moria se vtiskla do druhého rohu, paže kolem kolenou. Eichan obsadil lůžko. Zkřížil nohy, založil paže

na mohutných prsou, sklonil hlavu. Nebylo mu do řeči. Udělali, co mohli. Teď nezbývalo než čekat.

Konečně se z ulice ozval dusot kroků. Zvedli hlavy, Mor–am a Moria vyskočili, ačkoli útok byl nepravděpodobný. Dva jejich lidé byli na ulici a hlídkovali.

„Mrkni na to,“ přikázal Eichan a Moria zvedla závoru a otevřela dveře.

Byl to Dzis. Vstoupil a mžoural do bledého světla, které si ti uvnitř dopřávali. Neměl masku. V těchto dobách ji na ulici nenosili. Dzis si pomohl špínou a smradem, který obklopoval všechna povětrovská nemytá těla. „Šel tam, co říkal,“ hlásil Dzis. „Zalezl do pelechu v uličce matky Becho.“

„V pořádku,“ řekl Eichan a vstal z postele. Přehodil si plášť přes ruku. „Vy zůstaňte tady,“ nařídil Mor–amovi a Morii. „Použijte mrtvou schránku na severu. Držte se.“

„Nemusel jsi před ním říkat naše jména,“ vytkla mu Moria. Trásla se, plná vzteku na Eichana či bratra. „Co kdybychom toho všiváka vyřídili jednou provždy? Nějaké námitky?“

„A nechali nezodpovězené otázky?“ Eichan na sebe hodil plášť. Převyšoval ostatní tak nápadně, že pokud by ho někdo podezíral, nemohl by svou totožnost dost dobře utajit. „Ne. To si teď nemůžeme dovolit. Připravili jste nás o bezpečné doupě. Vy v něm žijete. A buďte na sebe opatrní.“

„Budou tam diváci,“ poznamenala Moria a doufala, že má pravdu.

„Možná jo,“ připustil Eichan. „A možná ne.“ Šel za Dzisem ke dveřím a zavřel je za sebou. Závoru zapadla na místo. Plamen lampy rozhýbal stíny na stěnách.

Moria se obrátila a planoucím pohledem sledovala bratra.

Mor–am pokrčil rameny.

„Jdi se vycpat,“ navrhla Moria.

„No, tohle poslední dobou jestřábím maskám hned tak někdo neřekl. Ne těm v našem okolí.“

„Musel jsi chodit k Becho, musel jsi to mít, co? Nechal ses sledovat, jsi smradlavý opilec – zbav se toho, slyšíš? Zbav se toho svinstva. Zabije tě. Už se to málem stalo. Až se vrátí šéf –“

„Nemáme žádnou jistotu, že se vrátí.“

„Zmlkni.“ Zabodla zoufalý pohled do dveří, kde mohl někdo z ostatních pořád poslouchat. „Jako kdybys to nevěděl.“

„Tak – tentokrát ho dostali a Tempus vyhrává. A Eichen se pořád někam dere a štve, jako kdyby byl šéf pořád –“

„Sklapni!“

„Jubal není ve stavu, aby mohl něco udělat, copak to nevidíš? Ti vrahouni stále honí v ulicích jestřábí masky a nikdo z nás neví, kdy přijde na řadu. Schováváme se v hrozných dírách a doufáme, že se šéf vrátí...“

„Až se vrátí, tak si s nimi poradí. Pokud budeme držet pohromadě. Jestli –“

„Jestli. Samá jestli. Viděla jsi ty mizery, co se nastěhovali na statek? Tam se Jubal nikdy nevrátí. Nezastraší je. Nemůže. Slyšela jsi jezdce na ulici? Jsou tady teď pořád.“

„Drž hubu. Jsi nadráťovaný.“

Mor–am poodešel ke zdi a stáhl z věšáku plášť.

„Kam si asi myslíš, že půjdeš?“

„Ven. Někam, kde je míň randálu.“

„To si nedovolíš.“

Hodil plášť přes sebe a zamířil ke dveřím.

„Vrať se.“ Popadla ho za ruku, ale marně. Už dávno ji předčil vahou. „Eichen se o tebe postará.“

„Eichenovi jsme ukradení. Nás zásobuje drobnými a na požádání rozdává stříbro a naše jména navrch.“

„Nemůžeš za ním jít. Eichen povídal –“

„Eichen povídal. Nestrkej nos do mých věcí. Ne, toho pacholka nepodřiznu. Dneska ne. Bolí mě hlava. Nech mě prostě být.“

„Tak jo, proč ne. Nebudu s tebou mluvit, ale zůstaň doma.“

Otevřel dveře a vyšel.

„Mor–ame!“ sykla.

Otočil se a ukázal minci. „Za tohle se krásně opiju. Ale stačí jen pro jednoho. Promiň.“

Prudce se otočil a potřhaným pláštěm rozvířil vzduch. Byl pryč. Moria zavřela dveře, přešla místnost a vrhla se na postel. Seděla s hlavou v rukách a krev jí bušila ve spáncích. Bála se. Chtělo se jí do

něčeho praštit. Do čehokoli. Od útoku na usedlost, kde jich polovinu zabili, šlo všechno z kopce. Eichan se je snažil udržet pohromadě. Neměli představu, zda je tím, za koho se prohlašuje, či zda je Jubal vůbec naživu. Občas pochybovala, ale nikdy ne nahlas. Mor-amovy pochybnosti šly dál. Nesvalovala na něho všechnu vinu: dnes večer nenáviděla Eichana – a vzpomněla si, že to byl sám Mor-am, kdo k nim přivedl člověka zvenčí. Byl opilý. Otupený krrfem. Přeháněl to s ním.

A u Becho – každé místo je nebezpečné, pokud tam chodíte pravidelně, pokud se odtud dá vysledovat váš zvyk, a její bratr si takový obyčej vytvořil. Jeho zvyklosti jej odváděly a přiváděly. Nesl si s sebou zápach smrti a to ji děsilo. Všichni nepřátelé, které si otrokář Jubal nadělal (a nebylo jich málo), se teď po jeho pádu sbíhali, aby si urvali sousto. Bývaly doby, kdy si jestřábí masky s pýchou vykračovaly v nazdobeném oděvu ulicemi, a teď si oblékaly potrhané pláště a mizely v jakékoli díře, která se jim naskytla. Změna byla pro všechny víc než hořká.

Mor-am to nedokázal snášet. Dávala mu peníze, po troškách, její a jeho, lhal jí však – to věděla. A nějak dostal něco navíc a mohl si zajít k Becho. Možná jako výraz vzdoru Eichanovým jasným příkazům připravil někoho o měsíc nebo o život. Páchal pomalou sebevraždu. Byla si jistá. Kdysi se společně dostali tady z toho zápachu, ze špíny do Jubalových služeb a zvykli si žít jako páni; a nyní byli zpátky ve stoce a Mor-am v podobných podmínkách žít odmítal. Stála za ním s veškerým důvtipem a nadáním, jaké měla, chránila jej, lhala pro něho. Kdyby ho viděl jít k Becho Eichan, klidně by ho sám zabil nebo by ho zbil do bezvědomí. Přála si, aby měla sílu vymlátit z něj tu jeho hloupost, přitlačit ho ke zdi a rozumně si s ním promluvit. Ale nebylo nikoho, kdo by to pro něho mohl udělat. Celá léta.

Mor-am vyrazil ulicí. Vykračoval si s cílem, který žádný z pouličních spáčů nemohl odhalit, a co nejrychleji sešel z hlavní ulice.

Něco se však přihodilo. Ode dveří v uličce se odlepil žebrák a štrachal se do stínu. Tam se jeho pohyb rázem změnil. Když si myslel, že je to zapotřebí, přidřep, pak zase svižně popoběhl.

Potom se začali přesouvat všichni žebráci, někteří doopravdy chromí, jiní ne.

A jeden z nich byl už pryč, cupitaje uličkami až k boudě matky Becho, za níž pod mostem protékala líná, černě se lesknoucí Březnice.

Kolem zdí zde podřimovaly strážce. Muži zahalení cáry se nepodobali strážím tak, jako se on nepodobal poslu. Patřila k nim i malá tulačka, samá ruka, samá noha, podřimující v průchodu. Vzhledla a hned se vrátila k přerušnému spánku. Pak tam byl jednonohý muž, který dělal to, co ona. Kolohnát, který měl místo nejbližší ke dveřím, však vstal a postavil se poslu do cesty.

„Něco jsem zjistil,“ oznamoval posel. „Chtěl by to slyšet sám.“

Strážce zaklepal na dveře. Za okamžik se otevřely, ale bylo vidět jen tmou. Pak se rozevřela okenice a dovolila vníknout troše světla, aby ten, kdo byl po celou dobu uvnitř, něco viděl.

Posel vešel a pohodlně si dřep. Pak se pustil do vyprávění všeho, co kde zaslechl.

Morut seděl na posteli a naslouchal, dokud jeho kurýr neskončil, a pak pronesl: „Pust'te na to Squita a Ister.“

Lut-im odešel, ale nejprve se spěšně uklonil.

Tak poslední nájemník matky Becho. Morut se tou představou zaobíral, ruce sepnuté na kolenou. Chvilími se usmíval, chvilími zas mračil, neboť jakékoli spojení mezi jeho domovským územím a jestřábími maskami, které honil, jej znepokojovalo. Tam, ve tmě, na vnitřní straně dveří, visela maska přišpendlená železným hřebem, za dne zaschlá krev na ní připomínala rez, ale mohl ji vidět jen ten, kdo vešel do boudy a zavřel dveře. Byl to svérázný pokus o žert. Morut měl podobný smysl pro humor jako jeho nevlastní bratr Tygot, jenž se šoural v uličce matky Becho, klepal holí a mumlal si nesmysly. Teď někoho má a nařídil, aby ho sledoval samotný Lut-im. Morut si ke dveřím přivolal tulačku a předal jí vzkaz, který měla za úkol vyřídít.

Tak se Tygot všechno dozví. „Dobrou noc,“ popřál Morut svému zástupci. Muž zavřel okenice a dveře a ponechal jej samotě a spánku. Stále se kolébal a uvažoval, přemýšlel o tom a onom,

přesouval figurky na pomyslné šachovnici Povětrova, vzpomínal, kdo mu dluží laskavost a jak si dluh vybrat.

Jestřábí masky umíraly. Bud' byly věrné (což vypadalo nepravděpodobně), nebo o místě pobytu Jubala nevěděly a mlčely i v nebezpečí života. Dostal doposud tři. Ten, jehož přitloukl ke dveřím, mu řekl většinu o tom, kde se schovávali dva další, avšak dosud neudeřil. Znal domovy a oblíbená místa dalších.

A teď se stopa zase vrací k matce Becho, na jeho vlastní území. Nebyl nijak nadšený.

Zatím hned na druhé straně mostu, v domě, kupodivu obklopeném zahradou, vrhala dobře osvětlená okna záři na tutéž černou vodu...

Ischade přijala jiného posla, mladého otroka, cizokrajně půvabného, který se objevil u brány a porušil jistá ochranná kouzla. Vydal se pěšinou k domu až po dlouhém váhání a teď stál v jejím příbytku jako omámený.

Přišel jako dárek a byl jí nabízen opakovaně. Přicházel a odcházel často, posílán lidmi, kteří jí nabízeli práci. Stál tam, hleděl do země, kamkoli, jen ne na ni. Zpočátku snad věděl, že se k pánům nevrátí nebo že ji má upoutat svojí krásou a že je jí nabízen jako odměna. Ne, ten otrok nebyl hloupý. Byl bez ustání vystrašený. Něco tušil, i kdyby jen to, že není sám sebou, když je zde. Tentokrát se na ni vůbec nepodívá. Na jednu stranu ji pobavil, ale na druhou stranu ji ti, kdož otroka poslali, rozčilovali – cožpak je zvíře, které skočí po všem, co mu předhodí? I když je oběť vybraná lahůdku.

Přijít sami si však netroufali. Tihle stoupenci Vashanky jsou pěkně opatrní, sami se v tomto pokoji neukáží.

Tahle Ischade byla pěkně nepořádná. Hnízdečko jejího obydlí nebylo poseto koberečky, ale kousky hedvábí a pláští a podobnými nesmysly, kterými si dělala radost. Neměla zrovna vybraný vkus – záclony v křiklavě rudé, sametový přehoz jako smaragdová kalužina, všechno zaprášené, neudržované, rubínový náhrdelník jako sprška krve na rozházených krámech na pozlaceném stole – postel, kterou nikdy nikdo neustýlal, byla poházená moarovým hedvábím a částečně zakryta zaprášenými závěsy. Zbožňovala barvy, tahle

Ischade, a v oděvu se jim vyhýbala. Její vlasy byly záplavou inkoustové černě, její šaty černější než noc, její oči –

Ale otrok se do nich nedíval. „Podívej se na mě,“ vybídla ho, když si přečetla vzkaz. Po chvíli mu nic jiného nezbylo. Upřel na ni pohled. Strach pomalu ustupoval, protože si to přála. Držela ho v zajetí svých očí. „Nedávno jsem vyhověla někomu, koho znají tvoji páni. Zřejmě si myslí, že jsem jim zavázaná. Nic takového. Uvědomují si to?“

Nic neříkal, ale rty naznačily ne. Bylo očividné, že neměl v úmyslu stát se součástí nějakých důvěrností. Chtěla slyšet ano či ne? Napadlo ji, že má mysl stejně rozostřenou jako oči.

„Tak. Víš, co to znamená?“

Ne, řekly zase rty.

„Chtějí otrokáře. Jubala. Nejsou k smíchu?“

Žádná odpověď. Jen strach. Rozechvěl jí nervy jako silné víno. Bylo stále těžší mu odolat, ale pohrávala si s ním, byla silnější, než za jakou ji považovali, a proto jimi opovrhovala. Možná byla trochu šílená. Občas si to o sobě myslela nebo taková opravdu byla, avšak většinou dokázala uvažovat chladně, s rozmyslem. Připadalo jí směšné, že jí bez obalu nabídl takovýto dárek, vlastně úplatek. V duchu se bavila. Nebyla žádné zvíře. Vždycky věděla, co dělá. Přiblížila se, až se prsty dotýkala jeho paže. Přitom kolem něho kroužila jako při nějakém magickém rituálu. Dokončila kruh a vzhledla k jeho tváři. Byl vysoký. „Kdo jsi byl?“ zeptala se.

„Jmenuji se Haug,“ odpověděl, ale nebylo to nic než zašeptání. Tak byla blízko. Pak se mu podařilo uhnout před jejím pohledem.

„A narodil ses jako otrok?“

„Byl jsem tanečníkem v Caronne.“

„Zadlužil ses?“

„Ano,“ řekl a chvíli se jí vyhýbal očima. Napadlo ji, že hádala špatně.

„Ale nejsi,“ odporovala mu, „Caroňan.“ Ticho.

„Jsi ze severu.“

Nic neříkal. Obličej mu zalil pot. Nepohnul se. Nemohl, dokud nedala svolení, ale ani to nezkusil. Musela by cítit, jak se snaží

uvolnit z jejího sevření. „Vždycky se tě na mě vyptávají, vid’? Co jim říkáš?“

„Nemám, co bych jim vyprávěl, ne?“

„Pochybuji, že jsou tak milí. Ty ne? Máš své pány rád? Víš vůbec, proč tu vlastně jsi?“

Do tváří se mu vehnala krev. „Ne,“ odpověděla si zasmušile. „Jinak bys utekl, i kdybys věděl, jak zaplatíš.“ Dotkla se ho, jako by byl ze vzácného mramoru, a v jejím dotyku byla žádostivost, touha po něčem tak jemném, až to bolelo.

„Tentokrát,“ řekla, když zvážila své pohnutky, „dar přijímám... ale udělám s ním, co budu chtít já sama. Mé zadní dveře, Haugu, vedou k řece. To se mi opravdu hodí. Ne vždycky vyplavou těla na hladinu, že? Když se tak stane, jsou často už v moři. Takže ani nečekají, že tě najdou... Prostě mě poslechni a běž. Posloužíš jim. Někam odejdi. Jsi volný, propouštím tě.“

„Nemůžeš –“

„Vrať se k nim, jestli chceš. Ale já bych to na tvém místě nedělala. Ta zpráva nevyžaduje odpověď. Cožpak nechápeš, co ti říkám? Já bych určitě utekla, Haugu – ne, počkej.“ Došla do komory a donesla odtud něco na sebe – pěkný modrý plášť. Mnoho návštěvníků po sobě zanechalo něco podobného na památku. Byly zde pláště, boty, košile – kdeco. Přehodila přes něho plášť. Pak šla ke stolu a napsala nějaký vzkaz. „Odnes jim ho, jestli si troufáš. Umíš číst?“

„Ne,“ odpověděl.

Potlačila smích. „Stojí v něm, že jsi volný.“ Sebrala ze stolu měšec (další pozůstatek) a vložila mu ho do ruky. „Zůstaň v Asylu, jestli chceš. Nebo uteč. Dej na má slova. Možná tě zabijí – nebo taky ne. Pokud si lístek přečtou, neudělají to. Vydej se, kam chceš, ale už odejdi.“

„Najdou si mě,“ namítl.

„Důvěřuj vzkazu,“ poradila mu, „nebo využij zadního vchodu a mostu.“

Zamávala mu na rozloučenou. Váhal, kterou cestu si má vybrat. Vykročil k předním dveřím a pak se rozběhl dozadu, k řece. Hlasitě

se rozesmála, když viděla, jak prchá od jejích dveří. Dívala se, jak utíká, jak letí kolem řeky, dokud ho nespolkla tma.

Když však smích dozněl, přečetla si podruhé vzkaz, který jí poslali, a spálila ho v plameni lampy. Kousky popela ožehly jantarově žluté hedvábí, ale jí to nevadilo.

Takže Vashankova frakce si stále žádá jejích služeb a třikrát jí nabídla zlato. V současné době jí na penězích nezáleželo. Měla vše, co potřebovala. Neměla chuť být ještě nápadnější, ne, i kdyby jí za její služby nabídli palác. A to mohli.

Jaké by to bylo, uvažovala, a jak dlouho by trvalo, než by začala být neustálá zmizení nápadná a sousedé se začali bouřit? Mohla by si koupit otroky... ale být přijímána u princova dvora, skončit s tajným životem –?

S pobavením přemýšlela. Jak ironické. Mohla by se stát Jubalem, řídit obchod, který by jejím potřebám skvěle vyhovoval. Jaká škoda, že už pro někoho pracuje –

Ale ironie vyprchala a zůstala jen hořkost. Uctívači Vashanky mohli mít nějaké podezření. Možná tušili, z jakých pohnutek a potřeb jedná – a tak jí poslali někoho takového, jako je Haug, posla, o němž si mysleli, že bude umlčen již při první návštěvě. Chtěli pak posílat další a další návnady, nabízet jí je s cynickou krutostí, ujistit se, že pověsti o ní jsou pravdivé – zjistit, jaká je, jak dlouho potrvá její sebeovládání.

Vzpomněla si na Hauga. Vzpomínala, na co myslela pokaždé, když k ní přišel. I to jistě naplánovali. Hlad narůstal. Brzy by byl příliš silný.

„Visi,“ řekla nahlas. V myšlenkách se představy přelévaly. Haug a Vis, dva tmavovlasí cizinci. Oba je nechala odejít – i ona byla schopna lítosti. V očích otroka bylo peklo, tak jako v jejích. Čas od času prošel kolem těch dveří, jedno v jakém směru, a peklo se prohloubilo, stejně tak i hrůza, která sama o sobě vábila – člověk si může vypěstovat takovou zálibu v kráse a strachu, ve vznešenosti. Bylo to jako droga. Měla v sobě víc hrdosti.

Dnes večer neměla vůbec v úmyslu vycházet z domu. Ale neklid narůstal a ona je nenáviděla kvůli tomu, co způsobili. Bude teď

zabíjet, tak jako zabíjela vždycky – ale ne tak, jak si mysleli oni. Pronásledoval ji osud, kletba, kterou na ni uvalil nepřítel.

Vklouzla do černého pláště a skryla hlavu v kapuci. Vyšla zadem, skrz zahrádku zarostlou vinnou révou, brankou k cestě po nábřeží, krok za krokem po nezpevněné pěšině.

Krok za krokem kráčela po mostě. Malé nohy ve střevíčkách byly příliš jemné na tlustá prkna mostu.

Vkročila na zmáčenou dlažbu a pak i do nedlážděných uliček Povětrova. Lovila, sama se stala vábidlem, tak jako předtím otrok –

Třeba ho tu najde, možná zde dosud otálí, váhá v útěku. Pak by neměla žádné výčitky. Jedna její část v jeho přítomnost doufala a vychutnávala si očekávání, které by stálo na počátku, a pak hrůzu; a druhá část řekla ne.

Byla vybíravá. První kolemjdoucí muž, který ji oslovil, se jí nelíbil. Nechala ho být. Stál, omámený blízkostí jejích očí, jako by zapomněl, proč tam vůbec je. Ten druhý ji však zaujal. Byl mladý, měl v sobě nadutost ostrého chlapíka z ulice. Jeho sobecké pochybnosti o vlastní osobě ji pobavily svojí zhoubností, neboť většina jemu podobných ji v hloubi srdce poznala a věděla, že se setkali s něčím, co celý svůj pokřivený život nenáviděli –

Takové se vyplatilo lovit. Takoví v sobě neměli nic laskavého, nemohli ji zranit, nebude jí jich líto. Tenhle v sobě žádnou lítost neměl a nikomu na celém světě nebude chybět.

Jemu podobných bylo v Asylu a okolí nadbytek; právě proto zde zůstávala, i když znala tolik měst. Toto město si ji zaslouhovalo... jako ten mladík, před nímž teď stála.

Představila si Hauga, jak pořád utíká, a zasmála se mučivým smíchem, ale útočník a oběť v jedné osobě na tom byl již tak, že ji nemohl slyšet, a v příští chvíli byla i ona daleko.

„Peníze,“ požádal Mor–am navenek klidně, ale potil se. Ruce se mu třásly. Pod pláštěm si založil paže na prsou. Nenápadně se rozhlížel uličkami Jateční křižovatky na asylské straně mostu. „Podívej, mám na dosah jednoho muže; bude chvilku trvat ho sem dostat. Zatím i Povětrov vyžaduje peníze – přivést muže kamkoli stojí peníze.“

„Možná víc, než jakou máš cenu,“ poznamenal muž, který mu naháněl strach, i když byl sám v otevřené ulici. „Dobře víš, že tě máme na vodítku. Víš, jak snadné je za něj zatáhnout. Asi bych měl prostě říct – přiveď mi toho chlapa. Ukaž mi ho. Nebo bychom si tě měli pozvat na slovíčko. Chtěl bys – jestřábí masko?“

„To není pravda.“ Mor–amovi cvakaly zuby. I s ohledem na roční období noční vítr studil. Třeba to ale bylo tou břeckou matky Becho, která mu ležela v žaludku. Schoulil se ještě víc do sebe. „Řekl bych, že se mi to povede. Mám jisté kontakty. To neznamená, že –“

„Kdybychom tě zatáhli dovnitř,“ pokračoval muž tak potichu, že hlas téměř zanikal ve vzdáleném chrochtání zvířat, určených k ranní porážce, „kdybychom to udělali, jednoduše by změnili mrtvé schránky a shromaždiště, že? A tak ti přidělíme nějaký ten peníz a ty nám za něj dáš jména a místa a časy, které budou souhlasit – nebo ne? Ale co kdyby ne – třeba mám někoho, kdo mi tě nahradí. Zajímá tě to, Křiváku? Asi nebudeš jediná jestřábí maska, která chce přeběhnout. Tak si nevymýšlej. Kde? Kdo? Kdy?“

„Jmenuje se Vis. U matky Becho.“

„To je uzavřené místo. Není lehké se tam dostat.“

„To je moje starost. Přivedu ti ho.“

Nastalo ticho. Muž vytáhl stříbrňáky a vložil je Mor–amovi do dlaně. Když Mor–am zavřel ruku, chytil ji muž do prstů. „Víš,“ upozornil jej Rankanec, „že tě ten poslední jmenoval?“

„Ovšem,“ potlačoval Mor–am třas, „ty by ses nechtěl pomstít?“

„I jiní tě prozradili. Věděl jsi, že to udělají.“

„Ale ty jsi chtěl, abych je vyvedl z Povětrova. A já tvá přání plním.“ Sevřel čelisti, jektající zuby zakryl úšklebkem. „Tak se snad dostaneme k důležitým jménům. Dodám ti je – dostaneš je stejně jako ty malé ryby. Ale cena bude jiná.“

„Což takhle tvůj život, ty šufte?“

„Víš, že jsem užitečný. Zjistíš, že jsem užitečnější, než sis myslel. Nechci peníze. Chci odtud.“ Zuby mu zajekaly a pokus o sebevědomý postoj vzal za své. „Já a ještě někdo.“

„Nepochybuj, že budeš spolupracovat. Však víš, že kdyby se provalilo na ulici, jak jsme se dostali tvým přátelům na kobylku – však víš, jak dlouho bys asi žil.“

„A proto jsem věrný,“ dušoval se Mor-am.

„Jako pes.“ Muž stáhl ruku. „Tak. Až zítra vyjde měsíc.“

„Dostanu ho.“ Mor-am přemohl třas a prudce se nadechl. „Dohodneme se o ostatních.“

„Zmiz odsud.“

Šel, nejprve pomalými kroky, pak rychleji. Stále neměl daleko k třesavce, stále se mu klepala kolena.

Ale muž vyšel po schodech domu poblíž oné uličky a podal hlášení.

„Otrok je pryč,“ oznámil muž, který v hedvábí a plátně mohl jen stěží patřit na území jatek, ale nezapadalo sem ani obydlí. Pohodlné a dobře osvětlené pokoje za pevně zavřenými okenicemi a ucpanými štěrbinami. Dva z přítomných byli Pastorci. Byl z nich cítit olej, trochu pot a koně. Měli podobné, chladné oči. Další tři muži vypadali tak nějak jinak, jako by byli úmyslně neosobní. „Zmizel do Povětrova. Lze z toho zřejmě vyvodit, že odpověď je ne. Musíme udělat další opatření. Někdo to ví. Pochytáme živé jestřábí masky a nakonec otrokáře najdeme.“

„Měli bychom toho otroka zastavit,“ navrhl jiný.

„Ne,“ odmítl první. „Příliš nápadné. Pokud budeme potřebovat... najdeme si ho.“

„Ta žena je na obtíž.“

„Sotva si můžeme dovolit víc potíží, než jsme dosud měli. Ne. Udržíme všechno v tajnosti. Nechci, abychom přišli o nějaká vodítka. Chceme tuto záležitost vyřídit – vyrvat i s kořeny. A to znamená Jubala.“

„Myslím,“ ozval se muž z ulice, „že se na našeho informátora nemůžeme tolik spoléhat. Měli bychom ho sebrat a trochu ho povzbudit... určitě by mluvil o něco ochotněji.“

„A co když ne? Nesouhlasím. Ještě ho potřebujeme.“

„Dát mu nějaké postavení. Jistotu. Přijmeme ho do stálé služby a zjistíme, zda má slabá místa. Rychle změkne. Prostě tu a tam přitáhneme šroubek a on udělá, co budeme chtít.“

„Jestli se pleteš –“

„Nepletu. Já toho hajzlíka znám.“

Zaskřípala židle. Jeden Pastorek si opřel nohu o trnož a s neskrývaným opovržením nad průběhem jednání zkrřížil ruce na hrudi.

„Znám rychlejší způsob,“ naznačil Pastorek.

Na to neřekl nikdo nic. Nikdo se nedohadoval, ale posunul hovor jinam. Museli se domluvit o podrobnostech a otroku, který nakonec utekl.

Ať už jste přicházeli nebo odcházeli, byl most vždycky nejhorším úsekem. Nedával moc možností. Takový a ne jiný byl vstup do Povětrova. Pěšky. Mor–am se jím vydal, i když cítil, jak se potí, buší mu srdce, pohled na svět mu rámuje černota, způsobená snad hrůzou, ale možná i nějakou příměsí v krrfu, který si koupil a který teď ubíral jeho očím schopnost vidění a střídavě zastavoval a zase spouštěl tlukot jeho srdce. Celá noc tak dostala nádech neskutečnosti, takže se uprostřed mostu zastavil a opřel o zábradlí. Jen kdyby dokázal uklidnit žaludek.

Pak si povšiml, že ho sleduje nějaký muž – určitě ho sleduje, vždyť i on se zastavil kousek od něho a předstírá, že k tomu má nějaký důvod.

Znovu jej zalil pot. Nesmí dát najevo, že ho zpozoroval. Donutil se pustit se zábradlí a vydal se zase na cestu. Snažil se dokonce kráčet stále stejnou rychlostí. V záři měsíce se chatrče Povětrova v jeho očích kolébaly jako na vlnách, blíž a blíž, stejně jako nakloněné kůly rybářského přístavu vedle a houpání záře něčí lucerny nedaleko vody pod ním. Přistihl se, že zrychlil, že strach mění jeho úmysl.

Nebyl na mostě sám. Lidé přicházeli a odcházeli, hlouček opozdílů prošel tmou kolem něho i kolem jeho pronásledovatele, a on stále udržoval stejný rytmus kroků. Avšak jeden z nich se mu přitočil do cesty a jeho ruka okamžitě sáhla po dýce, neboť ten člověk se k němu rychle blížil.

Moria. Srdce mu poskočilo, když v osobě poznal sestru. „Projdi kolem mne,“ sykl na ni zoufale. „Někdo mě sleduje.“

„Dostanu ho.“

„Ne. Jen se mrkni, o koho jde, a běž dál.“ Skvěle zamaskovaní sourozenci, dotěrná coura a znechucený chodec, se rozešli. Uvědomil si, že sotva dýchá, že slyší bušení srdce, a snažil se sebrat rozum do hrsti, slátat lži, kterým Moria uvěří, a celou tu chvíli se děsil toho, co se možná děje za ním. Třeba jsou tam další. Moria by mohla padnout do léčky nachystané na něho. Neodvažoval se otočit. Dostal se na konec mostu. Šel a šel, nezastavoval se, jen aby se dostal do útočiště uliček. Nic se neděje, opakoval si; Moria se o sebe postará, později znovu překročí řeku a najde si cestu domů. Už byl opět v uličkách, ve svém prostředí, mezi žebráky přikrčenými u zdi, pod nohama mu zas mlaskalo bláto.

V tom se jeden žebrák před ním přestal choulit u zdi a vztyčil se. Za Mor-amem se vynořila něčí ruka, popadla ho a namířila mu ostrý hrot na hrdlo.

„Baf,“ uchechtl se suchý hlas, „dostali jsme tě, jestřábí masko, co říkáš?“

Moria neutíkala. Celé tělo volalo po běhu, ale nezměnila tempo. Kráčela černočernými hodinami noci. Na jihu hřmělo a v hrozivé stěně mračen se blýskalo. Měsíc zapadl už před pěknou chvilkou. Mor-am nepřišel domů.

V povětrovském vzduchu viselo očekávání. Náhle jakýsi hlas, a nebyl to hlas přírody, zaduněl a rachotil a varoval ulice a průchody před vyplavením. Obyvatelé ulic se zdvihli a hledali nějaký, teď tak drahocenný kus prkna či plachty, jaký by mohli někde ukradnout. Vlekli s sebou hromádku svého majetku, jako když krabi táhnou po cestách, jaké znají jen oni, k ústí řeky – Ne, nic z toho nebylo příliš hrozivé. Podstatné změny byly nepatrné. U dveří do uličky chyběl

stařec, který tu býval pokaždé, naproti zas Moria marně hledala hlídku jestřábích masek a tam, ve druhé uličce od jejich útočiště, taky nikdo nebyl. Zmizeli. Eichan je asi stáhl, když jejich nora přestala být bezpečná.

Ale Mor–ama na mostě někdo sledoval a ten někdo ji nezavedl zpět za Mor–amem, když bratra minula a otočila se. Žíly jí zalilo zděšení a chlad, výčitky, sebeobvinění a naprostá hrůza. Ocitla se sama v bublině času. Přešla most a obrátila se. Zjistila, že pronásledovatel nemíří za Mor–amem nebo někým jiným. Sám zvažoval cestu a nakonec se po mostě vrátil.

Mor–am bude doma, napadlo ji. Ale nebyl.

Pokračovala v chůzi, lhostejná k dunění hromu, ke spěchu lidí, snažících se skrýt před bouří. Něco se dělo, žádné místo nebylo zcela bezpečné.

Dnešek byl dnem lovu na jestřábí masky a Eichan je stáhl.

Zнала jen jedno místo, kam mohla jít. Vydala se tam. K matce Becho.

Dveřmi se dosud vylévalo světlo do tmy, kde se rozvalovalo pár hostů, opilých a neschopných ukrýt se před bouří. Moria vstoupila spolu s poryvem větru, ale těla spáčů, kteří se tu roztahovali, tvořila netečnou, beztvarou, opileckou hromadu. Po Mor–amovi ani památky. Zaplavila ji další vlna prudkého strachu. Poslední naděje se rozplynula.

Třeba se stále skrývá, snažila se přesvědčit sama sebe. Možná zalezl do doupěte a rozhodl se v něm zůstat. Anebo měl smůlu a pořád utíká. Také může vyspávat opilost.

Nebo je mrtev. Jako povražděné jestřábí masky. Jako ten, co ho přibili na sloup u mostu.

Otočila se a zamířila ke dveřím. Téměř se srazila s horou masa, která je znenadání ucpala. „Něco k pití?“ navrhl Tygot.

„Ne.“

Zvedl hůl. „Jestli jsi přišla krást –“

„Někoho hledám.“ Hledala, jak se vymluvit. „Vise. Ubytoval se u vás.“

„Spí.“

Proklouzla kolem něho a proběhla uličkou, jedinou osvětlenou uličkou Povětrova. Ozařovala ji neustále zapálená lucerna na dveřích podniku matky Becho.

„Visi,“ volala tiše a ťukala na dveře. Zaťala prsty do dřeva. „Visi, vzbud’ se, vylez. Pospěš si.“ Uslyšela, že přichází Tygot. Vlekl se za ní a po cestě tloukl holí do zdi. „Visi, proboha, vstávej.“ Něco uvnitř se začalo hýbat. „Tady Moria,“ ozvala se. ukání se přibližovalo. „Pust’ mě dovnitř.“

Zarachotila petlice, dveře se otevřely. Ocitla se před hrotem dýky a zpola oblečeným mužem divokého pohledu, který nečekal návštěvníka, ale vraha. Ukázala prázdné ruce.

„Potíže?“ řekl za ní Tygot.

„Nic se neděje,“ řekl Vis, popadl ji prudce za zápěstí a vtáhl dovnitř do tmy. Zavřel dveře.

Vedli Mor–ama tmou. Zahalili jej do odporně páchnoucího, umaštěného pláště, ucpali mu ústa roubíkem a převázali oči páskou. Ruce měl už tak dlouho svázané za zády, že odřeniny přestávaly bolet a spíše v nich ztrácel cit. Tupá bolest přecházela i do hrudi a paží. Byl by utekl, ale spoutali mu i kolena a kotníky, a tak byl teď rád, že vůbec dokáže jít. Kolena a kotníky, ovládané bodavou bolestí, ztratily cit pro rovnováhu. Dostrkali jej na otevřené prostranství. Vzpomněl si na jestřábí masku, kterou přibili na sloup poblíž mostu. Dosud ho však nezranili, rozhodně ne vážně a on byl ochromen nadějí, že ho tak provokují lidé, kterým slouží, i strachem, že násilníci jsou jeho vlastní bratři a sestry, kteří se dozvěděli o jeho zradě, nebo, nebo, nebo – Hlava se mu div nerozskočila. Blížili se k mostu. Slyšel proudění vody kus po levici, slyšel dunění hromu, které se mísilo se zvuky kolem. V hlavě mu vzklíčila představa nafouklého těla ukřižovaného na sloupu za časného ranního deště.

„Nasad’te na to víc lidí,“ navrhl Pastorek. V pokoji bylo nesmírné horko, ale on seděl stále bez pohnutí. Byl zděšen prostomyslností operace. Nedalo se však nic dělat. Tady mnoho nezmuže. „Pokud možno tak, abyste nevyhlásili poplach v každé

uličce Povětrova.“ Něco se zhatilo. Náhlé zmizení donašeče bylo neobvyklé a napovídalo, že se do událostí vložil ještě někdo.

„Škoda, že se ztratil,“ pravil jeho společník významně muži, jenž seděl a potil se na druhé straně stolu. „Měl dobré výsledky. Dneska večer jste to v té druhé ulici pěkně zpackali, co? Když řeknu, že se setkání nepovedlo, rozhodně nepřeháním. Naprostý krach. Nemáme rádi neschopnost.“

„Já ho neviděl,“ odpověděl Mradhon Vis v šerém, úzkém pokoji. Ta ženská – Moria – má nůž. Věděl to jistě, stejně jako podle dechu poznal, kde stojí. Zůstal stát. Věděl, co kde je, a v tajném koutku mysli zvažoval, zda jednal s hlupákem nebo zda si totéž myslí oni o něm, když za ním takto přichází samotná žena.

Avšak temným koutem mozku bleskla vidina tmavých šatů, provázených chladem i vůní pižma; pouze ona je jedinečná, ženská. Držel v ruce nůž, s kterým spával, s nímž byl ve větším bezpečí než se ženou.

„Proč jsi nešla za svými přáteli?“ vyštěkl na ni. „Nebo je to zkouška? Nemám rád, když si se mnou někdo zahrává, ty mrcho.“

„Zničili nás.“ Hlas se zachvěl, ale hned se zase uklidnil. Zaslechl, jak se přibližuje, a připravil si nůž. Narazila na něj tělem a zastavila se, celá ztuhlá. sotva dýchala. „Vzal jsi naše peníze,“ sykla skrze stisknuté zuby. „Musíš si je zasloužit. Pomoz mi ho najít.“

„Smrdí to, ženská. Smrdí to na dálku.“

„Do něčeho spadl. Má něco rozjednané. Jde o krk nebo o co.“ Hlas se jí zlomil. „Visi. Pojd’ se mnou. Pojd’ hned. A pak – přísahám, že svoje peníze dostaneš. Budeš zajištěný. Mám styky, zaručím se za tebe. Najdi mi bratra. Nemohl se propadnout. Hlavně pojd’ se mnou. K řece. Musíme ho najít.“

„Kolik?“

„Řekni si. Seženu cokoli.“

Žena, která je něčemu věrná. Zíral do tmy. Zvažoval, pochyboval. Stál v brlohu, který patřil matce Becho, a naslouchal slibům, které mu přinesou zlato a dostanou ho odtud.

„Odstup,“ vybídl ji a odstrčil stranou. Nechtěl, aby na něho mířila nožem. Měl dojem, že se pohnul. „Vezmu si košili. Nehýbej

se. Zatím mi řekni, kde si myslíš, že bychom měli tu tvoji ovečku začít hledat.“

„U řeky.“ Zatajila dech, ve tmě se mihla látka košile. „Tam se objevují – jestřábí masky, které zavraždili.“

Napůl oblečený se zarazil. Zasakroval, ale vzpomněl si na zlato a soustředil se na něj.

„Pořádně mi zaplatíš.“

Mor–am se vzpouzel. Trhnutím ho zbavili rovnováhy a nesli jej nějakým úzkým průchodem. Rval se s nimi, a tak se putování neobešlo bez odřenin. Cesta páchla mokrým kamenem a lidskou špínou, když v tom se ocitli v teple bez větru. Postavili ho zase na nohy a škubnutím jej zbavili pásy přes oči. Lampa nevydávala mnoho světla, avšak Mor–am si mohl místnost dobře prohlédnout. Jednoduché lůžko, na kterém s překříženýma nohama seděl malý muž, kolem houf jemu podobných. Lidský odpad Po větrová posedával a postával po celém pokoji. Žebráci. Cítil, jak se mu ztvrdlé prsty snaží rozvázat uzel vzadu na hlavě a zbavit ho roubíku. Dusil se a chtěl špinavý chumáč vyplivnout. Tytéž hrubé prsty mu ho vypáčily z úst, ale nikdo neměl v úmyslu zbavit pout i jeho ruce. Nechali jej stát, třebaže se mu podlamovala kolena.

„Jestřábí masko,“ oslovil ho chlapík z postele „jmenuju se Morut. Už jsi o mně slyšel?“

Ne, řekl, ale jazyk mu uvázl v ústech a umlčel ho. Zavrtěl hlavou.

„Zrovna teď,“ pokračoval Morut potichu nepřijemným hlasem s přízvukem asylské Spleti, ne Povětrova, „zrovna teď uvažuješ, že bys to jméno raději neznal a že rozvázání očí znamená, že už jsi mrtvý a nám je jedno, co vidíš. Možná. Možná je to tak. Otoč se.“

Nepohnul se. Hlava odmítala poslouchat. „Otoč se.“

Škubly jím nějaké ruce. Stál teď čelem k zavřeným dveřím. Přibitá velkým železným hřebem na nich visela maska. Projela jím hrůza, čistý děs, představa Brannase přibitého ke kůlu. Zase ho otočili, aby se díval na Moruta.

„Chceš žít,“ mluvil k němu Morut. „Myslíš si teď, že bys hrozně rád žil a že zemřít tady by bylo strašné.“ Morut potlačil smích. Zněl suše a ošklivě. „Tak to je. Sedni si – sedni si, jestřábí masko.“

Podvědomě se rozhlédl. Nebylo kam. Berla ho chytila za kotník a trhla. Uhodil se bokem o špinavou podlahu a otočil se, snaže se skrčit kolena pod sebe. „Povím ti jeden příběh, masko,“ začal Morut smířlivě. „Povím ti, co ten váš Jubal prováděl. Pamatuješ? Zabij pár žebráků, řekl, a označ je jako donašeče, ať ta chátra pozná, zač je toho loket, když se někdo připlete do cesty otrokáři Jubalovi. Nemám pravdu?“

Akcent se vrátil k nosovému přízvuku, příznačnému pro Povětrov. „Nebylo to tak? A tak zabíjel nás, zabíjel kluky a holky, který mu nikdy nijak neublížili – chtěl se jim vrýt do paměti, jako kdyby si snad chtěli stěžovat na jeho podnik. Jako by mu nestačilo oddělat vlastní, ne, ne, on musí podřezávat moje lidi, masko. Však ty o tom něco víš.“

Věděl. Trásl se. „Nevím. Nevím o tom nic. – Poslouchej, poslouchej, – jestli chceš jména – můžu ti dodat jména; dokážu je pro tebe zjistit, jen když mě odtud necháš odejít –“

Morut se předklonil, ruce opřel o kolena v roztrhaných nohavicích a ušklíbl se. Byl otřesně hubený a vypadal hladově.

„Řek bych, že máme ptáčka, který nám zazpívá.“

Haug se kroutil v úkrytu pod mostem. Dolehly k němu výkřiky, z nichž nešel strach, ale zesilovaly a slyšel v nich bolest. Nějakou dobu se neměnily. Pak nastalo ticho. Schoulil se do klubíčka a trásl se. Zvuk se ozval znovu, jinak, ale rozdíl poznat nedokázal.

Vyběhl. Už měl všeho dost, ani tma mu neposkytovala jistotu. V rachotu hromu kvílel vítr a hnal s sebou po břehu odpadky.

Znenadání se mu něco postavilo do cesty. Lidská postava v hadrech, příznačných pro Povětrov, ale dlouhá čepel zářící v hluboké temnotě jako stříbro se k ní příliš nehodila. Haug skočil a vyhnul se, vždyť býval tanečníkem. Přeskočil nějakou trosku, která se mu nečekaně postavila do cesty, a zoufale zamířil do uličky, která se mu nabízela, pak do další, uličku za uličkou. Uslyšel, jak někdo za ním píská, snad nějaký povel a pak mu někdo zatarasil cestu.

Kličkoval a uskakoval, ale byl přelstěn a poražen, chycen do pláště, znehybněn. Uhodil se o zeď a o zem a hrdlo mu sevřela čísi ruka.

„Uprchlý otrok,“ poznamenala Moria. Dřepěla u muže, kterého srazili na zem. Již před chvílí tasila a teď mu mířila dýkou na žebra, ale bylo by jednodušší a tišší ho uškrtit a Mradhon byl na správném místě. „Zab ho. Nemůžeme si dovolit žádný randál.“

„Něco ho vyplašilo,“ upozornil ji Mradhon.

Otrok blábolil jazykem, který nepřipomínal ani rankanštinu ani ilsigštinu, žádnou z řečí, které znala, a mezi vzlyky lapal po dechu. „Drž hubu,“ nařídil mu Mradhon a pořádně jí zatřásl. Přestal přitom muži svírat krk. Nato Mradhon něco řekl stejným způsobem a otrok se přestal vzpírat a vytáhl se o zeď do sedu. Mluvil. Řeč plná sykavek zněla v hluboké temnotě naléhavě a Mradhon mu nepřestával mířit nožem na hrdlo.

„Co to má znamenat?“ chtěla vědět Moria. Potila se jí ruka a jilec nože jí klouzal. „Co to blekotá?“

„Teď mlč,“ nechtěl se nechat vyrušit Mradhon. Natáhl ruku s rukojetí dýky a jemně se dotkl jedné otrokovy tváře. „Půjdeš s námi a ukážeš nám to, seh? Ukaž nám to místo. Honem.“

„Jaké místo?“ chtěla hned vědět Moria a zatahala Mradhona za rukáv.

Mradhon si jí nevšímal a vytáhl otroka na nohy. Rovněž vstala. Nůž měla sice stále připravený, ale neměla v úmyslu ho použít. Když se otrok narovnal, vypadal konečně jako člověk, byť vyděšený. Pohyboval se pružnou chůzí, bez Mradhonovy pomoci. Mradhon šel za ním následován Morii, až dorazili k ústí uličky.

„Řeka,“ povídá otrok. Dál se mu nechtělo. „U mostu.“

„Jdi dál,“ vybídl jej Mradhon.

Otrok vrtěl hlavou a přitom z nich nespouštěl oči. Něco si přitom mumlal.

„Seh,“ zopakoval Mradhon. „Tak běž, člověče.“ Mradhon mu položil ruku na rameno. Otrok se zhluboka nadechl podobně jako plavec před potopením a zamířil do další uličky. Jakmile dorazili k zatačce, znovu se zastavil.

„Zabloudil jsem,“ vysvětloval. Zdálo se, že začíná zmatkovat. „Nemůžu si vzpomenout. Byli tam lidé – muži s meči – a někdo křičel. Byl to dům u mostu, ten –“

„Hni sebou,“ sykla Moria horečně a pobídla jej čepelí. Otrok sebou trhl, ale Mradhon jí zarazil ruku stiskem, který jí málem zlomil zápěstí.

„Zřejmě stále žije,“ upozornil ji Mradhon. „Jestli chceš, abych ti pomohl, ženská bláznivá, tak ať už ten tvůj nůž nevidím. A on taky ne.“

Po chvílce přikývla, i když byl její souhlas naplněn divokým vztekem. „Tak přestaň zdržovat.“

„Haugu,“ řekl Mradhon. „Pojď s námi.“

Pokračovali v cestě. Probíhali, teď již bez zastávek, křivolakými cestami, které ani ona neznala, ale bylo to Mradhonovo území. Prošli průchodem mezi chatrčemi, který byl tak úzký, že museli jít bokem. Když se z něho vynořili, měli most na dohled.

Byl klid, slyšeli jen vítr a suché dunění hromu. Blesk propůjčil pilířům mostu a domu u příraziště nepřírozené denní osvětlení a jejich očím se naskytl pohled na pustý most.

„Tam,“ ukazoval otrok, „tam, to je to místo –“

„Raději se drž vzadu,“ poradil mu Mradhon.

„Je tu klid,“ řekla Moria. Ačkoli se snažila ovládnout, třásl se jí hlas. „Člověče, dělej.“ Šťouchla do něho a dostalo se jí odpovědi v podobě odstrčení. Popadl ji za košili a zatřásl jí.

„Nestřekej do mě. Mysli hlavou, ženská, a uklidni se. Jinak tě tu nechám.“

„Obejdu okna,“ navrhla, přestože se dosud třásla. „Zkusím něco zjistit. Ale pokud mě necháš v bryndě –“

„Mrkneme se s Haugem na druhou stranu. Jestli budeme mít naději na úspěch, využijeme ji. Když ne, vypadnem, domluvíme se a zkusíme to znovu.“

Kývla a zadržela dech. Odklusala, přestože měla rozklepaná kolena tak, jako se jí to stalo naposledy při plnění prvního úkolu. Cítila se stejně zranitelná jako tehdy. Nic se nedařilo. Přinutila hlavu, aby začala rozumně uvažovat, a předstírala, že se v dlouhém tichu neskryvá Mor–am a že tu nikdy nikdo nekřičel.

Vydala se zadní uličkou, kde vyrušila při odpočinku nějakou malou tulačku. I když si při obhlídce dávala načas a hledala škvíry v prknech, kudy by něco viděla či slyšela, pátrala marně. Pokračovala v chůzi, soustředila pozornost, pohroužená v úvahách promýšlela každý krok, až objevila okna, která tolik toužila najít. Byla zavřená okenicemi, ale všimla si škvíry.

Naslouchala zvuku, který se linul zevnitř. Byl to tichý hlas, který popisoval ulice se strašlivou přesností, napjatý hlas, který mluvil pravdu.

... Patřil Mor-amovi. Prozrazoval všechno, co jim ještě zbývalo.

Byli uvnitř alespoň tři.

„Existuje další dům,“ zrazoval je bratr až příliš ochotně dál. „Stojí na západním břehu. Odtud vede cesta do spáleného domu... Za starých časů jsme ji používali...“

mlč, přála si. sotva dýchala.

Za ní se něco pohnulo. Prudce se obrátila a tasila dýku. Bodla muže do břicha, vrhla se dopředu a spatřila ostatní.

„Na ně!“ zaječela. Bila se divoce. Snažila se vykřičet ze sebe poslední zbytky cti, které jí zůstaly. Je konec, všechno ztraceno – Zkusila utéct.

Ale byli tu další, objevovali se odnikud, smečka mužů a nožů. Vyřítili se ze tmy u řeky a zaútočili na dům a uličku. Bodala a zabíjela. Holčina zanaříkala a utekla do tmy. Žebráci byli rozehnáni a strážní vykřikovali rozkazy.

Plameny olízly Morii bok. Bila se a přitom škobrtla o něco za sebou. Dřevo praskalo a dům vybuchoval křikem a svištěním nožů. Otevřel se zadní vchod a vychrlil těla.

Upadla. Ležela a někdo jí stoupl na záda. Napjala síly a překulila se ke zdi barabizny. Bitka se přesouvala na drahou stranu. Proplazila se uličkou a na rohu boudy se vydrápala na nohy.

Ze zadu po ní někdo skočil a strhl ji stranou. Otrok Haug jí uvěznil ruku s dýkou do svého podpaží a nějaká ruka ji pevně objala a umlčela. Klubko tří těl dopadlo na tmavý přístavek.

„Drž se u země,“ sykl jí do ucha Mradhon, když jejich skrýš minula největší vřava. Začaly dopadat první kapky deště a nedaleko

nich přitom zemřel člověk. Ležela bez hnutí. Při každém nádechu cítila bolest v boku a zbytek těla bolel, jako by ji zmlátili.

Mor-ame!

Ve směru boudy vzplál oheň do výše, plameny se prudce zbarvily do oranžova.

Začala se s nimi prát, ale oba ji drželi.

„Nemůžeš mu pomoci,“ domlouval jí Mradhon a pevněji svíral oběma rukama.

„Je zraněná,“ všiml si Haug. „Krvácí.“

Společně ji ošetřili. Bylo jí to jedno.

„Je to on,“ řekl Pastorek a opovržlivě si měřil lidskou trosku, ponechanou na ulici kolmé k mostu. Děšť omyl rány, krev utvořila na kůži smáčené vodou tmavé stružky. Strážce šťouchl donašeče špičkou nohy do boku. Jedna ruka sebou nepatrně pohnula. Světlo blesku pohyb odhalilo. „Proboha, zacházejte s ním jemněji,“ zvolal Pastorek. „Velmi jemně. Má pro nás cenu. Zabalte ho do deky.“

„Zbytek jsme ztratili,“ poznamenal jeho společník napjatě. V hlase mu zazněl potlačovaný vztek.

Pastorek vzlhl. V záři blesku, v dešti stál stín, nepravděpodobná postava zahalená v plášti, tma vedle mostu.

Když blesk znovu rozčísl oblohu, byl ten tam. Na hladině tančily plameny a propůjčovaly stínům na tomto břehu zdání tajemnosti. Nebylo možné věřit vlastním očím. Nebýt deště, mohl požár zachvátit celý Povětrov. Již však pohasínal.

Od Asylu k Povětrovu duněla po mostě kopyta koní šesti jezdců přijíždějících zajistit cestu.

„Měli jste jich poslat víc,“ upozornil důstojník místní posádky. „Jsou jako krysy. Malí, ale zato jsou všude. Sám jsi je viděl.“

Pastorek zpražil muže pronikavým, studeným pohledem. „Viděl jsem pohromu. Dva z nás by dokázali převrátit město vzhůru nohama, pokud by něco takového bylo naším cílem. Možná jsi špatně rozuměl. Ale o tom pochybuji. Šestice by dokázala srovnat město se zemí. Něco takového jsme však nechtěli. Nebo ano?“ Pohlédl dolů na sténajícího donašeče, pak zavolal na svého společníka a odešel.

„Pij,“ poručil Mradhon a Moria pila. Tentokrát již udržela pohár sama. Lhostejně pozorovala dva muže před sebou. Mradhon se skláněl nad ní, Haug se opíral o protější zeď. Dávali jí slušně najíst. Ráda by věděla, odkud brali peníze, ale zas nějak moc ji to nezajímalo. Tak tomu bylo se vším. Byla zvědavá, proč se ti dva o ni starají, když je stojí peníze, nebo proč se může spolehnout na dva lidi, které dosud neznala, a na své nejbližší ne. Máti ji. Podivným jazykem, který oba ovládali, již od oné noci nepromluvili. Haug se ustrojil do oděvu svobodného člověka, byť pouhého obyvatele Povětrova. Měl jizvy. Viděla je, když se oblékal. Měl je i Mradhon Vis, ale jiné, od nožů.

A měla je i ona, na těle i na duši. Snad tohle je tři spojovalo. Nebo chtějí něco, co ví jen ona. Jména a místa. Nebo jsou prostě jiní, myslí jinak, tak jako lidé, kteří nevyrůstali v Povětrově. Byli záhadní, odlišní do té míry, že se je ani nepokoušela pochopit.

Přijala za své, že něco chtějí. Ona také něco chce – zaplnit zamlžené a prázdné místo v sobě a jídlo a teplo a vzduch k dýchání.

Mor–am je mrtev. Alespoň v jeho smrt doufala. Jinak by vše bylo mnohem horší, než si myslila.

Malíř na útěku

Diana L. Paxson

Prchající král běžel k bráně. Napjatá záda a nohy, vystouplé svaly na stehnech dávaly výmluvně najevo zoufalství. Tvář měl zachmuřenou a koruna se válela v prachu. Mezi vojáky za ním panoval zmatek a proti obloze se zapadajícím sluncem se tyčil krví zbrocený meč jeho přemohitele.

„A zde máme posledního ilsizského krále, pronásledovaného Ataraxem Velikým...“ Vezír Concidius se přiblížil k nástěnné malbě, která zářila na starobylé zdi. Karmínový damašek zašustil. Vezír se uklonil princovi a jeho družině. Ostatní hosté, pozvaní ke královskému přijetí, stáli v uctivém půlkruhu na dominové mramorové podlaze.

Zaražený malíř Lalo se držel několik kroků zpátky. Pokradmu hleděl na malbu a lámal si hlavu, jestli nakonec neudělal oblohu příliš zlověstnou. Co by si tito přední rankanští šlechtici pomysleli? Poslal je císař, aby zhodnotili přípravu Asylu na válku.

Princ Kadakithis se radostně zapýřil a prohlédl si postavu svého předka z ještě větší blízkosti. Coricidius lapil Lalo pohledem opelichaného orla a přivolał jej k sobě. Jeho stará plet' vypadala nad vášnivým zabarvením šatu bezkrevně.

Takovým barvám by se měl vyhýbat, pomyslel si Lalo a potlačil neodolatelné nutkání zaplout za některý z pozlacených pilířů. Coricidius na něj takhle působil vždycky, a on proto téměř odmítl podílet se na obnově Přijímacího sálu, kterou bylo třeba provést ještě před touto návštěvou. Přestože však vezír přišel v Ranke o dobrou pověst, v Asylu měl větší moc jedině princ guvernér (lecko ovšem tvrdil, že vliv vezíra předčí vliv prince).

„Pozoruhodné – jak svěží tah štetce, jak původní!“ Jeden z císařských zmocněnců se sklonil, aby lépe prozkoumal práci štetce. Několik podbradků se roztrásl nadšením.

„Můj pane Raximandře, děkuji. Dovol, abych ti představil malíře. Mistr Lalo se tady v Asylu narodil...“

Lalo skryl barví potřísněné ruce za zády. Všichni se na něho dívali tak zvědavě, jako by patřil do Meynova zvěřince. Určitě je až moc dobře vidět, že žije tady ve městě – vždyť rozbité domy, mezi nimiž prchá král, patří ke Spleti.

Žoviální Raximander, kolem něhož se šířila vůně růžového oleje, obrátil pozornost k Lalovi.

„Máš veliké nadání, proč tedy zůstáváš zde? Jsi jako perla na krku dívky!“

Lalo na něho chvíli zíral, než si uvědomil, že si z něj muž netropí žerty – ani princ nebo vezír se dosud neodvážili na západ od Procesky a Spleť nepatřila mezi zastávky na okružní jízdě zmocněnců. Přemohl úšklebek. Představil si tyto hejsky vydané na milost a nemilost některým z jeho starých přátel od Oplzlého jednorožce – dopadli by jako milovaní ptáčci zpěváci nějaké dámy, kterým se dostala do klece kočka z ulice.

Ted' se na malbu dívali ostatní zmocněnci – generál, velekněz Arbalest, hlavní dodavatel Zanderei a jeden nenápadný příbuzný císaře. Lalo naslouchal jejich poznámkám o naivním půvabu a prosté svěžesti a vzdychl si.

„Vskutku –“ pronesl k němu tichý hlas blízko ucha. „Jakého uznání se ti může dostat ve městě zlodějů? V Ranke by věděli, jak tě ocenit...“

Lalo povyskočil. Někdo nahlas vyslovil jeho myšlenky. Spatřil drobného muže s nakrátko zastřiženými šedivějícími vlasy a kůži ošlehanou do hněda, zahaleného do hedvábí v barvě holubičí šedi. Zanderei... poskytla mu za okamžik paměť jméno. Na vteřinku se mu zdálo, že v očích zmocněnce zahlédl pobavené porozumění. Pak se v nich objevila laskavost, a když Lalo otevřel ústa k odpovědi, Zanderei se odvrátil.

Poddajná nula, pomyslel si o něm Lalo už předtím, když princ představoval zmocněnce všem přítomným. Ted' mu Zanderei

připadal ještě šedivější, jako myška. Lalo se ve snaze všechno pochopit zamračil.

S podnosem cínových pohárů přistoupil mladý eunuch, poněkud přečnující nádheru svého nového purpurového saténového oděvu zdobeného třásněmi. Šeptalo se, že se jedná o caronnské víno, chlazené sněhem. Doputovalo k nim chráněno pilinami až ze severních hor, o jejichž držení se v současné době vedlo tolik sporů. Zmocněnci se chopili nových číší a Coricidius pokynul otroku k odchodu.

Lalo, jehož pohár byl téměř prázdný, otroka toužebně sledoval, ale neměl tolik sebedůvěry, aby ho zavolal zpět. *Měl jsem stát sám sobě modelem jako ten opovržením hodný ilsizský král, pomyslel si hořce. Příliš mnoho lidí si zde pamatuje, jak jsem se zpíjel do němoty a jak si Gilla brávala prádlo od kupeckých paniček. Bojím se, že se mi budou smát...*

A přece namaloval obrazy na zdi chrámu rankanských bohů, vyzdobil tuto síň a lichotil mu sám princ. Proč jen nedokáže být spokojen? *Kdysi bylo mým snem malovat pravdu skrytou pod kůží, napadlo jej pak. Co chci teď?*

Vzduchem se nesly zdvořilé rozhovory. Bohatí asylští kupci předstírali, že jsou na takové události zvyklí, Rankanci se zase snažili vypadat, jako když se baví, a princ a jeho důstojníci si rozpačitě vychutnávali opožděné císařské uznání a přitom uvažovali, zda jim přinese něco dobrého.

Kromě Coricidia – připomněl si Lalo. Povídalo se, že vezír se nezastaví před ničím, jen aby strávil zbytek stáří v hlavním městě.

Závan vůně donutil Lala ke kašli. Otočil se a střetl se s rozzářenou tváří pana Raximandera.

„Proč by ses nevrátil do sídelního města se mnou?“ navrhl zmocněnec přátelsky. „Nový talent! Moje žena by měla nesmírnou radost.“

Lalo se místo odpovědi usmál. Představy mu vykreslily mramorové sloupy a porfyrové dlažby, které by nádherou zastínily síň prince Pokakakise, k níž teď všichni vzhlíželi. Líbilo by se Gille bydlet v paláci?

„Nesmíme ale promarnit těch několik týdnů, které tu musím strávit –“

Když pan Raximander pokračoval, Lalo zamrazilo.

„Například můj portrét – mohl bys ho vytvořit tady v paláci jako malou ukázkou svého umění.“

Než stačil Raximander domluvit, vrtěl už Lalo hlavou. „Jistě tě někdo špatně informoval – nikdy neportrétuji!“

Zvýšené hlasy upoutaly pozornost dalších lidí. Začali se opět přesouvat k nástěnné malbě. Zanderei všechno sledoval s mírným úsměvem na rtech.

Coricidius namířil kostnatý prst na zeď. „Kdo ti tedy pózuje pro všechny obrazy?“

Lalo se třásl jako nervózní kůň. Snažil se vymyslet odpověď, kterou by si je nezneprátil... Cokoli jen ne pravdu o tom, co mu umožnilo čarodějovo kouzlo – ale kdež, k čemu ho donutilo. Pravdu o portrétování pravé přirozenosti duší jeho modelů. Po několika nešťastných pokusech malovat asylské boháče se Lalo naučil vybírat si modely mezi chudými, kde se ještě našly nezkažené bytosti.

„Můj pane, tohoto člověka mi ukázala představitost,“ řekl po pravdě, neboť k obrazu krále Ilsigu mu byla podnětem vzpomínka na útěk Spletí před místními lotry, když byl ještě chlapec. Neřekl jim, že přiměl Ďasa Quaga, který pro něho představoval rankanského císaře, aby se při sezení chvástal svými činy při válečném tažení.

Přicupkalo k nim páže z řad kleštěnců a Coricidius se sklonil, aby vyslechl vzkaz. Lalo tak unikl jeho upřenému pohledu a s povzdechem se stáhl do pozadí.

„Jsi přespříliš citlivý, mistře malíři,“ pravil mu Zanderei měkce. „Musíš se naučit přijímat, co přináší každý nový den. V dnešní době jsou ideály drahým luxusem.“

„Ty chceš také portrét?“ zeptal se hoře Lalo.

„Ach, malovat mě nestojí za námahu –“ usmál se Zanderei. „A kromě toho vím, jak mě vidí svět.“

Třesky činily, a když se Lalovi zase zpomalil tep, došlo mu, že se na opačném konci místnosti mihotají barevné hedvábné sukně tanečnic. Měl představení čekat, vždyť je téměř každé odpoledne, kdy zde pracoval na malbách, pozoroval při zkouškách.

Tolik zmatků, přemýšlel, kvůli několika cizincům, kteří si o Asylu zapíší pár řádek, jako když malíři portréty – zaznamenají pouhý povrch skutečnosti – a pak zmizí.

Zmocnění bohudík přestali rozmlouvat a nechali se pázaty oděnými v purpuru odvést na pohovky pod stupínkem, na kterém již seděl na trůnu princ. Tanečnice vybrali mezi nadanějšími z méně důležitých Kadakithových konkubín. Vlnily se vyumělkovaným sledem tanečních kroků a zastavily se čas od času jen proto, aby odhodily závoj.

S jakýmsi zpožděním teď na Lala padl strach. Vykradl se ke sloupořadí, které podpíralo klenutý strop s kopulí. Někdo nechal na mramorové lavici téměř plný pohár. Lalo se zhluboka napil, nato se přiměl číši zas odložit. Srdce mu tlouklo stejně hlasitě jako bubny.

Proč se tak bojím? ptal se sám sebe a pak ho napadlo, že jinak tomu ve městě, kde ve dne sledují tvé kroky lapkové a pokud slyšíš výkřik po setmění, nevyběhneš na pomoc, ale zavřeš dveře na závoru, být nemůže. *V hlavním městě musí být lépe... musí existovat místo, kde bych žil s Gillou v bezpečí.*

Pozdvihl opět pohár, ale víno chutnalo trpce, a tak postavil napůl plnou číši zpátky. Coricidiov by nevadilo, kdyby nyní z oslavy odešel, neboť společnosti představil oba obrazy i jejich tvůrce. Lalo chtěl jít domů.

Vstal a obešel sloup. V tom se zarazil, překvapen pohybem před sebou. Po chvíli se zasmál. Pochopil, že to byl jen odraz na leštěném mramoru, kterým byla zeď obložena. Nezřetelně viděl lesk výšivek na svém slavnostním kabátci a nádheru nabíraných krátkých kalhot. Skvělý oděv ale nedokázal zastřít úzká svěšená ramena či vystupující břicho. Odráželo se tam dokonce i řídnutí ryšavých vlasů. Ale nějaká vlastnost tmavého mramoru nebo snad klam světla způsoboval, že Lalova tvář byla stejně zachmuřená jako tvář krále Ilsigu.

Lalo obcházel Přijímací sál zvnějšku. Chtěl se dostat k postrannímu vchodu. Po hluku hudby a vínem zesíleného bublání konverzace se zdálo, že je chodba tichá. Vládní kanceláře, které se nacházely v prostoru mezi Přijímacím sálem a vnějšími částmi

paláce, byly prázdné a tmavé. Přesně jak čekal. Postranní dveře na nádvoří byly pevně zamčené na závoru. S povzdechem se pustil jinudy. Co nejrychleji prošel Sálem spravedlnosti, který vévodil paláci, a vyšel jedněmi z obrovských dvoukřídlých dveří, vedoucími na kolonádu a široké schodiště.

Na vrcholu a úpatí schodiště byly ke sloupům připevněny pochodně. Jejich vrtošivé světlo zářilo na pancířích strážců, kteří stáli v pozoru na každém ze čtyř širokých schodů, plálo na purpurových praporecích přivázaných ke kopím, pak v paprscích přelétlo vnitřní nádvoří a vyzdobilo je tak nestejně širokými stuhami jasu a stínu, jako by se vojáci stali součástí palácové architektury.

Lalo se na okamžik zastavil a vychutnával si dojem z podívané. Pak si všiml, že prvním strážcem je Quag a kývl mu na pozdrav. Dostalo se mu odpovědi v podobě mrknutí, které narušilo prkennou vážnost Ďasova obličje.

Když Lalo přecházel po plochých dlaždicích vnitřní nádvoří, vrzaly mu sandály po kamíncích a přerušovaly potlesk, který se sem nesl z paláce, z dálky tlumený jako šplouchání vlnek o břeh. Usoudil, že konkubíny odhodily poslední závoje. Rozhodně nesmí zapomenout, že nemá Gille ukazovat náčrtky, které udělal při jejich zkouškách.

Jeden z mnoha Honaldových synovců stál na stráži v budce, posazené v mohutném klenutém průchodu palácové brány. Dnes večer byla dvoukřídlá vrata otevřena dokořán a Lalo tudy prošel, aniž by se ho někdo na něco vyptával. Pamatoval si však dobu, kdy by celý jeho majetek nestačil na uplacení vrátného, aby jej pustil dovnitř. Točila se mu hlava, ačkoli si vína jen srkl.

Proč jen nedokážu být spokojený s tím, co mám? vrtalo mu hlavou. *Kde se stala chyba ?*

O něco rychleji prošel křížem rozsáhlé Vashankovo náměstí a zamířil k Západní bráně Guvernérské promenády. Východní vítr k němu na chvíli zanesl páchnoucí, zatuchlý vzduch od zoologické zahrady, pak se jeho směr změnil a malíři pohládl tvář chladivý dech moře.

Hned za branou se zastavil a s povzdechem obrátil naruby plášť. Teď bylo slavnostní oblečení zakryto nenápadnou podšívkou. Jistá

místa dobře věděla, že Lalo u sebe nikdy nenosí peníze – za starých časů žádné neměl a dnes řídila rodinné hospodaření Gilla – ale nechtěl, aby se někdo ve tmě zmýlil.

Na nebi již zářil dorůstající měsíc. Zoubkovaná silueta hřebenu střech byla ozdobena hvězdným pozadím. Od dob, kdy byl ještě chlapec, odbíhal od palety za otcovým ponkem a přidával se k dobrodružným výpravám kamarádů, neviděl Lalo Asylum v této hodině střízlivýma očima. Právě teď mu se vši tou špínou přikrytou temnotou připadalo naplněné nahodilou, ale trvalou celistvostí.

Nohy jej samy donesly skoro až do Uličky stínů, když si uvědomil, že šlape po něčem měkkém. Neobratně uskočil, aby se vyhnul obsahu nočníku, který kdosi vyprázdnil do ulice a který tu teď bude páchnout a vysychat, dokud ho déšť nespláchně do bludiště městských podzemních stok a neodnese ho příliv. Lalo v těch tunelech jednou byl, když podával důkaz odvahy. Vstoupil šachtou poblíž Oplzlého jednorožce. Jestlipak tam ještě je...

Co to vyvádím, takhle se rozesmutnit kvůli Asyлу! napomenul se Lalo, když zkoumal podrážku sandálu, jestli na ní nezůstalo nějaké svinstvo. *Určitě jsem vypil víc, než jsem si myslel!* Slyšel, že v Ranke každou noc cítí ulice armáda metařů a zbavuje tak město odpadků z uplynulého dne...

Vzpomněl si na lichotky pana Raximandera a toho zvláštního muže Zandereie a připomněl si dny, kdy jedinou jeho touhou bylo zmizet z Asyлу. Zdálo se mu, že se život skládá z cyklů, v nichž sní o úprku, nachází novou naději pro život v Asyлу, objevuje, že jeho naděje je neoprávněná a začíná znovu připravovat únik.

Jakmile tehdy zjistil, že pokud se bude věnovat pouze mytologickým námětům a bude si pečlivě vybírat modely, může se dar Enase Yorla změnit na požehnání, věděl s jistotou, že má nejhorší za sebou. Ale teď tu stojí a zase pláče nad svým osudem.

Zřejmě jsem se už měl poučit... uvažoval nabručeně, ale o čem vlastně? Může tohle kolo zastavit nebo vrhnout vhodnějším směrem něco jiného než smrt?

Domy kolem se nad ním právě sklonily tak blízko, že ho odrízly od oblohy. V některých oknech zářilo světlo lampy, avšak většina byla pevně uzavřena okenicemi. Světlo pronikalo štěrbinami a

pokrylo skvrnami ohlazené kočičí hlavy na ulici. Lalo sebou trhl. Tlumený šum hlasů přerostl ve výbuch nadávek. Prašivý pes, který něco vyčenichal ve škarpe, zvedl za hlukem hlavu a pak se vrátil k žrádlu.

Lalo pokrčil rameny. Představil si smrt jako vyhladovělého šakala, připraveného ke skoku. Musí být jiná cesta – říkal si, neboť i když svůj život nenáviděl, smrti se bál víc.

Ze stínů za ním vyklouzly lidské obrysy. Lalo se přinutil nezrychlit. Věděl, že v tuto hodinu, v této části Asylu by se měl smrti vskutku bát. Za denního světla byla tato oblast obdobně úctyhodná jako bazar, ale v noci patřila ke Spleti.

Zepředu k němu zazněla opilecká písnička a výbuch smíchu. Zpoza rohu přitančilo světlo pochodně následované zpěváky. Skupina žoldnéřů, posílená svojí převahou, konala pouť k pivním soudkům Oplzlého jednorožce.

Jakmile světlo dorazilo ke stínům, které sledovaly Lalo, vklouzli pronásledovatelé zase do uliček a vchodů, a dokud vojáci neprošli, i sám Lalo zmizel pod přečnívajícím patrem obytného domu. Téměř dorazil do Kluzké uličky a slepé uličky, která je mu po dvacet let domovem.

Teprve teď si Lalo dovolil spěch. Ať už mu štěstěna v životě přála nebo ne, měl jednu jistotu a tou bylo vědomí, že má domov a tam na něho čeká Gilla.

Při třetím kroku schodiště zavrzalo, stejně jako při sedmém a osmém. Když se Lalo dostal do módy a poprvé v životě přišel k penězům, koupili si s Gillou dům, ve kterém žili, a mezi jinými nezbytnostmi opravili i schodiště. Ale schody stále vrzaly a Lalo, který slyšel, jak Gilla zpívá ukolébavku jejich nejmladšímu dítěti, se na okamžik zarazil. Věděl, že zaslechla, jak se vrací domů.

Po výstupu do schodů dýchal o něco rychleji, než mu bylo milé. Otevřel dveře.

„Přišel jsi brzy!“ Gilla prošla dveřmi z bytu, který kdysi sousedil s tím jejich, a podlaha se jí rozechvěla pod nohama. Lalo za ní uviděl kudrnatou hlavu jejich nejmladšího, o kterém stále mluvili jako o miminu, přestože už mu byly skoro dva roky, a nataženou ruku staršího dítěte.

„Není mu nic?“ Lalo si rozeplnul plášť a pověsil ho na věšák.

„Jen ošklivý sen –“ zavřela za sebou potichoučku dveře. „A co ty? Myslela jsem, že budeš v paláci celou noc popíjet víno z ráje s mocnými pány a jejich načančanými ženuškami.“ Vyřezávané křeslo trochu zasténalo, když do něho usedla a zvedla mohutné ruce. Přihladila si složitý účes plný loken a kučer.

„Dámy tam nebyly –“ tanečnice ohleduplně vynechal, „jen pochybná směsice vojáků, kněží a vládních úředníků, něco jako guláš z bazaru!“

Opřela se loktem o stůl a druhou rukou si podepřela hlavu. „Proč jsi tam tedy zůstával tak dlouho, když tě tolik nudili? Nevykládej mi, že tě nechtěli nechat odejít.“ Oči se jí zúžily a on se pod ostrým pohledem trochu začervenal. Rozšafně si začal rozepínat kazajku a čekal, až manželka zase promluví.

„Něco se stalo –“ řekla nakonec. „Něco tě trápí.“ Přehodil kazajku přes židli a s povzdechem se usadil.

„Gillo, co bys řekla na to, že bychom odešli z Asylu?“ Viděl za ní první studii obrazu Sabellie, který teď krášlil velký chrám. Modelem mu stála Gilla a on na okamžik zahlédl ženu a bohyni, spojené v jedinou bytost. Její velké tělo na sebe vzalo důstojnou a velkolepou podobu.

Přestala si podpírat hlavu a sedla si zpříma. „Teď, když jsme se konečně zbavili starostí?“

„Kdo se tady může cítit úplně v bezpečí?“ Předklonil se a projel si krátkými prsty řemeslníka řídnoucí vlasy. Pak jí vyprávěl, jak hosté chválili obraz a jakou budoucnost mu nabídl pan Raximander.

„Ranke!“ zvolala, když domluvil. „Čisté ulice a klidné noci! Ale co si tam počnu? Všechny vznešené dámy se mi budou smát...“ V ten okamžik vypadala navzdory své mohutnosti podivně zranitelná. V tom se jejich oči setkaly. „Ale ty jsi říkal, že chce portrét – Lalo, to nemůžeš udělat – skončíš v císařských kobkách, ne u dvora!“

„I tam? V srdci císařství přece musejí žít nějací čestní muži a počestné ženy!“ pronesl Lalo toužebně.

„Ty z toho snad nikdy nevyrosteš! Vede se nám tady dobře – máme nějaké postavení, lidem se tvoje práce líbí, děti se vyučí pěknému řemeslu, a až přijde čas, dobře se vdají a ožení. A ty teď

chceš jít za nějakým dalším snem? Proč se jen nedokážeš rozhodnout?“

Zakryl si rukama bolavé oči a zavrtěl hlavou. Kéž by věděl – něco mu chybí, cosi, co hledá v každé nové práci, kterou se snaží dělat... *K čemu je dobré, když srdce po něčem stále touží*, hloubal, *když já jsem pořád stejný?*

Po chvilce uslyšel šoupání křesla a věděl, že se k němu blíží. Zase si vzdychl, zhluboka. Objaly ho silné a něžné paže. Navoněla se parfémem s vůní santalového dřeva. Přes tenké hedvábní noční košile, kterou měla na sobě, cítil bohatství jejího těla.

Nic se nezměnilo, ale v jejím náruči dokázal alespoň na chvíli zapomenout na složitost světa. Gilla ho políbila na plesku a odešla do druhého pokoje. Následoval ji s pocitem, že podepisuje průměr s osudem.

„Zloději!“

Lalo se s trhnutím posadil. Ze spánku jej vytrhl výkřik Gilly a rachot, který otřásal místností. Už je ráno? Ale všude je dosud tma! Protřel si oči, stále napůl obluzené sněním o mramorových terasách a potlesku.

Stíny se pohnuly a nohy se už nestaraly o to, zda jsou jejich kroky slyšet... drsné ruce popadly Lala za ramena a on vykřikl. Pak jej cosi uhodilo ze strany do hlavy. Zhroutil se do rukou, které ho pevně sevřely. „Vražda! Atentát!“

Lalo, kterému pořád zvonilo v hlavě, poznal po hlase Gillu. Ohromný trup se vyhrabal z postele a mrskl dalším útočником o zeď. Obličej mu pocákala voda a ucítil růže. To kolem něho prolétla váza, která původně stála na nočním stolku, a rozbila se o něčí hlavu. Gilla si tápavě razila cestu vpřed a muži vráželi jeden do druhého a nadávali. Od sousedů se neozývaly žádné zvuky – ne že by skutečně očekával nějakou odezvu – začnou se vyptávat, až přijde ráno. „U Vashanky, umlčte někdo tu svini!“ V přítomnosti se nezřetelně zaleskl tasený meč.

„Ne!“ zaskřehotal, zalapal po dechu a křičel, „Gillo, přestaň se prát – je jich moc – Gillo, prosím!“

Poslední nápor, pak ticho. Pazourek křesl o ocel a jiskřička se probudila k životu. Gilla ležela zhroucená jako padlý pomník. Jednu chvíli měl Lalo pocit, jako by mu hrudník stiskla nějaká velká ruka. Konečně Gilla trochu pohnula rukama a nohama. Převrátila se a zvedla na nohy, aniž by jen pohlédla na muže, jenž ztlumil její pád.

„Savankalo, ochraňuj mě, ta ženská mě skoro rozmačkala... Pane, pomoz mi – nenechávej mne tu...“

Pane? Ale ten člověk na podlaze je Ďas – teď ho Lalo poznal.

„Nechápu...“ vyslovil nahlas. Když se obrátil, světlo zhaslo a zase neviděl nic než tmu.

„Vezměte ho s sebou,“ nařídil hluboký hlas. „A ty, ženská, se ani nehneš, jestli ho chceš ještě někdy vidět vcelku.“

Lalovi bylo špatně z úderu a z hrubého zacházení ho bolelo celé tělo. Ani neodporoval, když mu strčili nohy do sandálů, přes hlavu hodili starou pracovní halenu a pochodovali s ním prázdnými ulicemi k paláci. Ale namísto aby podle Lalova smutného očekávání obešli vnější zeď směrem ke kobkám, postrčili jej za palácovou bránu. Prošli kolem budovy a po malém schodišti do sklepení.

Nato, pořád bez slůvka vysvětlení, byl vržen do zatuchlé díry páchnoucí suchou trouchnivinou a plné haraburdí, o které zakopával. Rozklepal se. Nemohl přijít na důvod, proč ho sem přivedli. Čekal na svítání a přitom si okusoval prsty, skvrnité od barvy...

„Probud' se, ty křivácká špíno! Pán si přeje s tebou mluvit –“

Lalo se s hekáním vynořil ze snu, ve kterém ho táhli nocí a uvěznil, až... Něco jej tvrdě udeřilo do žeber. Otevřel oči.

Bylo ráno a nesnil. Viděl oprýskané, vápnem nabílené zdi, roztržštěné bedýnky a nábytek nahromaděný na podlaze, tvořené holou hlinou. Tak tedy není ve vězení. Jediným zamřížovaným oknem vysoko ve zdi k němu pronikalo slabé, bledé světlo.

Přinutil se zpříma posadit a podívat se svým mučitelům do tváře.

„Quagu!“

Při Lalově výkřiku získala Ďasova poďobaná tvář pokud možno ještě sytější hnědočervený odstín a jeho zrak uhnul před upřeným pohledem malíře. Lalo sledoval Ďasovy oči ke vchodu a pojednou

začínal chápat, jaká moc ho sem přivedla, ačkoli ještě zdaleka nevěděl proč.

Ve dveřích se jako nemocný orel hrbil Coricidius, tvář jak sražené mléko. Plášť si omotal těsně kolem těla na ochranu před chladem časného rána. Nevlídně Lalo pozoroval, odkašlal si a odplivl, nato toporně vešel do místnosti.

„Můj pane, jsem zatčen? Nic jsem neudělal – proč jste mě sem přivedli?“ blekotal Lalo.

„Chci tě pověřit nějakými portréty...“ Zbrázděnou tváří škubl nepatrný potměšilý úsměv.

„Cože?“

Coricidius znechuceně zafrkal a pokynul jednomu strážci, aby doprostřed místnosti postavil skládací židličku. Kousek po kousku stařec klesal, až se s povzdechem plnou vahou usadil.

„Nemám čas se s tebou dohadovat, mazale. Vykládáš, že portréty nemaluješ, ale pro mě je uděláš.“

Lalo zavrtěl hlavou. „Můj pane, neumím kreslit skutečné lidi... jejich obrazy se jim nelíbí... nezvládnou to.“

„Zvládneš to až moc dobře,“ opravil ho Coricidius. „Víš, já tvé tajemství znám. Vysledoval jsem tvé modely a mluvil s nimi. Mohl bych tě zabít, ale když mě odmítneš, postačí, když dám vědět několika tvým bývalým zákazníkům, a oni mě zbaví dřiny.“

Lalo křečovitě sevřel cíp haleny, jen aby zamaskoval, jak se mu třesou ruce. „To je můj konec. Když pro tebe budu dělat portréty, vyjde moje tajemství najevo, hned jak je někdo uvidí.“

„Ale ty obrazy nebudou vystaveny pro veřejnost.“ Coricidius se ještě víc nahrbil. „Chci, abys vystihl podobu všech zmocněnců, kteří sem přišli z Ranke. Řeknu jim, že jde o překvapení pro císaře – že obraz nesmí nikdo před dokončením vidět... a než se tak stane, přihodí se plátnu nějaká nehoda...“ Vezír se lehce chvěl. Třas začínal u konečků prstů a končil v úšklebku, ve kterém Lalo po několika minutách rozeznal smích.

„Ale teprve až ho uvidím já,“ pokračoval stařec, „a zjistím, jaké slabosti tihle pávi skrývají před světem... Dostali se k moci až po mém odchodu ode dvora. Jakmile budu znát jejich duše, dokáži je přinutit, aby mi pomohli vrátit se na výsluní!“

Lalem lomcovala zimnice. V návrhu byla jistá zdánlivá logika, ale tolik se toho mohlo zhatit.

„Ale možná jsem prostě ještě nenašel správný klacek, který by přiměl osla k pochodu...“ pokračoval Coricidius. „Povídá se, že miluješ svoji ženu –“ nevěřícně si Lála měřil. „Máme ji oslepit a poslat do Ulice červených luceren? Ty zatím budeš ve vězení.“

Měl jsem se odtud ztratit... litoval Lalo. Měl jsem vzít Gillu a děti a vypadnout, hned jak jsem získal peníze... Kdysi viděl králíka ochromeného stínem snášejícího se jestřába. Já jsem ten králík a je po mně... bylo mu jasné.

A nakonec, pokračoval ve vnitřním rozhovoru, co je mi po všech těch piklích a protiúderech? Když tomu rankanskému krkavci pomůžu vrátit se do jeho prohnitého hnízda, pak se ho alespoň Asylum zbaví!

„Tak jo... udělám, co říkáš...“ souhlasil Lalo nahlas.

Lalo, čelo zvrásněné, v zubech druhý štětec, přibližoval obličej k plátnu a soustředil se na čáru, vytvořenou jemným štětečkem. Když maloval, stávaly se ruka a oko jediným orgánem, v němž se zrakové vjemy přenášely do prstů a do štětce, který byl jejich prodloužením, bez vědomého uvažování. Čára, plocha, tvar a barva, to všechno ovlivňovalo vzor, který musí být přenesen na plátno. Oko kontrolovalo práci ruky a samovolně ji opravovalo, aniž by mozek musel něco vyhodnocovat nebo nějak zasahovat.

„...a tak mě povýšili do postavení místosprávce velkého chrámu Savankaly v Ranke.“ Arcikněz Arbalest se zavrtěl, aby se mu na židli lépe sedělo, a Lalovy citlivé prsty odpověděly na jeho pohyb úpravou čáry.

„Skvělé postavení, vážně, přímo ve středu dění. Každý, kdo něco znamená, tam nakonec skládá slib věrnosti, a kdokoli předává své žádosti bohu, dokáže během doby nasbírat poměrně velké množství užitečných údajů.“ Arcikněz se samolibě usmál a uhladil si záhyby šafránově žlutého brokátového šatu.

„Hmmm – máš pravdu –“ zamumlal Lalo, jenž se rozhovoru účastnil jen zlomkem mozku. Zbytek byl pohroužen do práce.

„Kéž bych se mohl podívat, co děláš!“ řekl kněz nedůtklivě.
„Koneckonců, zvěčňuješ můj obličej!“

Lalo se vyděsil do té míry, že vystřízlivěl. Odstoupil od stojanu a pohlédl na model.

„Ach ne, můj pane, to nesmíš! Dostal jsem přísný zákaz někomu obraz ukazovat. Má být překvapením. Všichni pánové, kteří mi sedí, ho mohou spatřit, teprve až bude celá malba odhalena před císařem. Pokud se pokusíš podívat, budu muset zavolat stráž. Ručím opravdu vlastním životem za to, že se nikdo nepodívá, dokud nepřijde správný čas!“

Mluvím naprostou pravdu, pomyslel si Lalo. Odvážil se teď konečně pohlédnout na plátno vidoucímá očima. Na neumělém pozadí sloupového sálu byly načrtnuty hrubé obrysy pěti postav. Ten úplně vlevo byl včera vyplněn obrazem pana Raximandra, nejdůležitějšího zmocněnce, který zde měl posloužit jako vzor. Vypadal jako prase – samolibý, nestřídmý, s mírným náznakem dravosti v malých očkách.

Lalo se divil, že zmocněnci souhlasili. Od svého příjezdu měli plné ruce práce s inspekcemi a setkáními a posloucháním nekonečných hlášení. Třeba s vděkem přivítali možnost chvíli si v klidu posedět. Nebo se možná báli důsledků případného odmítnutí přispět na dar pro císaře nebo vskutku dychtili po zvěčnění své návštěvy v nejdůležitějším místě říše. Zdálo se, že alespoň Raximander bere sezení jako nevyslovený Lalův souhlas s dalším portrétem, který zmocněnec bude smět vidět.

Obraz arcikněze vedle portrétu Raximandra byl již téměř hotov. Kdyby byla celá záležitost míněna vážně, chtěl by Lalo několik dalších hodin na práci na dokončení šatu a vlasů, avšak pro vezírový účely to bude stačit. Lalo se poprvé podíval obvyklým zrakem a musel potlačit povzdech.

Proč si dělal naděje, že muž bude ctnostný jen proto, že je knězem? Arbalest však nebyl prase – spíše lasice, napadlo Lala. Všiml si skrývané úskočnosti jeho pozorného pohledu.

„Pokud jsi unaven, můžeme nyní ukončit sezení.“ Uklonil se knězi. „Po zbytek práce nebude tvé přítomnosti zapotřebí.“

Když kněz odešel, dolil si Lalo hrnek. Coricidius mu opatřil džbán piva. Když si malíř odmyslil hanebný způsob zadání zakázky, nezacházel s ním vezír zle. Sice ho stařec k malování přiměl vyděračstvím, ale poskytl mu alespoň zdání pohodlí. Vyhradili pro tyto účely příjemnou komnatu ve druhém patře paláce – v průčelí vedle střešní zahrady, takže světlo dopadalo na práci okny ze tří stran – přinejmenším pracovní podmínky byly jedinečné.

K práci však cítil odpor. Lalo se přinutil znovu se podívat. Jen pro případ, že by plátno někdo z dálky zahlédl, načrtl sloupky a zdobený strop. Ale tváře, které vyplňovaly popředí, bohaté okolí dokonale zesměšňovaly.

Zdalo se, že všichni v paláci věří pohádce o uměleckém úplatku císaři. Doufali, že zakázka dodává Lalovi na vlivu a vážnosti, a začali mu pochlebovat. Dokonce i před Gillou musel Lalo předstírat, že půlnoční zatčení nebylo nic než omyl a že zakázka je skutečná. Ačkoli mu nevěřila, měla pro jednu dost rozumu, aby se do ničeho nemotala.

Budou se od něho držet dál i ostatní? Co když se svojí činností natolik proslaví, že se lidé budou dožadovat pohledu na obraz? Co když se ukáže, že je některý z jeho modelů natolik mrštný, že se stačí pořádně podívat, ještě než Lalo zavolá stráž?

Lalo si znovu vzdychl. Vyprázdnil hrnek a požádal Ďasa, který byl právě ve službě, aby přivedl třetí model.

Lalo seděl na nízké stoličce u stolu, kam si rozložil malířské náčiní, a spolu s ním čekal, až se k sezení dostaví čtvrtý zmocněnec. Domníval se, že mu přálo štěstí, když už včera získal portréty Arbalesta a královského příbuzného. Na třetí obrázek se díval s nechutí. „*Kdovíco-axis*“ znělo mužovo jméno, ale už si ho sotva pamatoval. Nebylo divu – portrét odhaloval takové tupé uspokojení s vlastní osobou, že nedostatek špatných vlastností způsoboval především nedostatek energie.

A takoví jsou pýchou Ranke, uvažoval Lalo. Začínal být Coricidioví téměř vděčný. Nikdy bych se o nich nedozvěděl – znovu se při pohledu na malbu ušklíbl – vyrval bych rodinu z kořenu, jen abych hledal štěstí v hlavním městě, které jsem ve své bláhovosti

považoval za nadřazené Asylu. Tam je však zlo pouze zakryté maskou...

Z nádvoří pod sebou uslyšel pravidelné dupání sandálů z býčí kůže – princova garda opět cvičila. V těchto dnech dokonce i městská posádka složená z místních vojáků pochodovala a leštila pancíře, ale zda byly jejich manévry vyvolány nadějí na vyslání do války nebo jejím opakem, Lalo nevěděl. A v danou chvíli si stejně hleděl svých starostí. Přišlo mu zatěžko uvěřit, že by se příchodem nového dobyvatele pro Asylum něco změnilo, ať už k lepšímu nebo k horšímu.

Malíře však neustálé pochodování vyvádělo z míry, jako by jeho někdejší jistoty byly pouhým zdáním a hned za rohem ležela nová hrozba, kterou není schopen vidět. Zneklidněn přistoupil k oknu. Právě když se otáčel, přivedl strážný čtvrtého muže.

„Pane Zanderei!“ uklonil se Lalo muži, s nímž hovořil na recepci. „Posaď se, prosím –“ ukázal na židli.

„Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat, mistře malíři,“ prohlašoval muž naříkavě, zatímco se usazoval. „Zdrželi mě ve skladu. Ukazuje se, že nastaly nějaké zmatky ohledně zásob obilí, které je třeba uložit pro válečné potřeby...“

Lalo předstíral, že má plné ruce práce s barvami, jen aby zakryl úsměšek. Docela dobře si dokázal představit pavučinu úplatků, provizí, podvrhů a skrz naskrz podvodných rysů obchodování v Asylu. Slovo „zmatky“ bylo zcela nedostačující. Proč sem poslali takovou úřednickou myš? Jak si má poradit s místními podmínkami? Lalo na něho znovu letmo pohlédl a uvědomil si, že Zandereiho tvář patří k nejobyčejnějším, jaké kdy viděl.

Asi celý život jen poddajně plní něčí příkazy, napadlo jej. Muž vůbec nevypadal jako osobnost. Ale poprvé při plnění svého nynějšího úkolu pocítil Lalo dychtivost rozběhnout se štetci po plátně. Věděl, že jakmile tak učiní, žádná přetvářka před ním neskryje pravou podstatu tohoto člověka.

„Sedím správně? Mohl bych otočit hlavu na druhou stranu, pokud chceš, nebo zkrřížit ruce...“

„Ano, polož ruce přes sebe – hlavu držíš velmi dobře. Musíš se uvolnit, pane, myslí třeba na to, jak se tvé záležitosti zde blíží k dořešení...“ Lalo nalil do kalíšku ředidlo a namočil štětec.

„Ano,“ odpověděl potichu Zanderei. „Jsem téměř hotov. Ani ne týden ukáže, zda jsem dokončil vše, kvůli čemu jsem byl do Asylu vyslán. Střet už se k nám blíží.“ Tenké rty se zvlhnily nejnepatrnějším ze všech úsměvů.

Lalovi se zúžily oči. Projel štětcem světlo okrovou a začal.

Minula půlhodina, pak hodina. Lalo pracoval bez přerušování, aniž si vlastně uvědomoval běh času nebo co dělá. Zanderei byl světlo a stín, barva a struktura a čára – záležitost ztvárnění. Umělec se přizpůsobil změně světla a dokonce dal svému modelu svolení čas od času se pohnout, aniž by se vynořil z vytržení, v němž spočívalo jeho umění i prokletí.

Pak ze Sálu spravedlnosti pod nimi začal gong vyzvánět na čtvrtou hlídku. Zanderei vstal. Šedý háv se kolem něho obtácel jako stín. Lalo se probojovával zpět k plnému vědomí jako člověk, který se probouzí ze spánku. Viděl, jak se v koutech komnaty začíná usazovat šero.

„Promiň, musím už jít.“ Zanderei udělal několik kroků dopředu. Na to, jak dlouho seděl bez hnutí, byly pohyby muže velmi plynulé.

„Ale samozřejmě – promiň, že jsem tě tak zdržel.“

„Jsi hotov? Budeš chtít, abych přišel znovu?“

Lalo si prohlédl obraz. Nebylo mu jasné, zda zachytil podstatu tohoto muže. Na okamžik nevěřil svým očím. Rychle přelétl očima ostatní portréty, ale nezměnily se. Barva se stále vlhce leskla na místě, kde se naposledy dotkl Zandereiových vlasů. Ale nikdy předtím se mu nestalo, že by podle svého portréту nepoznal model...

Viděl tvář jako kámen, jako ocel, tvář, v níž byly živé jen oči a v nich nic než odvěká bolest. A ruce této představy pevně svíraly zakrvácený nůž.

Coricidius chtěl vidět slabá místa těchto mužů – ale já vidím smrt!

A stejně jako plátno i Lalova tvář musela odhalit bouři v duši, neboť v Lalových očích rozmazaný Zanderei přiskočil svižně jako voják a jediný pátravý pohled mu stačil, aby obrazu porozuměl.

Stejným pohybem se otočil a blížícího se strážného bodl do krku nožem, který měl ukrytý v rukávu.

„Čáry!“ zvolal Zanderei a pak se pomaleji zeptal: „Takhle vypadám v tvých očích?“

Lalo odtrhl upřený pohled od karmínového pramínku, který se klikatil cestou od hrdla strážného na podlahu. Zandereiho držení těla teď připomínalo dravce a jeho obličej a tvář na obraze byly totožné.

„Měl jsi mě nachytat? Zradil někdo plány mých pánů?“ Mírně se blížil k Lalovi, který tam stál, kroutil hlavou a třásl se. „Ach, samozřejmě – byl to Coricidius, ten chystá past na každého. Pochybuji, že čekal, že chytí mě!“ dodal klidněji.

„Kdo jsi? Proč jsi předstíral, že jsi úředník?“ Lalo zíral na Zanderei. Viděl, jak za nehybnýma očima něco bliká, jako by maska, kterou pronikl, jen zakrývala roušku, jež pod sebou ukrývá další, hlubší pravdu.

„Jsem osud... nebo nejsem nic... Jak kdy. Moji páni si přejí, aby se princ zúčastnil války, ale neměl by jednat příliš schopně. Nebylo by to pro něho dobré. ‚Sleduj ho, ale nedovol, aby se stal hrdinou, Zanderei...‘ Pokud se tak nestane, budu mu sloužit.“ Hlas plynul bez přerušování jako nepřehrazená bystřina.

Lalo však věděl, že ho k záhubě odsuzují spíše slova, která poslouchá, než obraz, který viděl.

„Zabiješ prince...“ Lalo ustupoval, až narazil do stolu, na kterém ležely barvy.

„Možná –“ pokrčil rameny Zanderei.

„Zabiješ mě?“

Druhý muž si povzdechl a z druhého rukávu mu do dlaně bleskově vyjel další nůž. „Mám na výběr?“ zeptal se lítostivě. „Jsem profesionál. Nikdo nebude víc oplakávat dílo vandala, který tě zabije a zničí obraz, víc než já... možná to ale budeš ty, kdo pocítí odpor a uděláš to sám – neboť vím s jistotou, že tě k té práci donutil Coricidius. Ale ať tak nebo onak, malba se musí zničit –“ Zanderei si prohlédl ostatní portréty a poprvé mu v očích zablýskly jiskřičky pobavení. „Jsi až moc přesný!“

„Rozluč se s životem, mistře malíři –“ vybídl jej jemně, „jakmile zmizí plátno, musí zmizet i malíř.“

Lalo polkl. Báł se, že ho ve chvíli smrti připraví roztřesený žaludek o důstojnost. Koneckonců, cožpak kdy měl jeho život pro někoho cenu? Zanderei vytáhl z vaku pod šaty křesací kámen a ocílku a za okamžik zaplálo v šeru pokoje světlo. Pak vrah podpálil hadřík umazaný od barev a přidržel ho u plátna.

Lalo tápavě hledal nějakou oporu, až jeho ruka obemkla hladký povrch nádoby s barvou. Potlačoval nutkání prosit muže, aby přestal, až ho páliło v krku. Nenáviděl tu malbu – přál si, aby ji nikdy nevytvořil – proč tedy cítí stejnou bolest, jako když Ďas srazil Gillu k zemi? Oči jej pálily nevysloveným žalem. Litoval své práce, sebe, rodiny, která zůstane bez otce. Plátno vzpláło a začínalo vesele praskat. Zářivý plamen se krmil na barvou nasáklé látce a vrhal na Zandereiho tvář ďábelské stíny.

„Ne!“ Z Lalových rtů vytryskl výkřik, a když se Zanderei napřímil, chopila se Lalova ruka misky s barvou a mrštila jí po druhém muži.

Nádobka zasáhla Zanderei do ramene a po šedém šatu se jako krev rozlila rudá barva.

Vrah se vrhl po Lalovi a ten se horečně hrabal kolem stolu a cestou bral další kalíšky s barvou, štětce, cokoli, co mohl hodit. Něco uhodilo Zanderei do čela. Jakmile se mu barva rozstříkla po obličej, na okamžik zaváhal a protřel si oči.

A v ten okamžik Lalo kopnutím překotil stůl a utíkal.

Lalo si objímal hrudník, jako by tak mohl utlumit bušení srdce. Vytržštěně se rozhlížel.

Vzpomínky na úprk byly nejasné. Běžel chodbou, která sousedila s horní polovinou Přijímacího sálu, do zadní části paláce po schodech kolem stupínku a ještě dál na území paláce, které neznal. Přestože podlaha byla stále z mramoru, byly desky popraskané a vybledlé a omítka na zdech se odlupovala. Nato uslyšel řinkot nádobí a pochopil, že musí být těsně u kuchyní.

Zmocněnec Zanderei tu alespoň bude tápat ještě víc než já, pomyslel si vděčně. Opatrně zabočil do další spojovací chodby a celou jí prošel. Když ale zlehka otevíral dveře na druhém konci, znovu za sebou uslyšel jemné pleskání – kroky člověka, který díky

dlouhému výcviku běhá tak potichu, že když se jemná kůže dotýká leštěného kamene, kroky jen šeptají.

Lalo zdusil ston a vpadl do dveří, pádil po dřevěné podlaze a vyvýšené plošině, která vedla na kuchyňský dvorek, a skočil do prvního úkrytu, který se mu naskytl.

Vypadalo to jako kára. Jakmile se Lalo ponořil do jejího nákladu, hned věděl, co ho tvoří. Nebyl to vůz, který vyvážel obsahy nočníků, díky bohům, ale vozík, na který shromažďovali několikadenní zbytky vznešeného hodování. Lalovi se obracel žaludek, ale zavrtal se hlouběji do hromady odřezků turínu a zkyslého mléka, mazlavé rýže a kůrek od pečiva, odřezků z masa a kostí.

Pomyslel si pochmurně: *Dokud můžu zvracet, jsem alespoň naživu...*

Vozík pod ním se pohnul a on uslyšel dusot kopyt na kameni. Tehdy si uvědomil, že je nejen naživu, ale má naději uniknout, neboť jestliže připráhli koně, musí být čas na odvoz odpadků. Nekonečné minuty čekal, dýchal jen povrchně, dokud nezaslechl hlasy. Náhle se kára naklonila pod vahou člověka, který se vyšplhal na sedačku kočího. Pak se dali do pohybu.

Rychleji... Rychleji! Lalo se modlil. Kodrcání ho posouvalo hlouběji do páchnoucí hmoty. Klapání dřevěných kol po kamenné dlažbě jej ohlušovalo, na chvíli se odmlčelo, když Lalo naslouchal rozhovoru s Honaldem u brány, ale pak se vůz začal jednotvárně otřásat a malíř poznal, že jedou po udusané zemi Vashankova náměstí.

V tom se kára s klepáním zastavila. Lalo nastražil uši nočním zvukům Asylu, ale místo toho slyšel křik a volání na poplach.

„Je to kouř? U Thébiných prsů, to je v paláci! Slez z vozu, Tame, zvířatům můžeme dát nažrat i ráno!“ Kára se opět zhoupla a Lalo slyšel, jak dvoje kroky dusají zpět cestou, kudy přijeli.

Znovu se uklidnil a s úžasem si uvědomil, že alespoň pro tuto chvíli je zachráněn.

Co si teď počnu? Zanderei každému poví, že Lalo zabil hlídku a založil požár. Kdyby ho chytili, zavřeli by ho do kobky, pokud by ho

hned nezabili. A kdyby na svoji sebeobranu předvedl své umění, možná by si přál, aby to tak udělali...

Nemůže se vrátit do paláce a obvinít ‚zmocněnce‘, ale pokud by se dostal do Spleti, mohl by se skrývat, jak dlouho by chtěl – pořád se tam najde pár takových, kdo mu dluží laskavost.

A pak... Zanderei buď spáchá atentát na prince Kadakitha, nebo poklidně odjede domů. První možnost vypadá pravděpodobněji, protože člověk nevrací nabroušenou čepel do pochvy, dokud ji nepotřísní krví, a v takovém případě Coricidius stejně padne.

A co se stane s Asylem? Tato myšlenka kalila jeho pocit uspokojení. Jakého tyрана císařství pošle, aby pomstil jeho syna? Přes všechnu svoji neobratnost má princ Pokakakis alespoň dobré úmysly, a když už jim musí vládnout cizinci, jsou nepochybně nejlepší ti, na které si zvykli.

A to všechno mám v rukou já... Lalo se pokoušel zdusit smích. Hloupě se nadechl příliš zhluboka a začal zase kašlat. Válím se tu v princových odpadcích a přitom rozhoduji o jeho osudu! Ta moc mu kolovala žilami jako carronské víno. *Mohl bych poslat vzkaz Coricidioví – on s tím začal, třeba mi uvěří... nebo – vzpomněl si na řeči, které kolovaly o Stínolezovi – třeba bych si mohl promluvit přímo s princem.*

Ale nejdřív se odtud musím dostat!

Lalo opatrně vykoul přes okraj káry. Ve vzduchu se vznášel závoj kouře a nad zdí v horních oknech paláce spatřil pochodně mžikající jako světlušky, ale neviděl žádnou záři ohně – snad ho včas uhasili. Kára, v níž seděl, stála hned před zoologickou zahradou, pár kroků od Procesní brány.

S povzdechem úlevy přešel Lalo postranici a začal si svlékat halenu a shazovat ze sebe nejhorší špínu, jíž byl celý obalen –

Zarazil se. Cítil na sobě upřený pohled, který neměl nic společného s nevzrušeným zíráním prašivých lvů v ohradě. Otočil se a zadíval se přes náměstí k palácové bráně, ve které se právě objevila dobře známá šedě oděná postava. Na vteřinu jej opět zmrazila hrůza, ale pořád ještě z něho sálalo opojení mocí. Upustil halenu na zem.

Zanderei byl oblečen do nádherného hedvábí, kdežto jeho obnošená košile a skvrnitě krátké kalhoty neupoutají ničí pozornost.

Kdyby mohl Rankance vlákat do města, byl by Lalo na vlastním území a samo město by možná zbavilo jeho i prince společného nepřítele.

Lalo, obličej zkroucený samým rozčilením, vstoupil pronásledovateli do výhledu a hned nato přiměl ztuhlé nohy k neohrabanému úprku branou. Zanderei a půl tuctu Ďasů se vrhlo přes náměstí za ním.

Při každém druhém kroku se Lalo ohlížel přes rameno. Když běželi po Procesce, přinutil Lalo ochromené nohy k ještě větší rychlosti. Jakmile těsně za sebou uslyšel stráže, uskočil mezi kupecké domy v ulici, která vedla k Západní bráně, a dolů po Jirchářské. Mířil k Serpentě. Jak běžel, začala mu rukama a nohama zase volně proudit krev a on ze sebe shodil střední věk a nemotornost, tak jako ze sebe shodil zničenou halenu a strach.

Lalo přeskočil příruční kárku, zapomenutou uprostřed ulice. Zastavil se a otočil ji bokem do cesty. Nezdří je nadlouho, ale zaslechl, jak si ve vedlejší ulici žoldnéři domlouvají sázky na psí zápasy. Zasmál se jako chlapec, který se před dávnými lety honil těmito ulicemi, a nechal své pronásledovatele, aby jej stíhali až k rohu, kde jako úhoř proběhl tlačenicí. Znovu se zasmál, když mu plechový třesk zbraní oznámil, že se žoldnéři a Ďasové setkali.

Ale co Zanderei? Lalo čekal ve stínu tichého průchodu a rozestupem mezi domy sledoval vchod do ulice. Padla noc a měsíc, který byl téměř v úplňku, probleskoval mezerami v kouřových spirálách města a měnil tvary a stíny ulic ošidnými skvrnami. Jak zjistit, která z nich –

Aha, támhle, stín se pohybuje sám od sebe. Lalo poznal, že nepřítel je zde.

Tak brzy! Žilami mu koloval strach a usazoval se na konečku každého vlásku. *Musím běžet... ten muž se pohybuje příliš vychytrale – než si ho všimnou ti, kdo by na něho zaútočili kvůli hedvábnému šatu, bude pryč. Jestli ho nějak nenachytám, jsem mrtvý muž.* Sláva, kterou zakoušel před chvílí, vypadala teď stejně nestálá jako měsíc. Za okamžik se Zanderei dostane k jeho skryši.

Přece se mu zdálo, že tohle všechno tu už jednou bylo – vzpomněl si na dětství, kdy do Spleti přicházel s kamarády v naději,

že zde potkají dobrodružství, a někdo na ně poštal psa. Unikl – vzhlédl a spatřil, že i tento dům má venkovní schůdky. Zakázal si přemýšlet o nezdaru a vydal se nahoru.

Dřevěná konstrukce se varovně zhoupla. Lalo pevně svíral zábradlí a skoro spadl, když se mu uvolnilo pod rukou. Zevnitř domu slyšel zvukné hlasy – otevřelo se okno a pak se s bouchnutím zavřelo. Viděli ho. Hádka na chvíli utichla. Ale to už byl na střeše, překračoval tácy s ovocem na sušení a shýbal se pod prádelními šňůrami. Zhlédl za sebou tmavý stín a zatahal za volný konec šňůry, takže se pověšené vlhké oblečení přilepilo na muže, který ho sledoval.

V měsíčním světle se mu těsně kolem tváře mihlo cosi jako čára z bílého ohně. Lalo se vrhl přes mezeru mezi dvěma budovami, křečovitě se chytil výstupku parapetu a lehl si na něj. Těžce oddechoval a třeštil oči na rozkmitanou čepel, jež byla dvojčetem té, kterou viděl v hrdle zavražděného strážného. Doplazil se do pochybné ochrany okraje lomenice.

Ulicí pod ním klusali dva Ďasové, zastavovali se na rozích a občas zahvízdali. Dvě ulice odtud se ozývala odpověď. Lalo by rád věděl, co se stalo žoldákům. Pak se z protějšího hřebene zvedl stín, zářící v plném měsíčním světle jako stříbro.

„Malíři!“ zavolal Zanderei, „jestli tě vojáci chytí dřív než já, zabijí tě – hned se mi vzdej!“

Lalo pomyslel na ostří, které si bez ohledu na pohodlí nacpal pod šerpu, a stiskl zuby. *Říkají nám Křiváci*, vzpomněl si. *Tak jo, měl bych vymyslet nějakou pěknou křivárnu!* Rozvážně se plížil po taškách. Chvění pod tělem mu napovědělo, že i Zanderei překonal mezeru. Malíř se po čtyřech drápal k protějšímu schodišti.

Ale žádné tam nebylo. Lalo se už nedokázal zastavit a skočil na balkon. Ozval se řinkot rozbíjeného nádobí. Zhoupł se přes zábradlí do ulice. Cesta horem ho nezachrání, ale jak tak ležel a oddychoval, vzpomněl si na jinou možnost, tajemnější a nebezpečnější pro honce i stíhaného.

Na ulici za ním se rozbíjely a chřestily kameninové střepy. Vlastník balkonu zhlédl Zanderei a házel po něm své rozbité zboží.

Lalo pelášil ulicí. Minul opileckou skupinku, vrávorající cestou od Oplzlého jednorožce.

Chtěl jsem být hrdina – dumal, když přemlouval nohy k větší rychlosti, *ale jaký je vlastně rozdíl mezi mrtvým hrdinou a mrtvým bláznem?* Zpěv za ním zakolísal a někdo vykřikl. Zanderei – v té chvíli Lalo viděl vraha v měsíčním světle jasně – shodil šedivé hedvábí a měl roztrhanou košili – vypadal, jako by vyrostl v ulicích Asylu. Jako kdyby cítil Lalův upřený pohled, otočil se a zuby se mu zablýskly v kratičkém úsměvu.

Lalo se zhluboka nadechl a rozhlédl se – neodvažoval se pohybovat příliš rychle, aby neminul hledané místo, přestože mu všechny smysly hlasitě přikazovaly, aby utíkal. Tam, na konci uličky – dřevěný poklop kryje kruh rozpadajících se kamenů. Lalo uvolnil kryt – obvykle zůstávaly nezajištěné v naději, že lidé budou odhazovat odpadky přímo dovnitř – a se zatnutými zuby se spustil do šachty.

Nebyla hluboká jako třeba studna. Lalo s cáknutím přistál do líného kluzkého proudu, jehož složky by se neodvažoval pojmenovat. Bojoval se svým žaludkem. Ve srovnání se stokami, jež znamenaly jeho poslední naději v boji s nepřítelem, byly princovy odpadky voňavé.

Neradostně se lopotil kupředu, počítal kroky, zdráhavou rukou na kluzké zdi si určoval cestu a uši měl stále nastražené. Číhal na nepatrné zvuky, které by mu řekly, že ho Zanderei sledoval až sem. Zatajil dech a hmátl po noži, jen aby zjistil, že ho při všech těch zmatcích ztratil.

Dobře mi tak – řekl si, *stejně bych nevěděl, co s ním!*

„Hej ty – malíři, nejsi špatný, ale proč si myslíš, že bys v téhle hře nade mnou dokázal vyhrát?“ Hlas se vlhce odrážel od vodou vymletých kamenných zdí. „Brzy tě dohoním – nechtěl bys raději umřít čistě?“

Lalo zavrtěl hlavou, i když jej druhý muž nemohl vidět. Věděl, čeho chce dosáhnout, a nechtěl se vzdát, ale i kdyby teď měl zemřít, alespoň se pokusil jednat jako muž. Přinutil se k dalšímu pochodu. Prsty tápal po další mezeře v kamenech. Co když se zmýlil? Třeba si už všechno nepamatuje nebo se kanály za třicet let změnily.

„Zemřeš a ty to víš. Tohle je poslední úkryt. Tady skončíš.“

Skončíme tu oba, pomyslel si otupěle Lalo. Nevadí mi to – V tom rozechvělé prsty našly puklinu. Sunul ruku po zdi, rty šeptaly čísla, která se stala litanií – šedesát šest, šedesát sedm kroků... Prosím, pane Ilsi, ať je to tu... šedesát osm... Shalpo, pomoz mi, šedesát devět, sedmdesát!

Prsty sevřely zrezivělý železný polokruh. Lalo zdusil výdech úlevy a vytahoval se nahoru, přestože mu prsty klouzaly na příčkách. Šplouchání za ním se zpomalilo, jako by se nepřítel zastavil a naslouchal, pak se voda rozbouřila během Zandereie.

Lalo dosáhl vrcholu, odstrčil dřevěný kryt a s bušícím srdcem se vytáhl na čerstvý vzduch. Ale teď nemohl odpočívat, ještě ne, past ještě nesklapla. Posbíral v sobě sílu, o které si myslel, že už v něm není, a zatáhl poklop na šachtu. Zajistil ho dřevěnou závorou. Nečekal, zda vydrží, a potácel se k první šachtě a tam udělal totéž.

Pak klesl na kočičí hlavy vedle ní. Srdce mu zběsile tlouklo a on věděl, že tato poslední, bohem daná síla je pryč a že už nemůže. Zde bylo jediné místo v síti kanálů, kde dvě šachty ústily do stoky tak blízko jedna vedle druhé. V této chvíli byl Zanderei v pasti.

Plíce vdechovaly zdánlivě sladký vzduch. Z jakéhosi pokoje nad sebou naslouchal Lalo drnkání kytary a hlubokému ženskému smíchu. Rozpálené tváře mu konejšil jemný vánek – vítr od moře. A tehdy si Lalo se směsicí uspokojení a hrůzy uvědomil, že odsoudil Zandereie k záhubě nadvakrát. S mořským větrem přicházel přival černých vod z Bažiny temných tajů, hnaný přílivem.

„Ty – vrahu – nejsi špatný – ale proč si myslíš, že bys v téhle hře nade mnou dokázal vyhrát?“ šeptal Lalo rozpraskanými rty. Z hrdla mu vyšel skřipavý smích. Roztřesený seděl u zamčeného ústí šachty a na kůži mu zatím zasychal kal z tunelu. Minul jej zatoulaný kapsář. Udělal znamení na ochranu před bláznovstvím a utekl. Lalo slyšel pískání a pak řinčení meče,

když kolem vchodu do uličky prošel Ďas, ale jak tam tak dřepěl, zřejmě ani nevypadal jako člověk.

„Malíři, jsi tam?“

Když Lalo uslyšel ten hlas tak blízko, vyskočil na nohy. Dřevo poklopu se otřásalo pod nárazy zdola a Lalo se opřel o závoru.

Zanderei visel za jednu ruku na příčce a v této poloze se mu nemohlo podařit poklop vypáčit a dostat se na svobodu. Šeptávalo se o tom ve strašidelných pověstech přátel, kterým Lalo naslouchal v dětství, a později nad pohárem vína u Oplzlého jednorožce. Jestli přežije, bude mít taky co vyprávět...

„Vrahu, já jsem tady a ty jsi tam a taky tam zůstaneš,“ zaskřehotal Lalo, když se tupé údery konečně odmlčely.

„Dám ti zlato – vždycky jsem držel slovo... Mohl by ses zařídit v hlavním městě.“

„Nestojím o tvoje zlato.“ *Dokonce ani nechci odejít do Ranke,* pokračoval v duchu, *ted' už ne.*

„Daruji ti život...“ nabízel Zanderei. „Coricius ti neuvěří a ty to víš. Ďasové budou pít z tvé lebky. Přinejmenším ti useknou ruce...“

Lalo podvědomě obtočil zápěstí prsty na ochranu, jako by se na ně již vrhalo blýskavé ostří. To je pravda – nepochybně ztratil vše, co do dnešního dne získal. Bylo by lépe setkat se s nožem Zanderei, než žít a nemoci držet štětec v ruce. *Bez možnosti malovat nejsem nic,* uvědomil si. *Určitě zemřu.*

Ale nepohnul se. Třásl se vyčerpáním a zoufalstvím, a přece nedokázal pošlapat své vítězství. Dokonce už ani pořádně nerozuměl svým důvodům.

„Malíři, věnuji ti tvoji duši...“

„Umíš rozdávat jen smrt, cizínče! Nenaletím ti!“

„Nepotřebuji –“ hlas zněl nesmírně unaveně. „Chci ti položit jednu jedinou otázku. Namaloval jsi někdy portrét sebe sama, malíři se zrakem čaroděje?“

Ticho se prodlužovalo do nekonečna. Lalo začínal rozumět. Ze země cítil mírné chvění, které ho upozornilo, že nastává příliv. Co tím Zanderei myslí? Samozřejmě, když nemohl sehnat nikoho, kdo by mu seděl, dělával autoportréty po tuctech –

– Za starých časů, než ho Enas Yorl naučil, jak malovat duši...

Měl jsem moc práce – ne... zpěčoval se pravdě, bál jsem se.

„Co uvidíš na plátně, až mě zavraždíš?“ Hlas odrážel Lalovy obavy.

„Přestaň! Nech mě být!“ zvolal Lalo nahlas. Uslyšel, jak v blízké ulici hluboký hlas vykřikuje rozkazy a na okamžik zahlédl blikání pohupujících se luceren, jejichž světlo bylo v měsíční záři bledé a nevýrazné.

V několika minutách se pod neúprosným tlakem přílivové vlny zvedne ode dna otrávená voda a prožene se stokami Asyly, jako když klubko hadů hledá kořist. Za několik minut bude Zanderei mrtev.

Jestli Zanderei zmizí, možná ho budou obviňovat z požáru. Až se všechno uklidní, budu klidně malovat dál. Rukou sevřel neviditelný štětec, ale ten pohyb ho zase přivedl k uvažování o slovech Zandereie.

„Namaloval jsi někdy portrét sebe sama?“

Lalo najednou prudce pokrčil rameny. Cožpak by i někdo takový jako Enas Yorl dokázal zbavit jeho duši prokletí, které na ni vložil tento muž? Slyšel nepravdivé dupání mužů, snažících se pochodovat v těsném šiku po nerovné silnici. Zvuk zesílil – v několika okamžicích jeho uličku minou. V několika okamžicích tu bude voda.

„Co uvidíš, až mě zavraždíš?“

Aniž by pořádně věděl, co dělá, rozběhl se ztuhlý Lalo k Serpentě.

„Hej, vy tam! Strážé – schovává se v kanálech – tady tou uličkou!“ Zatímco se dohadovali, trval na svém, neboť věděl, že jej v promáčených šatech a pod vrstvou bahna nemohou poznat, a kýval na ně, aby šli za ním.

Pak se ztěžka rozběhl uličkou, shýbl se, vytrhl závoru poklopu na šachtě a utíkal, dokud nenašel tmavé schodiště, pod nímž se mohl ukrýt. Cítil pod sebou chvění a slyšel hukot množství vody. Jakmile někdo odkopl dřevěné víko šachty na stranu, hladina se s hladovým duněním zvedla vzhůru, neboť dolní cesta byla vodám příliš úzká.

K okraji šachty se lepilo cosi tmavého, jako krysa vyplavená ze své díry, a jakmile zuřivý vodní příval pominul, vyškrábalo se to až nahoru. Ale šachtu obklopovali Ďasové. Lalo sledoval jejich horečnatou činnost a uslyšel klení a výkřik bolesti. Mezi hlasy rozeznal měkký přízvuk císařského zmocněnce.

„Jsi to opravdu ty?“ odpověděl hluboký hlas, hlas Quaga. „No, když už jsem přišel o toho mazala, máme alespoň tebe. Mého pána prince bude zajímat, jaké krysy s ostrými zoubky má jeho bratr na ochranu svých sýpek! Jde se!“

Lalo se přikrčil a přitiskl ke sloupu schodiště. Má to za sebou. Ďasové odtáhnou Zandereie do noci tak, jako před časem odtáhli jeho.

Najde si cestičku, jak dát vědět Coricidioví, co ukázala malba a co mu přiznal Zanderei. Předvolají ho k soudu jako svědka? Zbaví se vraha potichu nebo ho pošlou zpět do Ranke, aby oznámil nesplnění úkolu? Lalo si s nejasným údivem uvědomil, že mu na tom již nezáleží.

Až se dostane domů, nebude s ním Gilla mluvit moc vlídně, ale její náruč bude měkká a konejšivá...

Přece se však nehýbal, neboť pod otázkami, které ležely v jeho hlavě na povrchu, pulsovala jedna, jež ho znepokojovala mnohem víc – *Proč jsem Zandereie nechal jít?*

Stál dnes tváří v tvář smrti a bojoval o život a přemohl strach. Uvědomil si, že zlo světa není omezeno na Asylum. Ale jestliže dokázal to všechno, není člověkem, kterého si myslel, že zná.

Natáhl před sebe své kouzelné ruce, ruce malíře, takže je postříbřilo světlo měsíce, a zíral na ně, jako by v nich byla odpověď. A možná to byla pravda, neboť jestliže porazil Zandereie, pak jeho zdolala poslední otázka druhého muže. A mohl na ni odpovědět jedině tak, že se postaví před zrcadlo se štětcem v ruce.

Nad zubatými hřebeny střech se vznášel měsíc. Přitáhl příliv a teď odpočíval po těžké práci. Jako stříbrné zrcadlo žehnal zmučeným asylským ulicím a slzami zmáčené tváří muže, který ho upřeně pozoroval, odraženou nádherou skrytého slunce.

Ocel

Lynn Abbey

1

Walegrin bedlivě naslouchal nepatrným zvukům, přinášeným noční brízou. Jeho přežití záviselo na rozluštění zvuků noci – a na taseném ocelovém meči, který držel po boku. Tmou, ze zálohy, se k jeho malému táboru plížili nepřátelé.

V narudlé záři neudržovaného ohně trčely dva zářivě pomalované enlibarské nákladní vozy, nápadně křiklavé a bez ochrany. Jejich náklad byl poházen ve vábivém nepořádku po okolí – v měsíčním světle se leskly velké kusy akvamarínové rudy. Poblíž ohně ležel Walegrinův plášť. Zakrýval náruč trnitých klacků. Tato válečná lest měla lupiče přesvědčit, že je spolu se svými muži více než unavený a cení si spánku víc než života.

Od chvíle, kdy odjeli ze zničeného dolu s cennou rudou, odpočívali jen málo a z dvaceti pěti mužů, kteří opouštěli Asylum, jich zbývalo pouhých sedm. Ale Walegrin by s důvěrou postavil šest svých lamželezů proti čtyřnásobné přesile horalů.

Walegrinovy myšlenky přerušil varovný křik horského jestřába; Malm, jehož oko pastevce dokázalo zjistit i nepatrné pohyby, zahlédl nepřítele. Walegrin se držel na svém místě, dokud se tábor nehemžil tmavými, cupitajícími tvory, dokud kdosi neprohodí plášť a neuslyšel, že se tříští dřevo, ne kosti. Pak s taseným mečem vyvedl své muže ze stínů.

Tito bandité byli troufalejší a lépe ozbrojení než všichni vojáci, s nimiž se střetl v minulosti, ale Walegrin neměl čas o tomto objevu

uvažovat. Jeho muži měli plné ruce práce, neboť obvyklá převaha nad bojovníky z hor byla ta tam. Připravil mečem o život dva muže, ale sám byl zraněn a musel se bránit. Nevěděl, jaký je osud jeho lidí nebo na čí stranu se kloní vítězství. Donutili ho ustoupit o další krok; zadkem se opřel o otevřenou zadní část vozu. Chlap, který ho zdolával, byl dosud nezraněn. Přišel čas vojákovy poslední modlitby.

Útočník s vrčením uchopil meč do obou rukou a chystal se k závěrečné ráně. Walegrin se vzepřel, aby úder zachytil svým mečem, který držel v ohnuté, nezraněné paži. Vtom mu zbraň vypadla z nenadále ochromené ruky, ale stále měl zdravou kůži. Bandita se ho nezalekl, úsměv se nezachvěl; teď byl Walegrin beze zbraně.

Walegrin se již připravoval, že se s odvahou postaví smrti, když jeho olověné prsty našly předmět, zapomenutý ve voze: starý enlibarský meč, který našli v prachu dolu. Na stříbřitě zelené oceli nebyly známky rzi, ale nikdo by nevyměnil rankanskou čepel, na kterou byl zvyklý, za takovou, která byla vykována pět set let před jeho narozením – až teď. Walegrin s řevem máchl starodávným mečem.

Zbraně se střetly a vyrojily se modrozelené jiskry. Řinčení enlibarského meče přehlušilo ostatní zvuky bitvy. Čepel meče bandity se roztříštila. Walegrin bezděčnou reakcí zrozenou ve zkušenostech, nikoli v přemýšlení, jediným čistým úderem usekl útočnickovi hlavu.

Bájná enlibarská ocel!

Když si to uvědomil, rozum mu strnul. Neslyšel, že horalé utíkají, neviděl, že se kolem něho sbíhají muži.

Enlibarská ocel!

Tři roky zoufalého, často nebezpečného pátrání jej přivedly do dolu. Naplnili dva vozy bohatou rudou a bránili ji za cenu svých životů – ale v hloubi srdce Walegrin nevěřil, že našel skutečnou ocel: ocel, která roztříští jiné čepele; ocel, jež mu přinese čest a slávu.

V prachu u nohou našel vojenský meč a podal ho nadporučíkovi.

„Chop se ho,“ nařídil. „Zaútoč na mě!“

Drozd zaváhal, pak podnikl váhavý výpad.

„Tak ne! Udeř, hlupáku!“ zvolal Walegrin se zdviženou enlibarskou čepelí.

Kov narazil na kov se stejně zvučícím třeskem jako prve. Krátký meč se neroztěl, ale na jeho ostří se vyštlpl ničivý vrub. Walegrin přešel prsty po nepoškozeném enlibarském meči a zavýskal radostí.

„Máme v rukou osud celého Ranke!“

Muži se dívali jeden na druhého, pak se s nevelkým nadšením usmáli. Věřili svému vůdci, ale víra v cíl jeho hledání jim chyběla. Neměli velkou radost, když viděli, že se jejich zasmušilý, silný velitel tak změnil vlivem nesprávně zbarveného meče – přestože byl z dobrého kovu a zachránil mu život. Walegrinovo vytržení ovšem netrvalo dlouho.

Asi dvacet kroků od ohně našli Malmovo tělo. V krku měl hlubokou ránu. Walegrin příteli zatlačil oči a odevzdal ho jeho bohům – nebyli to Walegrinovi bozi; Walegrin žádné neuctíval. Malm byl sice jejich jedinou obětí, ale jen těžko si mohli nějaké ztráty dovolit.

V ponurém tichu Walegrin opustil Malma a vrátil se k vozu, aby si důkladně prohlédl bezhlavé tělo. Opasek vydal váček zlaťáků, nedávno ražených v rankanském hlavním městě. Walegrin pomyslel na dopisy, které posílal svému bohatému příznivci v imperiální hierarchii, a na odpovědi, které nikdy nedostal. S podezřením rozhněvaně roztrhl mužovo oblečení, až našel to, o čem si myslel, že tam určitě je: umaštěný cár pergamenu, na němž byla vyražená známá pečeť jeho zkušeného a spolehlivého rádce. Zatímco muži spali, uložil si zradu dobře do paměti.

Kilitova pokladna financovala jeho hledání téměř od samého počátku. Ctižádostivý šlechtic řekl, že by enlibarská ocel, pokud ji lze nalézt, zajistila císařství rychlá, nekonečná vítězství – a okamžitě, nekonečné bohatství tomu, kdo by legendu změnil na skutečnost. Walegrin svědomitě zpravoval císařského rádce o každém svém pohybu i úspěchu. Zasakroval a hodil kus pergamenu do ohně. Popsal Kilitovi přesnou trasu z Enlibaru do Ranke.

Měl to poznat ve chvíli, kdy zemřel první muž – nebo alespoň když ztratil druhého. V době, kdy výprava stoupala do hor, byly horské kmeny celkem mírumilovné. A navíc samy nedokážou surovou rudu využít. Přepočítal zlaťáky mrtvého a uložil je do svého měšce. Zvažoval, jak daleko se za ně se svými lidmi dostane.

Všechno se může ještě zhoršit. Kilite možná dokázal podplatit příslušníky horských kmenů, ale nebylo pravděpodobné, že by dokázal najít opuštěný důl. Toto tajemství Walegrin papíru nikdy nesvěřil. A Kilite se nikdy nedozvěděl, že konečným cílem Walegrinovy cesty nebylo hlavní město, ale opět Asylum. Nikdy Kilitovi neřekl jméno ošklivého, mrňavého kováckého mistra z postranní uličky, který dokáže změnit rudu na nejkvalitnější ocel.

„Stejně to zvládneme,“ řekl do tmy. Nevšiml si, že si k němu přisedl Drozd.

„Zvládneme, ale kde?“ zeptal se mužík. „Teď se asi do hlavního města neodvážíme, nebo ano?“

„Od této chvíle máme namířeno do Asylu.“

Drozd jen tak tak zvládl překvapení. Walegrinova silná nechuť k městu, kde se narodil, byla dobře známá. Ani jeho lidé jej nepodezírali, že by se tam někdy chtěl vrátit. „Víš, řekl bych, že v asylských stokách se člověk schová před čímkoli,“ snažil se Drozd přizpůsobit.

„Nejen schová, ale taky se dostane k oceli. Ráno zamíříme na jih. Připrav muže.“

„Přes poušť?“

„Nikdo nás tam nebude hledat.“

Dal rozkazy a jistě budou uposlechnuty. Walegrin vykročil do tmy. Byl zvyklý na noci beze spánku. Ve skutečnosti jim dával přednost před dřímotou rušenou noční můrou. A teď, když jeho myšlenkám vévodí Asylum, bude spánek vším jen ne vítaným společníkem.

Drozd měl pravdu – v Asylu se člověk může skrýt. Walegrinův otec tak učinil, ale schovávání mu nijak nepomohlo. Skončil svůj život, zlořečen městem, jež přehlíželo téměř cokoli, rozsekaný na kusy a prokletý S'danzy z bazaru. Otcova smrt a vzpomínka na prokletí strašila Walegrina ve snu.

Správně to nebyla kletba jeho, ale otcova. Starý muž nikdy nebyl bez děvky; Rezzel byla jen poslední v dlouhém, bezejmenném zástupu žen, který prošel Walegrinovým dětstvím. Byla kráskou mezi S'danzy, divoká i podle jejich cikánských měřítek. Vlastní lidé

jí předpověděli násilnou smrt, když od nich odešla. Žila čtyři roky v místní pevnůstce a spojila svoji povahu s Walegrinovou.

Pak se jedné noci otec opil a popadl ho záchvat žárlivosti horší než ty obvyklé. Našli Rezzel, nebo to, co z ní zbylo, spolu se zvířecími mršinami před márnicí. S'danzové posbírali, co předtím zapudili, a když noc umírala, vrátili se do pevnůstky. Sedm maskovaných S'danzů mávajících noži odřezalo z jeho otce zaživa maso a zpečetilo své kletby jeho krví. Našli dvě děti schované v koutě, Walegrina a Rezzelinu dceru Illyru. I je poznamenali krví a kletbami.

Tu noc utekl ještě před svítáním – a utíká dodnes. Ted' prchá zpět do Asylu.

2

Walegrin pobídl koně. Oblaku prachu, který je oba obklopoval, si nevšímal. Všechno, všichni byli pokryti jemnou vrstvou pouštního písku; pouze jeho vlasy vypadaly nedotčeně, ale ty měly odjakživa barvu suché trávy. Dovedl muže bezpečně přes poušť do Asylu, ale únava se na nich usadila jako prach, a ačkoli konec cestování byl na dohled, čekali na Drozdův návrat v tichosti.

Walegrin si do města vstoupit netroufal. Byl vysoký, navzdory pouštnímu slunci bledý, vlasy spletené do copánků měl nedbale spoutané bronzovou páskou. Byl příliš nápadný, než aby z něj byl zvěd. Navíc stál mimo zákon, hledán ve jménu prince, protože odešel od místní posádky bez udání důvodu. Měl sice Kilitovu milost a svitky pečlivě přechovával v sedlové brašně, ale jejich využití by mohlo nakonec Kilita upozornit, že je stále naživu. Bude lépe, když zůstane psancem.

Drobný Drozd se zahnutým nosem byl člověk, jehož si nikdo nezapamatuje. Byl schopný a cílevědomý, nikdy se nedostal do konfliktu s nástrahami města ani nepodlehł jeho nespočetným svodům. Do příchodu noci bude mít Walegrin pro své muže střechu

nad hlavou a víc vody, než dokáže vypít. I víno, ale Walegrin si chuť vína už téměř nepamatoval.

Když se odpolední stíny prodloužily, objevil se na písečných přesypech Drozd. Walegrin mu dal rukou znamení, že je všechno v pořádku. Zvěd pobídl patami koně a tryskem projel poslední pruh písku.

Muž i zvíře se již stačili očistit od písku. Walegrin potlačil bodnutí žárlivosti.

„Vítám tě, Drozde! Spíme dnes ve městě?“ zavolal jeden z ostatních mužů.

„S prostřeným stolem a holkou na každém koleně,“ smál se Drozd.

„U všech bohů, myslel jsem, že máme namířeno do Asylu, ne do ráje.“

„Proč ne – pokud není člověk vybíravý,“ řekl všem Drozd, když sesedl a zamířil k Walegrinovi.

„Vypadáš spokojeně. To se město od doby, kdy jsme odjeli, tolik změnilo?“ ptal se Walegrin.

„Ano, tolik. Řekli byste, že tudy jeli Nisibané. V Asylu je víc žoldnéřů než v Ranke. Nikdo si nás nevšímne. Obvyklá spodina se bojí vylézt na světlo – a když chlap umí zacházet s mečem, může si práci vybírat. Už měsíc platí, že Pokakakisovo zlato není pro některé to nejlepší. Když chce nechat odpočinout Ďasy, musí spoléhat na občanské milice. Křiváci – i ten poslední z nich se tváří nafoukaně a –“

„Co je to za žoldnéře?“ skočil mu do řeči Walegrin.

„Svaté spolky,“ přiznal Drozd po chvilce zjevného váhání.

„Vashankova sebranka. Kolik? A kdo je vede – pokud je vede člověk?“

„Těžko říct kolik. Táboří v Povětrově. Spolky jsou horší než Ďasi; pouhá hrstka je horší než mor. Říká se, že když je teď jejich kněz mrtvý, patří princ. Většinou se povídá, že na vrcholku stojí Tempus. Cvičí se pro válku s Nisibisi, ale Tempus staví v Povětrově novou pevnost.“

Walegrin odvrátil pohled. S Tempem Talem neměl žádné spory. Pravda, měl sklony k aroganci, sadismu a představoval ztělesněnou

proradnost, ale pohyboval se v elitních mocenských kruzích a jako takového jej Walegrin mohl jedině obdivovat. Jako všichni ostatní slyšel zkazky o Tempově samohojících schopnostech a svazku s bohem; netajil se pochybnostmi – ale kdyby se do hledání enlibarské oceli pustil Tempus, nikdo by si netroufl postavit se mu do cesty.

„Říkají si Pastorcí – nebo tak nějak,“ pokračoval Drozd. „Obsadili Jubalův rajón; v posledních měsících Jubala nikdo ani okem nespátril. Ani jestřábí masky na ulicích, až na ty, které sem tam najdou přitlučené na sloupy.“

„Svaté spolky; Pastorcí; Zkurvysyni.“ Walegrin stejně jako většina imperiální armády pociťoval k jakékoli elitní, uzavřené skupině předsudky. Asylum je slepou uličkou světa tak dlouho, kam lidská paměť sahá. Žádný rozumný rankanský občan tu netrávil víc času, než musel. Jestliže se Asylum stalo domovem nejen Tempovi, ale i kontingentu Svatých spolků, nemělo moc dobré vyhlídky. Císařství je v horším stavu, než by koho napadlo.

Jestliže je něco špatného pro Asylum a celé Ranke, nemusí to nutně být zlé i pro znovuoživení enlibarské oceli. S trochou štěstí Walegrin najde ve městě dobré muže nebo dobré zlato nebo prostě jen dost pohybu, za kterým se skryje. Ale kdykoli Walegrin pomyslel na štěstí, vzpomněl na S'danzy. Vložili na něho znamení nešťastného osudu: když už jej někdy potkalo štěstí, byla ho jen špetka, a když se od něho štěstí odvrátilo, bylo lepší o něm nemluvit.

„A co ten dům, na který jsem se tě ptal?“ zeptal se Walegrin, když hovor na chvíli utichl.

Zvědovi se ulevilo, že může mluvit o něčem jiném. „Bez potíží – dal se najít, i když o něm nikdo moc nevěděl. Jde se k němu doprava ze Zbrojírské, jak jsi říkal. Ten kovácký mistr Balustrus musí být pěkně divný chlapík. Všichni si mysleli, že je mrtvý, dokud Světlo–“ Drozd se náhle zarazil a plácl se do čela.

„– Bohové mě musejí mít za pitomce! V Asylu není nic stejné; už na to přišli i bozi! Z panteonu nad palácovou branou bylo vymazáno jméno Vashanky. Vashanky! Hromovládce Svatých spolků dočista shořel. Kámen doutnal celý den a noc. Sám bůh se zjevil na obloze – a taky Azyuna.“

„Že by Křiváci? Kouzelníci? Nebo jsou za tím ti zkurvysyni?“ ptal se Walegrin, ale proud Drozdových náboženských drbů se nepřerušil.

„Sám Světloňoš skoro přišel o život. Říká se, že se První manželce narodil nový bůh a začala Válka kataklyzmatu. Oficiálně kněží ze všeho obviňují Nisibisi – ale neříkají, proč by Nisibisi vedlo v Asylu čarodějnickou válku. Křiváci tvrdí, že procitl Ils Tisícíoký. A mágové se nevyjadřují, protože půlka z nich je mrtvá a zbytek se schovává. Místní zaříkavači si pomohli k pěknému jmění.

Ale náš princ Pokakakis, ať bohové žehnají jeho prázdné, malé hlavě, dostal nápad. Vypochoďoval na balkon a prohlásil, že se Vashanka zlobí, protože Asylum neprokazuje řádnou úctu jeho choti a jejímu dítěti a že raději vymazal své jméno z Panteonu, než aby bylo spojováno s městem. Pak Pokakakis uvalil daň na každou krčmu – měďák na skleničku – a řekl, že bude Vashankovi obětovat. Asylum se omluví vyzváněním nového zvonu!“

Walegrin se vžil do představ naivního, tápajícího mladého guvernéra Asylu. Ten nápad vlastně nebyl špatný; byl dokonce mnohem lepší než zapojení čarodějnického bratrstva či popouzení Křiváků proti početnějším Rankancům. V tom byla Pokakakisova potíže; jeho představy nebyly úplně špatné, ale nebyl zrovna mužem, kterému by lidé naslouchali a nemuseli se přitom smát.

V myšlenkách Walegrina vzklíčil nový nápad. Princ se obrátil na mistra Balustra, aby ulil zvon pro Vashanku. Nyní on, Walegrin, požádá Balustra o stvoření enlibarské oceli – třeba pro prince, ale ne pro Vashanku. Možná před ním vyrostle příslib bohatství a štěstí – možná bude silnější než kletba S'danzů. Představil si sám sebe spolu s princem; oni dva by spolu mohli vytvořit nepřekonatelnou sílu.

„Viděl jsi ten zvon, co mistr ulil? Má nějakou cenu?“ zeptal se Drozda.

„Jakou cenu?“ nechápal Drozd. Vůbec nesledoval Walegrinovy myšlenky.

Stíny pronikly první paprsky úsvitu a rozehnaly obyvatele noci. Ulice Asylu byly téměř klidné. Nad městem tiše kroužila hejna mořských ptáků, kteří občas prudce změnili směr. Domy totiž jeden po druhém otvíraly dveře a vylévaly obsah nočníků na ulici. Unavený mnich v kápi odstoupil od okna v patře krčmy a pak zmizel dosud temnou uličkou. Chvilka tichého kouzla se vytrácela, začínal den.

Podnik mistra Balustra se ve zbrojířské čtvrti probudil k životu mezi prvními. Mladá žena otevřela horní polovinu hlavních dveří a pokoušela se vzepřít do výše ramen obrovskou otlučenou konev se splašky. Ze stínů vystoupil muž a ona ztuhla a málem páchnoucí nádobu upustila. Muž měl na sobě mnišský hábit, ale kápě mu spadla na ramena. Slámově žluté vlasy nad čelem přidržoval pásek válečníka.

Walegrin tři dny odpočíval a smyl z tváře stopy pouště, ale stále byl hrozivou postavou. Žena lehce vyjekla, když jí vzal konev, kousek nádobu poponesl a pak obrátil dnem vzhůru. Když se vrátil ke dveřím, stál v nich už mistr.

„Walegrin, nemýlím-li se?“

Jestliže mladý voják byl hrozivý, pak Balustrus byl jednoznačně démonický. Kůže měla barvu skvrnitého bronzu – ne hnědou, ne zlatou, ne zelenou – vůbec nevypadala lidsky. Byla zvrásněná jako sušené ovoce, ale leskla se jako kov. Měl lysou hlavu, rysy obličeje se vpíjely do záhybů kůže. Když se usmál, tak jako teď na Walegrina, tmavé oči téměř zmizely.

Walegrin ztěžka polkl. „Mám pro tebe obchodní nabídku.“

„Tak časně?“ zaburácel bronzový muž. „Nuže, pojď tedy hned dál. Voják v šatech mnicha je u nás při snídani vždy vítaným hostem.“ S belháním ustoupil ode dveří.

Walegrin se znovu chopil svého pytle a následoval jej do obchodu. Jediná olejová lampa připevněná nad pultem vrhala na kovákovu tvář mihotavé stíny. O zeď za stolem opřel Balustrus pár železných berel. Zdálo se, že na zdi visí, ačkoli je nic nepodpíralo. Walegrinovy oči se přizpůsobily nejasnému osvětlení. Viděl cenovky přitlučené ke zdi a vzorky bronz, železa, mědi a oceli; viděl

sedlovité sedátko, na které se mistr posadil. Ale první dojem z tajuplného místa se nezměnil. Kdyby měl možnost, odešel by.

„Pověz mi, co neseš v tom pytli a proč by mě to mělo zajímat?“ chtěl vědět hutník.

Walegrin si musel dát pozor, aby nevyvalil oči. Zvedl pytel na stůl. „Našel jsem tajemství oceli Enlibaru –“

Bronzový člověk se roztrásl smíchem. „Jaké tajemství? Enlibarská ocel neskrývá žádné tajemství, chlapče. Každý hlupák si může připravit enlibarskou ocel – pokud má enlibarskou rudu a ovládá ilsižskou alchymii.“

Walegrin rozvázal vak a vysypal modrozelenou rudu na stůl. Balustrus se přestal smát. Hmátl po velkém kusu rudy a podrobil jej zkoumání, během něhož do hroudy nejenom bušil paličkou, ale rovněž ji ochutnával.

„Ano,“ broukal si scvrklý mistr. „Je to tak. Až to zahřejeme a nabrousíme a popustíme, budeme mít ocel! Od doby, kdy byl uložen do hrobu poslední ilsižský alchymista, nebylo na světě oceli, jakou teď vyrobím já.“

Balustrus mohl být všelijaký, ale rozhodně byl přinejmenším šílený. Walegrin poprvé zaslechl jeho jméno v knihovně v Rokli, kde získal střep enlibritské kameniny, který mu přečetla Illyra. Kemren, Purpurový mág, prý měl schopnost číst takové nápisy a Balustrus by vytvořil ocel. Oba muži bydlili v Asylu. Když Walegrin dorazil do města, byl už Kemren na rozdíl od Balustra mrtev.

Již v době, kdy kovák přišel do města poprvé, se říkalo, že nemá hlavu v pořádku, a Asylum nikdy nikomu nepomohlo. Prohlašoval, že ví všechno o každém kovu, ale vydělával si na živobyty spravováním talířů a přetavováním kradeného zlata.

„Mám dalších deset takových pytlů,“ vysvětloval Walegrin a vzal si rudu zpět. „Chci meče pro sebe a svoje lidi. Mám málo zlata a přátel ještě méně, ale jestli mi uděláš ty meče, dám ti čtvrtinu rudy.“ Nepřestával si plnit pytel.

„Bude mi ctí,“ souhlasil mrzák a naposledy se dotkl kamenů, než zmizely. „Až budeš mít své meče, mohl bys mi říct, kde jsi to našel. A svým přátelům budeš moci říct, že jim zbraně koval Šedý Vlk.“

„Nepotřebuješ vědět, kde je důl,“ odmítl stroze Walegrin a zpříma si změřil Balustrovy nohy. „Sám se tam nedostaneš. Musel bys poslat někoho jiného a moje tajemství by se rozneslo. I tak o něm ví už moc lidí.“ Pytel bouchl o podlahu. „Kdy by mohly být meče hotové?“

Hutník pokrčil rameny. „To není, jako když chceš po krejčím, aby ti stříhl na novou tuniku, hochu. Postup je starý, ruda nová. Vyžádá si čas. Musí se opatrně roztavit a brousit. Kalení je samo o sobě umění. Může trvat roky.“

Walegrinovy modré oči vzplály zlostí. „Nebude trvat roky! Na severu je válka. Císař už povolal muže do legií. Budu mít do konce léta meče, nebo tvůj život.“

„Mně už,“ upozornil ho mistr s hořkou ironií, „vyhrožovali jinačí experti. Budeš mít své meče, chlapče, hned jak ti je dám.“

Plavý voják měl na jazyku pohotovou odpověď, ale nechal si ji pro sebe. Na ulici vypukl nějaký zmatek a kdosi hlasitě zabušil na dveře zajištěné závorou.

„Otevři! Otevři ve jménu prince! Otevři dveře, kupče!“

Walegrin popadl pytel. Rozhlédl se po místnosti a poprvé si uvědomil, že nenabízí žádnou skrýš.

„Vypadáš, jako kdybys zahlédl ducha, hochu. Jestli se nechceš vidět s princovými lidmi, stoupni si jednoduše za závěs. Rudu si vezmi s sebou. Neztratím s těmi hlupáky víc než chvíli.“

Walegrin nebyl schopen vydat ze sevřeného hrdla ani hlásku a tak jen přikývl a spolu s pytlem se uklidil za závěs do tmavé spojovací chodby. Měl odtud omezený výhled do místnosti, kterou právě opustil. Doufal, že ho přitom nikdo nezahlédl.

Balustrus zápasil s těžkými závorami. Podařilo se mu otevřít těsně předtím, než princův člověk začal vyhrožovat vylomením dveří. Okamžitě se sem vecpali tři muži: dva divocí hromotluci ve špinavých cárech a třetí muž v běžném oděvu.

„Jsi Balustrus? Kovácký mistr?“ dožadoval se odpovědi třetí muž.

Muž byl možná oblečen obyčejně, ale obyčejný nebyl. Jakmile ve Walegrinovi vzklíčilo podezření, vyvstaly na povrch i jiné

nesrovnalosti: čisté, čerstvě nakadeřené vlasy; pevné boty se zlatými přezkami; ruce, které nikdy nebyly doopravdy špinavé.

Sevřel jej nevysvětlitelný strach. Nezarazilo ho, proč rankanský šlechtic, a návštěvník nepochybně šlechticem byl, vchází do mistrova obchodu v přestrojení; on to věděl. Prokletí S'danzů se spojilo s jeho licoměrnými přáteli v Ranke. Do západu slunce z něj bude jen maso na skřipci. Dostanou jeho tajemství, jeho ocel, a jestli bude mít štěstí, i jeho život.

„...vychladl a nepraskl,“ hlásil Balustrus, právě když Walegrin začal opět zvládat svůj strach a poslouchat.

„Moji muži si pro něj přijdou dnes odpoledne,“ oznámil šlechtic a opřel se rukama o stůl, na který předtím Walegrin vysypal pytel rudy.

„Jak si přeješ, veleknězi Světlonoši. Řeknu svým mládencům, aby pomohli s nakládáním. Budeš potřebovat pevný vůz, můj pane. Je těžký jako bůh.“

Oba muži se srdečně rozesmáli. Nato Vashankův velekněz v Asylu vstal a se znepokojeným výrazem si promnul paži. Na podlahu spadl nepatrný předmět. Walegrin cítil, jak mu do krku stoupá hořká žluč. Rankanec kousek našel a zvedl a zkoumal teď úlomek i svoji paži.

„Prořízl mi kůži,“ podivil se.

„Odřezky,“ odvětil mistr a sebral vložku knězi z ruky.

„Ostré odřezky. Měli bychom je upevnit na ostří našich mečů,“ smál se Světlonoš a zase si zraňující kousíček vzal. „Ani sklo ani... Pracuješ na něčem novém?“

„Ne –“

Walegrin konec Balustrovy odpovědi neslyšel. Strachem zamlžený rozum si konečně spojil pána s jeho jménem: sám Světlonoš, kněz boha války. Jako kdyby nestačilo, že mu je na stopě obvyklá imperiální hierarchie, teď se přidal ještě bůh války – a Svaté spolky? Walegrin byl od pasu dolů ochromen, neschopen se přiblížit nebo prchnout. Ať jdou do háje S'danzové a jejich kletby. Do háje s otcem, jestli už není zatracen. Proč jen musel zabít Rezzel a vystavit jej hněvu nadpřirozena.

Ale Molin Světlonoš se teď smál, předával mistrovi váček s drobnými mincemi a rychle, neobřadně požehnal jeho dílu. Walegrin, jehož myšlenky vždy byly na poplach předčasně, v té chvíli věděl, že byl zaprodán. Když kněz a jeho ochránci zmizeli ve dveřích, postavil se Walegrin před churavého, usmívajícího se mistra.

„Stálo to za to?“ tázal se.

„Palác má nejlepší peníze ve městě. Některé mince byly vskutku ražené v Ranke a ne třikrát znehodnocené olovem nebo cínem.“ Balustrus přerušil počítání a vzhlédl. Zkoumavě si prohlížel Walegrinovu tvář. „Tak, synku, nevím, co jsi udělal, že jsi na sebe pošval Ranke – není třeba si myslet, že stojím na jejich straně. U mě jsou tvoje tajemství před Rankanci v bezpečí.“

Walegrin se pokusil o smích, ale snaha vyšla vniveč. „Mám věřit, že sám Světlonoš jen tak náhodou zabrousil do tvého domu – a že jen tak náhodou našel kousek rudy zapíchnutý do ruky a pak ti jen tak náhodou věnoval dvě hrsti zlata?“

„Walegrine, Walegrine,“ seskočil Balustrus ze stoličky a snažil se přiblížit k našťavanému vojákovì, ale Walegrin mu snadno uhýbal. „Molin Světlonoš mi jen zaplatil, co byl dlužen – za práci na Vashankově zvonu. Teď ti asi připadá divné, že sem takový člověk přijde osobně – ale velekněz se o tuto práci zajímá od samého počátku i jako soukromá osoba. A navíc, cožpak jsem věděl, že sem dnes ráno přijdeš? Tušil jsem, že dnes budu držet v ruce enlibarskou rudu? Ne.“

Řekl bych, že věříš přesně tomu, čemu chceš, ale to všechno byla náhodná shoda okolností. U Světlonoše nic nevzbudilo podezření; kdyby ano, byl by tu pořád, tomu můžeš věřit. Dej na moje slova: znám jeho i ty ostatní líp, než si dokážeš představit.“

Balustrus nikoli poprvé naznačil, že ví víc, než říká, a taková představa Walegrina příliš neuklidnila. Kilite často dělal stejné věci – a Kilite jej nakonec zradil. „Mistře, kdy budu mít své meče?“ zeptal se trochu klidnějším hlasem.

„Vážně, mladíku, nevím. Zvon jsem dokončil, jak jsi slyšel. Ve slévárně na mě nečekají žádné jiné zakázky. Hned jak si kněz vyzvedne zvon, začnu se zkouškami tvé rudy. Ale Walegrine, i když náhodou hned zakopnu o správné teploty a správné poměry, pořád

potřebuju čas. Mám jen dva chlapce na výpomoc. Souhlasil jsem s placením v naturáliích – ale za nevykované meče nemůžu najmout lidi. Kromě toho bys jistě nechtěl, abych si krátkodobé pomocníky hledal po krčmách.“

Walegrin zavrtěl hlavou. Uklidnil se. Tělo nedokázalo vydržet napětí, do kterého se dostal. Byl vyčerpaný a věděl, že jakmile pohne rukama, začnou se mu třást. V Balustrových slovech byla pravda, ovšem – zarazil se a důvěra v Balustra se zase začala scvrkávat. „Mám s sebou pět lidí. Jsou to dobří chlapi, nádeníkům se víc než vyrovnají. Dokud nebudou meče hotové, musejí zahálet. Budou pro tebe pracovat.“

Bylo na kovákovi, aby zaváhal. „Nezaplatím jim,“ oznámil. „Ale můžou bydlet v přístavku u slévárny. A Dunsha jim uvaří. Totéž dělá pro nás ostatní.“ Usadil se na stoličce a usmíval se. „Co ty na to, synku?“

Walegrin sebou cukl, ne při nabídce, která mu přesně vyhovovala, ale při Balustrově pokusu o přátelství a srdečnost. Kovář pochopitelně nebyl v Asylu, když byl Walegrin dítě. Nepoznal Walegrinova otce a nemohl vědět, že Walegrin nikomu nedovoluje říkat mu ‚synku‘. Takže Walegrin potlačil vztek a souhlasně zavrčel.

„Dám ti ještě jednu radu – beztak jsi mým dlužníkem. Máš v sobě nenávist a strach, které k tobě přitahují nesnáze jako magnet. Myslíš na nejhorší a myslíš na to moc brzy. Když půjdete na sever, nepomůžeš ani sobě, ani svým mužům. Ale teď mě dobře poslouchej. Svaté spolky Pastorků a zřejmě i Ďasové budou muset jít – a pak tu nezbude nikdo schopný a silný. Jubal je pryč – to víš – nebo ne?“

Walegrin přikývl. Pověsti o nočním útoku na povětrovskou usedlost otrokáře kolovaly mezi lidmi v nejrůznějších obměnách, ale všechny se shodovaly, že od té doby se Jubal neukázal. „Ale já nechci strávit život v Asylu a hrabat se tu v bahně!“ štkl na rádoby dobrodince.

„Věnuj mi pozornost – a nechej mě domluvit. Jsi tu nový. Časy se mění. V ulicích už nebloumají modří jestřábi. Neříkám, že zmizeli lidé, kteří nosili masky – všichni se samozřejmě ztratit nemohli, ještě ne. Jen Jubal je pryč. Jubalovi muži a Jubalova moc čekají, až si je někdo přivlastní. I kdyby se vrátil do města, nebude ve stavu, aby

mohl zase postavit armádu noci. Jen ať Tempus, Zalbar“ – Balustrus si na zdůraznění svých slov odplivl, „a jim podobní bojují za Ranke. Jakmile budou pryč a ty budeš mít svoji ocel, mohl by ses stát doživotním pánem tohoto místa – a předat ho i svým dětem. Pokakakis podlehne během jediného dne.“

Walegrin neodpověděl. Nevěděl, jestli před otevřením dveří odsunul závory, ale asi ne. Byl ctižádostivý, chtěl dobýt slávu, ale na budoucnost nikdy doopravdy nemyslel. Balustrus ho pokoušel, ale ještě víc děsil.

Ranní slunce mladého muže nezahřálo. Třásl se pod vypůjčeným mnišským hábitem. V úzkých ulicích nechodilo mnoho lidí, a pokud zde snad přece nějakí byli, snažili se mu nepřiplést do cesty. Plášť se rozvlnil a odhalil koženou výstroj vojáka, ale nikdo ho nezastavil a nevyptával se.

Krčmy byly zabedněné, neboť výčepní stejně jako děvky využívali několika hodin volna k odpočinku. Walegrin dusal kolem, hlavu vztyčenou, tvrdý pohled. Dorazil k Bulváru, aniž by po cestě zahlédl pohostinně otevřené dveře. Zamířil k nábřeží a rybářům, jejichž den začal již hezkou chvílí před svítáním. Touto dobou už jistě nadešla chvíle pro občerstvení.

Zabloudil do brlohu s křivými zdmi, který nesl název U vinného soudku; Sud s rybami by bylo vhodnější jméno. Místo zavánělo rybím tukem. Walegrin si pronikavého pachu nevšímal a přistoupil k hrubě přitesanému pultu. Výčep zmlkl. Voják jako Walegrin nemohl cítit strach před hrstkou rybářů, ale přesto mu ticho nebylo příjemné.

Dokonce i pivo čpělo rybinou, ale nalil ho do sebe. Kalný nápoj přinesl vytouženou úlevu a zakalil mu hlavu. Poručil si další tři holby hrozného, silného nápoje a nahlas si říhl. Mezitím se rybáři jakž takž smířili s jeho přítomností.

Jejich trpělivé, uražené pohledy ho vyhnaly na nábřeží, ještě než byl z poloviny tak zpitý, jak původně zamýšlel. Ostrý vzduch v přístavu ho zničil; vyzvracel se do vody a zjistil, že téměř vystřízlivěl. V nezměrně pochmurné náladě si přetáhl přes hlavu kněžskou kápi a přidržoval si plášť tak, aby se nerozvíral. Kroky jej vedly na bazar, kde žila Illyra a spatřila budoucnost v kartách S'danzů.

Tržnice na bazaru byla otevřená, každý stánek přetékal zimními výrobky: ovocné rosoly, sladké pečivo i zavařené ovoce. Rázoval kolem, nic jej nezlákalo, až se dostal ke stálekší části bazaru a uslyšel zvonění Dubrova kladiva o kovadlinu. Alespoň si našla schopného ochránce. Zastavil před mužem stejně starým a vysokým jako byl on sám. Jeho klidné síle se však vyrovnat nemohl.

„Je Illyra doma?“ zeptal se zdvořile. Věděl, že ho kovář poznal. „Věští někomu z křišťálové koule nebo s ní můžu mluvit?“

„Nevidíme tě u nás rádi,“ odpověděl Dubro nevzrušeným hlasem.

„Rád bych navštívil sestru. Nikdy jsem jí nic zlého neudělal a nemám v úmyslu s něčím takovým začínat. Když nedáš jinak, můžeš se postavit vedle mě jako stráž. Navštívím ji.“

Dubro s povzdechem uložil náradí na místo. Přihrábl oheň a postavil kbelíky s vodou blíže k závěsu ve vstupu do jednoduché stavby, které s Illyrou říkali domov. Walegrin již málem vybuchl hněvem, když pomalý obr konečně zvedl závěs a vybídl ho, aby vstoupil.

„Máme návštěvu,“ ohlásil jej Dubro.

„Koho?“

„Podívej se sama.“

Walegrin poznal hlas, ne však ženu, která se pohybovala v příšeří. Illyra sice měla ve zvyku skrývat své mládí líčením a bez tvarým oděvem – ale zdálo se, že tvor, který se k němu blíží, je na jeho nevlastní sestru příliš mohutný. Pak spatřil obličej – zdělila tvář po otci – a nemohlo být pochyb.

Nepůvabně se složila do hlubin Dubrova křesla a Walegrin, ačkoli měl o takových věcech jen mlhavé vědomosti, uhádl, že je ve vysokém stupni těhotenství.

„Máš dítě,“ vyhrkl.

„Ještě ne,“ odpověděla se smíchem. „Kopretina tvrdí, že si ještě pár týdnů počkám. Určitě to bude kluk podobný Dubrovi. Žádná nenarozená holčička by nebyla tak velká.“

„A je ti dobře?“ Walegrin odjakživa předpokládal, že je neplodná. Prokletá nadvakrát. Zdálo se mu, že tak obrovské břicho nemůže nikdo mít.

„Ujde to. Přišla jsem o postavu, ale mám ještě všechny zuby,“ zasmála se opět. „Našel jsi, co jsi hledal?“

„Ano – a ještě něco.“ Walegrin nevěřil kováři, stojícímu za ním, ale Illyra mu stejně řekne všechno, co povídal. „Přivezl jsem rudu. Někdo nás zradil – ztratil jsem všechny muže kromě pěti. Objevem jsem si nadělal mocné nepřátele. Jestli mám ochránit sebe i své lidi, potřebuji tvoji pomoc, Illyro.“

„Ty jsi našel enlibarskou ocel?“ šeptal Dubro, zatímco Illyra si v křesle hledala pohodlnější polohu.

„Našel jsem rudu,“ opravil jej Walegrin, který si najednou uvědomil, že ten velký kovářský býk asi čekal, že bude sám vyrábět meče.

„Co pro tebe můžu udělat?“ chtěla vědět Illyra. „Myslela jsem, že budeš potřebovat pomoc Dubra, ne moji.“

„Ne,“ vyštěkl Walegrin okamžitě. „Našel jsem chlapíka, který mi vyrobí ocel – kováckého mistra Balustra. Umí kovat, brousit i kalit –“

„A ilsizskou alchymii,“ doplnil Dubro. „Odlití zvonu pro prince mu zřejmě přineslo štěstí.“

Walegrinovi se moc nelíbilo, že Dubro ví o Balustrovi a jeho oceli. Snažil se nevšímat si té představy i kováře. „Lyro, potřebuju tvoji pomoc: tvůj dar vidění. S pomocí karet mi můžeš říct, komu mám důvěřovat a co dělat pro naše bezpečí.“

Zamračila se a uhladila si šaty na velkém břiše. „Ted' ne, Walegrine. Ani kdybych mohla k takovým věcem použít karty. Budoucí dítě mi ubírá hodně sil; nemám vidění. Kopretina mě varovala, že před porodem nesmím užívat své dary. Mohlo by to být nebezpečné.“

„Kopretina? Co je to za kopretinu?“ stěžoval si Walegrin a zaslechl, jak se Dubro pochechtává.

„Je S'danzo. A ted' se o mě stará.“

„S'danzo?“ otázal se Walegrin nevěřičně. „Odkdy ti pomáhají S'danzové?“

Illyra pokrčila rameny. „Víš, ani S'danzové nemají věčnou paměť. Ženy mají dar vidění, takže muži cítí volnost toulat se s

větre. Ženy zůstávají celý život na jednom místě; muži – Vše je zapomenuto.“

„Zapomenuto?“ Walegrin se naklonil, takže jí šeptal přímo do ucha. „Illyro, ta tvoje Kopretina, co ti říká, abys nevyužívala svého vidění – nenavštěvují ji ti, kteří chodívali za tebou?“

„Ano, ji – nebo její dceru,“ připustila Illyra.

„Illyro, těhotenství ti zakalilo rozum. Vyždímají tě. Nikdy nezapomínají.“

„Jestli je to pravda, tím hůř pro ně. Od chvíle, kdy do města přišli žoldnéři, není věštění žádný med, Walegrine. Nelíbí se mi nahlížet do budoucnosti vojáků. A nelíbí se mi jejich reakce, když jim prozradím pravdu.“ Znovu se zavrtěla v křesle. „Ale nemáš pravdu. Až se mi narodí syn, bude nebezpečí zažehnáno a já zase uvidím. Kopretina a Miniril si nenechají, co mi po právu náleží,“ pravila s klidnou jistotou člověka, který je ve výhodě. „Nemusíš se o mě bát. Ani tě neposílám ke Kopretině. Odpovím ti na tvé otázky sama, pokud to půjde, až se mi narodí syn – pokud můžeš tak dlouho čekat.“

Vypadalo pravděpodobně, že porodí, ještě než Balustrus dokončí výrobu mečů, takže se Walegrin uvolil čekat.

4

Slévárna v Balustrově vile nebyla nejnovější již dávno předtím, než se v Asylu usadili první Rankanci. Na mozaikové tváři Shipri v atriu rostlo drzé býlí. Nenašla by se tam místnost, kde by byla střecha neporušená, a někdy chyběla úplně. Walegrin a Drozd si hodili svůj majetek do místnosti, kdysi přiléhající k hlavnímu atriu, jež však dnes byla přístupná jen zejícím otvorem ve zdi. Stejně se jim ubytování líbilo víc než většina míst, na kterých kdy přespávali.

Práce byla těžká a špinavá a jen málokdy si mohli vyrazit, přestože Asylum bylo na dohled, jen kousek pod mírným svahem. Balustrus zacházel s Walegrinem a jeho muži, jako by byli

obyčejnými učedníky, což znamenalo, že se jim dostalo dostatku jídla a nadbytku urážek. Kdyby Walegrin nesnášel svůj díl tak vyrovnaně, nastaly by asi potíže, ale ve jménu svých mečů byl ochoten obětovat cokoli.

Tři týdny žili v téměř naprostém odloučení. Jeden rolník jim přinášel jídlo a drby. Občas se tam objevil osamělý žoldák, který hledal Balustrovy služby, ale poslali ho pryč. Jen jedinkrát přišel někdo přímo za Walegrinem. To bylo tehdy, když se Illyře narodila dvojčata: chlapec a děvče. Voják poslal zlaták, aby jim zajistil zápis na občanské matrice v paláci.

„Má to cenu, veliteli?“ zeptal se Drozd, když vtíral chladivou mast do Walegrinova popáleného ramene. „Jsme tu tři týdny a všichni se můžeme pochlubit čerstvými jizvami.“

„A co plné žaludky a klid od Pokakakiho? Ano, má to cenu. Měli bychom vědět, jak se získává ocel. Já si vždycky myslel, že kováři prostě vezmou rudu a vykovávají z ní meče. Neměl jsem vůbec ponětí, že mezitím je tolik kroků.“

„No jo, tolik kroků. Zpracovali jsme už dva pytle a co máme? Tři nože, které za moc nestojí, horu špatné oceli a démona, který se dře támhle v boudě. Asi bychom měli raději zdrhnout. Někdy uvažuju, jestli se z Asylu vůbec někdy ještě dostaneme.“

„Je cvok, ale ne démon. A myslím, že se přibližuje k oceli, jakou potřebujeme. Je stejně nedočkavý jako my – ocel je jeho život.“

Mužík zavrtěl hlavou a opatrně Walegrinovi navlékl na bolavé místo tuniku. „Nemám rád čáry,“ postěžoval si.

„Přidal jen trochu ilsížského stříbra – stěží tolik, abys viděl rozdíl. Musíme čekat trochu čarování. Důl jsme našli s pomocí magie, je to tak? Balustrus není čaroděj. Říkal, že nemůže kov začarovat tak, jako to s ocelí dělají Křiváci, takže si myslí, že by měl zkusit do oceli přidat něco, co už v sobě kouzlo má.“

„Jo – Náhrdelník harmonie!“

„Šel jsi do chrámu a viděl jsi sochu Ilse. Sám jsi říkal, že socha má stříbrný náhrdelník. Sám jsi říkal, že se ve městě nevykládá nic v tom smyslu, že by se náhrdelníku někdo dotkl a tím méně ho ukradl. Není to Náhrdelník harmonie.“

Drozd se kousl do rtu a zamyšleně odvrátil pohled. Bylo jen dobře, že se nepodíval veliteli do tváře. Walegrin byl u toho, když kovář přidával kousky stříbra do roztaveného kovu. Mohl poctivě říct, že nevěří, že by kov pocházel z Náhrdelníku harmonie, ale když viděl, jak vyšlehl bílý horký plamen, věděl, že nešlo o běžný šperk.

Nádvoří ovládlo skučení Balustrovy brusky. Pece byly utěsněny, hromady rozdrcené rudy se leskly ve slunečním světle. Všichni čekali na výsledek posledního broušení. Když se Walegrin odvrátil od zvuku, zdálo se mu, že tentokrát je jiný. Kov naříkal jako mučená živá bytost.

Drozd do něho prudce strčil. Dvůr ztichl a běžel k nim učedník. Je čas, volal chlapec, aby se Walegrin účastnil kalení čepel.

„Hodně štěstí,“ popřál Drozd, když Walegrin vstal.

„Jo, štěstí. Jestli to vyjde, můžeme začít přemýšlet o odjezdu.“

Když Walegrin vešel do horké, prašné kůlny, Balustrus leštil čerstvě nabroušenou čepel. Tunika bronzového muže byla znečištěná potem a prachem z brusného kotouče. Strakatá kůže se leskla ještě jasněji než kov.

„Není nádherná?“ chtěl vědět. Podal čepel Walegrinovi a hledal berle.

Jemné, vlnité černé čáry se střídaly se silnějšími pruhy stříbrnějšího kovu. Enlibarský meč, který měl neustále zabalený pod žíněnkou, takové proužkování neměl, ale Balustrus tvrdil, že jádro ze železa nakonec zrodí lepší ocel; tolik se lze naučit od rankanských zbrojířů. Walegrin udeřil novou čepelí naplocho o dlaň. Strašně rád by věděl, zda se mistr nemýlí.

„Hotovo, synu!“ zvolal Balustrus ve vytržení a zase popadl čepel do ruky. „Věděl jsem, že tajemství vězí ve stříbře.“

Walegrin ho následoval z kůlny k jedné z menších výhní, v níž uční již rozdělali oheň. Mladíci odběhli, jakmile se muži přiblížili.

„Ale na hliněném střepe nebyla o stříbře ani zmínka. A v obyčejné oceli taky není stříbro.“

Hutník si odplivl do plevle. „Křiváci nikdy nedělali nic bez kouzel, mladíku. Kouzla při vaření, kouzla, když jdeš do postele s děvkou. Velké čáry, malá kouzla a zvláštní kouzla pro ocel. A tentokrát jsme se dostali ke kouzlu pro ocel.“

„Se vší úctou – totéž jsi říkal posledně a ve slané vodě se rozpadl.“

Balustrus si poškrábal zbrázděnou bradu. „Máš pravdu. Ale tentokrát cítím, že tomu tak je. Neumím ti to jinak vysvětlit. Mám z ní jiný pocit a ten pocit je dobrý. A musí to být stříbro – jinou změnu jsme neudělali.“

„Mělo snad v sobě stříbro ‚ocelové‘ kouzlo?“ pochyboval Walegrin.

Kovácký mistr vrazil čepel do žhnoucích uhlíků. „Jsi bystrý, Walegrine. Škoda, že je příliš pozdě. Mohl ses naučit – mohl bys vyrábět vlastní ocel.“ Znovu si odplivl a býlí se zlomilo. „Ne, nešlo o kouzlo pro ocel – nic takového. Nevím, jak to stříbro Křiváci očarovali. Světlonoš sem ten náhrdelník přinesl, hned jak princ oznámil odlití zvonu. Bylo vidět, že stříbro je staré, ale nebylo nijak výjimečné nebo cenné. Myslel jsem, že bude chtít, abych z něho udělal nápis. Stříbro vlisované do bronzů vypadá celkem elegantně. Ale ne – velekněz tvrdí, že to je Náhrdelník harmonie čerstvě sebraný Ilsovi – ani se nezmínil, jak k němu přišel. Chtěl, abych stříbro přitavil do bronzů. ‚Ať se Ils chvěje, když je provoláváno Vashankovo jméno!‘ řekl tím svým kněžským hlasem –“

„Neposlechl jsi,“ skočil mu do řeči Walegrin.

„Netvrdím, že jsem se nesnažil, chlapče. Chtěl jsem ho smísit s mědí; chtěl jsem ho přidat k cínu – ta zatracená hmota vždycky vyplavala na povrch. Měl jsem na vybranou? Kdybych zvon odlil a stříbro nějak do kovu ponořil, zvon by nepochybně pukl, jakmile by do něj Světlonoš poprvé udeřil. Snad si dokážeš představit, jaká znamení by v tom viděli – a jak bych dopadl já. Nebo jsem mohl stříbro uložit na stranu a Světlonošovi oznámit, že jsem všechno vykonal přesně podle jeho pokynů.“

„Dal sis stříbro stranou?“ Walegrin si rukou zakryl tvář a odvrátil se od mistra i výhně.

„Ovšem, mladíku. Snad si nemyslíš, že se otevrou nebesa, Vashanka vystrčí hlavu a vyzradí Molinu Světlonošovi, že Ilsovo stříbro není ve zvonu?“

„Poslední dobou se tu dějí podivné věci,“ obrátil se Walegrin k mistrovi, když se odmlčel. „Stříbro by se mělo v bronzu roztavit, nemám pravdu?“ zeptal se potichu.

„No jo – když se to stalo, uložil jsem ho stranou velice opatrně. Budu rád, až se ho zbavím. Nevím, co mi Světlonoš vlastně dal – a vsadím se, že on neví o nic víc. Ale náhrdelník je křivácká práce. Určitě ho začarovali, protože jinak by se roztavil – chápeš? A pak jsi přišel ty a chtěl jsi enlibarskou ocel. Máš rudu a ocel je vždycky ocel. Ale tady to neplatí a já vím, že potřebuju kouzlo, kouzlo, zajišťující tvrdost a pevnost. Nikdo živý takové čáry nezná, ale máme stříbro, které se neroztaví, protože je na něm silné kouzlo –

A navíc mám dobrý pocit, Walegrine, dobrý pocit. Bude mít ostří, jaké jsi ještě nikdy neviděl.“

Walegrin pokrčil rameny a znovu pohlédl na hutníka. „Jestli máš pravdu, kolik mečů můžeš vykovat?“

„Ze zbytku tvé rudy a mého náhrdelníku asi padesátku. A protože stříbro patří mně, hochu, bude můj podíl větší. Asi dvacet pět bude tvých a stejný díl zůstane mně.“

Plavý důstojník opět pokrčil rameny. Nečekal lepší výsledek. Díval se, jak Balustras s námahou vytahuje zakalený, rudý kov z ohně. Existovalo několik teorií o popouštění mečů, které si vzájemně odporovaly. Některé říkaly, že k chlazení kovu nejlépe poslouží sněhová závěj, další označovaly obyčejnou vodu za dostačující. Většina se shodovala, že nejlepší je živé lidské tělo, nicméně v praxi se touto cestou vyráběly pouze císařské meče. Balustras věřil ve vodu donesenou přímo z přístavu, kterou pak nechali stát na slunci, až se napůl odpařila. Ponořil čepel do sudu takové slané vody a zmizel ve štiplavé páře.

Čepel přežila.

„Přines starý meč,“ poručil Balustras a Walegrin pokynul Drozdovi, aby pro něj doběhl.

Porovnali váhu a vyváženost obou čepelí a pak pomalu zkřížili jednu o druhou. Walegrin držel starý meč a Balustras se rozmáchl novým. První údery byly váhavé. Walegrin je odrážel, ale sotva je pocítil. Pak mistr nabyl sebejistoty; rozmachoval se novou zbraní s rostoucí silou a málem zázračnou přesností. Ve světle pozdního

odpoledne sršely tmavě zelené jiskry, ale Walegrina mnohem více znepokojoval starý muž, který znenadání nepotřeboval berle. Po několika okamžicích horečného úsilí Walegrin ustoupil mistrovi z dosahu. Balustras se zastavil, vydechl a sklonil čepel do prachu.

„Našli jsme to, mladíku,“ zašeptal.

Poslal učedníky do Asylu pro soudek piva. Vojáci i učni bez zábran popíjeli, ale Balustras ne. Stále seděl na dvoře s čerstvě nabroušeným mečem položeným přes zakryté, zmračené nohy. Když se setmělo, připojil se k němu Walegrin.

„Jsi opravdový mistr kovu,“ ocenil jej mladší muž s úsměvem a postavil vedle Balustra korbel piva.

Kovácký mistr zakroutil hlavou na znamení, že odmítá pivo i pochvalu. „Jsem stín muže, jakým jsem býval,“ povídal sám pro sebe. „Takže teď máš své enlibarské meče, synku. A co s nimi budeš dělat?“

V měsíčním světle bylo vidět, jak se Walegrin posadil do dřepu. V nočním větříku jej pivo příjemně hřálo a dodávalo mu na sdílnosti a optimismu. „Za příslib meče můžu naverbovat muže – pro začátek jen pár. Ale pocestujeme na sever a necháme se najímat – budeme dělat, co je třeba. Po cestě naverbuju další. Až dorazíme ke Zdi čarodějů, budeme plně vybaveni a vyzbrojeni. V boji s Nisibisi získáme čest a slávu a pak z naší legie udělají předvoj.“

Mistr se rozesmál, až se hlasitě zakuckal, a konečně upil piva. „Sláva a čest, Walegrine, chlapče – co ti bude sláva platná? Co si koupíš za čest? Co bude s tvými muži, až lidé zapomenou na Zed' čaror dějů i Nisibisi?“

Pro rankanského vojáka a stejně tak pro válku byla čest a sláva cílem sama o sobě – voják vždycky našel půtku nebo důstojnickou hodnost. Walegrin samozřejmě dosud nezískal ani čest, ani slávu a tak byly jeho hodnosti jen hodnosti pěšáka – něco jako služba v asylské místní posádce: protiklad cti a slávy. „Budou mne znát,“ předsevzal si po chvilce uvažování. „Dokud budu žít, budou mě cítit. Až zemřu, bude se na mě vzpomínat –“

„Ty už známý jsi, hochu, nebo jsi zapomněl? Znovu jsi objevil ocel Enlibaru. Neodvažuješ se kvůli tomu ukázat obličej. Kolik cti a slávy si myslíš, že potřebuješ, než si troufneš projít se po asylských

ulicích? Dvacet pět mečů? Padesát mečů? Myslíš, že ti uvěří, když jim povíš, že jsme vyrobili ocel s pomocí kousků starého křiváckého náhrdelníku? Co?“

Walegrin se postavil. Rázoval kolem sedícího mrzáka. „Budu mít úspěch. Zvítězím, nebo zemřu.“

Rychlým, nepozorovatelným máchnutím berle shodil Balustrus Walegrina do prachu. „Není zdvořilé mluvit ke mně zezadu. Tvůj osud se změnil a ještě se změnit může. Císařství ti nikdy nic nedalo – a ani ti nic nedá. Ale v Asylu císařství nic neznamená.“

Tady je moc, mladíku, ne čest a sláva, ale čistá moc. Moc můžeš využít tak, že si koupíš tolik cti a slávy, kolik budeš chtít. Povídám ti, Walegrine – Jubal se nevrátí. Jeho svět je zralý, jen ho utrhnout.“

„To už jsi říkal. Takže Jubal hnije někde pod svou usedlostí. Kolik zkrvavených jestřábích masek už přitloukli na most do Povětrova? I kdybych měl nutkání, nic nezbylo.“

„Tempus ti přebírá mužstvo. Jistě vím, že ti chytřejší jsou v bezpečí. Slyšeli, že Jubal není mrtvý a čekají na jeho návrat – ale nevědí všechno.“

Walegrin nastražil uši, když v Balustrově tónu zaslechl zlověstnou sebedůvěru. Nikdy mistrovi plně nedůvěřoval, a když hovořil v hádankách, věřil mu ještě méně.

„Nebyl jsem vždycky Balustrus. Býval jsem Šedý Vlk. Před pouhými pětadvaceti lety jsem vedl císařské legie do hor a zlomil poslední ilsizský odpor. Zlomil jsem ho, protože jsem je znal. V těch horách jsem se narodil. V mých žilách koluje krev králů a čarodějů. Nebo alespoň kolovala. Ale věděl jsem, že dny králů jsou sečteny a dny císařství započaly. Zničil jsem vlastní lid v naději na čest a slávu dobyvatelů –“

Walegrin si hlasitě odkašlal. Nebylo člověka, který by neslyšel o Šedém Vlku, mladém muži oděném do zvířecích kůží, jemuž se v Ranke dostalo uvítání pro hrdiny navzdory křivácké minulosti – a tragicky zabitého při pádu z koně. Na jeho pohřeb se celé město obléklo do svátečního.

„Moji přátelé v Ranke mohli být otci tvých přátel,“ řekl Balustrus při Walegrinově zjevné nedůvěře. „Díval jsem se na vlastní pohřeb z gladiátorské galerie, kde mě nechali omámeného, nahého a

ocejchovaného. Měl jsem zemřít nebo zvětšit majetek svého bývalého přítele.“ Hořce se zasmál. „Nebyl jsem obyčejný rankanský generál – zapomněli na to. Uměl jsem bojovat a uměl jsem ukovat zbraně, jaké nikdy neviděli. Naučil jsem se hutnictví od svého zrazeného lidu.“

„A Jubal – co ten s tím má společného?“ zeptal se Walegrin nakonec.

„Přišel až později. Bojoval jsem a zabíjel tak často, že mne moji vlastníci propustili, ale pak si mě koupil sám císař, otec Pokakakiho. Cvičil jsem nové otroky a Jubal byl jeden z nich. Ideál – narodil se pro boj na život a na smrt. Naučil jsem ho každý trik, jaký jsem znal; byl mi synem. Viděl jsem, že při každém jeho boji měnily pána celé majetky. Brzy jsme oba patřili císaři. Pili jsme spolu, chodili spolu za holkama – pokud ti nevadí cejch a obojek, nežije si úspěšný gladiátor zle. Věřil jsem mu. Řekl jsem mu o sobě pravdu.

O dva dny později jsem byl na písku a bojoval proti němu. Nezápasil jsem pět let, ale ani ve vrcholné kondici bych mu nebyl rovnocenným soupeřem. Bojovali jsme s palcátem a řetězem – jeho volba. Druhým švihem zasáhl nohy. Čekal jsem to, ale zrovna tak jsem čekal rychlou, milosrdnou smrt. Myslel jsem, že jsme oba otroci: rovnocenní a přátelé. Řekl: „Je to domluvené,“ ukázal k císařskému balkonu a znovu mě udeřil do nohou.

Bylo léto. Než jsem znovu otevřel oči, nastala zima. Lizeranský ranhojič po mém boku mi blahopřál k uzdravení – ale podívej, co se ze mě stalo!“

Mistr škubnutím vyhrnul tuniku a odhalil, co zbylo z nohou. Měsíční světlo ztlumilo hrůzu, ale Walegrin viděl pokroucené zbytky svalů, kusy odhalených kostí, šupinaté boule, jež kdysi bývaly koleny. Uhnul pohledem, ještě než Balustrus spustil látku dolů.

„Lizeran povídal, že ho platili zlatem. Pomalu jsem se vrátil do hlavního města, jak si jistě dovedeš představit, a s takovými bolestmi, jaké si představit nedovedeš. Den po našem boji byl Jubal osvobozen. Hledal jsem roky a našel ho v Povětrově, když už ho velice dobře chránily jeho masky. Nemohl jsem mu vhodně poděkovat za život, tak jsem se stal Balustrem, jeho přítelem. Koval jsem pro něho meče a masky.

Jubal měl nepřátele, schopnější než jsem já. Báł jsem se, že moji pomstu vykoná někdo jiný a že bude mít rychlou smrt. Když přišel Tempus, napadlo mě, že jsme si byli souzeni. Ale Tempus je krutý; krutější než Jubal, krutější než já. Jednou v noci sem přišel Saliman a řekl mi, že jeho pán leží živý mezi mrtvolami u márnice, hrot šípu v každém kolenu. Saliman se ptal, jestli bych jeho pánu neposkytl přístřeší, dokud nezemře. Byl si jist, že se tak stane. ‚Ovšem,‘ odpověděl jsem, ‚ale nemusí zemřít. Pošleme ho k Lizeranovi.‘“

Pivo již Walegrina nehrálo. Nenávist a pomsta mu nebyly cizí, necítil soucit s otrokářem. Ale v Balustrově hlase byla čistá, ukojená, šílená zášť. Tento muž zradil vlastní lid kvůli Ranke – a na oplátku byl zrazen Ranke. Nazýval Jubala synem, řekl mu o sobě pravdu a uvěřil, že ho jeho syn vzápětí zradil. Walegrin věděl, že teď je pro Balustra ‚synem‘ on. Očekává snad starý mistr zradu – nebo zradí první?

Balustrus se zahalil závojem sebeuspokojení. Mlčel, když mu Walegrin sebral holbu a odnesl ji přes dvůr do stínu, kde seděl Drozd.

„Drozde – mohl bys dnes večer zajít do města?“

„Nejsem na tom tak zle, abych se nedokázal proplést Spletí.“

„Tak tedy běž. Začni se poohlížet po chlapec.“ Drozd ze sebe strásl účinky piva.

„Co se stalo? Nějaký malér?“

„Ještě ne. Balustrus se chová divně. Nevím, nakolik mu ještě můžeme věřit.“

„Jak to, že se mnou konečně souhlasíš?“

„Vyprávěl mi historii svého života. Za deset dní smím navštívit Illyru – po novu a až se očistí. Na druhý den ráno se vydáme na sever. Jestli nebudeme mít meče, tak s rudou a stříbrem.“

Drozd nepatřil k lidem, kteří říkají ‚Já ti to povídal‘ víc než jednou. Oblékl si plášť a přešel vnější zed'. Jen Walegrin věděl o jeho odchodu.

Kovácký mistr organizoval slévárnu na dvoře s vojenskou přesností. Za šest dní pečlivého popouštění bylo vykováno dalších šest mečů. Walegrin si v duchu propočítával pokrok: tolik a tolik dní, než bude moci zajít za Illyrou, a ještě jeden navíc, než budou hotové meče; a ještě jeden na setkání s muži, které Drozd sbírá za městem. Pak budou moci odejít.

Pozorně Balustra sledoval. Ačkoli mistr nevypadal, že by chystal zradu, cítil Walegrin úzkost. Častěji sem přicházeli neznámí lidé a mrzák podnikal výpravy na místa, která ani Drozd nedokázal najít. Když se mladík Balustra vyptával, dozvěděl se o Lizeranovi, který pečuje o Jubala, a o úplatcích, které potřebuje zaplatit.

Onoho osmého rána, deštivého rána, kdy si muži rádi přispali i po svítání, dokončil Walegrin své plány. Přesně ve chvíli, kdy chtěl vzbudit Drozda, uslyšel nějaký zvuk za zdí, odkud se nemělo ozývat nic.

Stejně Drozda vzbudil a oba se neslyšně plížili za zvukem. Walegrin tasil meč, první enlibarský meč, jaký byl po pěti stech letech vykován.

„Máš peníze a zprávu?“ slyšeli říkat Balustra.

„Ano, pane.“

Balustrovy berly zaskřípaly o prasklinu v kameni. Walegrin a Drozd se přitiskli ke zdi a nechali ho projít. Od mistra se pravdu nikdy nedozvědí, ale posel jim zazpívá. Plížili se podél zdi.

Neznámý byl oblečen do tmavých šatů nezvyklého střihu. Právě si upravoval třmen, když na něho Walegrin skočil a přitiskl jej k zemi. Pevně muži stiskl ústa dlaní, odtáhl ho kousek od koně a stále mu svíral paži.

„Copak to tu máme?“ zeptal se Drozd po zběžném prohledání koně.

„Zatím nevím,“ odpověděl Walegrin. Znovu zkroutil ruku, až cítil, jak muž lapá po dechu, a pak jej povalil. „Není místní a nevypadá ani na Nisibana.“

Mladý muž měl jemné, téměř ženské rysy a jeho snaha osvobodit se byla až směšně marná. Walegrin mu vrazil ostrý políček a pak jej škubnutím posadil.

„Vysvětluj.“

Vyděšené oči skákaly z jednoho muže na druhého, až spočinuly na Walegrinovi, ale mladík stále mlčel.

„Budeš ho muset pořádně prohledat, co?“ zahrozil Drozd.

„Hleďme – tady je jeho měšec.“

Walegrin odtrhl váček od mladíkova opasku. Přitom si všiml, že chlapec nemá žádnou zbraň, alespoň ne na očích, dokonce ani nůž. Pod kazajkou měl ovšem nějaký velký těžký předmět. Walegrin hodil měšec Drozdovi a vylovil skrytý medailon, pokrytý cizokrajně vyhlížejícím nápisem. Ani trochu písmu nerozuměl. Vtom Drozd vyjekl překvapením a na místě mezi nimi vzplálo oslnivé světlo.

Když vzhlédl Walegrin, vybuchl druhý záblesk. Víc času jejich vězeň k odvedení pozornosti od svého útěku nepotřeboval. Slyšeli, jak mládenec nasedl a tryskem uhání pryč, ale než se rozkoukali, neviděli na stezce nic než bláto.

„Čáry,“ zamumlal Drozd, když se postavil.

Walegrin nic neříkal, dokud se nezvedl na nohy. „Tedy, Drozde – co ještě bylo v tom měšci?“ zeptal se po hodné chvíli.

Drozd ho znovu opatrně prozkoumal. „Malá sbírka mincí a tohle.“ Podal Walegrinovi malý stříbrný předmět.

„Jedna z ilsizských spojek,“ zašeptal Walegrin. Otočil se k vile. „Má něco za lubem.“

„Ten čaroděj nebyl Rankanec,“ nabídl mu útěchu Drozd.

„To znamená jediné. Máme nové nepřátele. Jdeme. Je čas zajít za sestrou. Bude tomu rozumět přinejmenším tak dobře jako mistr.“

Děšť mnoho lidí na bazar nevylákal. Poblíž přístavu byla dokonce mlha, a tak je Walegrin dvakrát svedl ze správné cesty, než zaslechl dunění Dubrova kladiva. Pod ochrannou plachtou čekali dva žoldněři, od pohledu pěkný párek ničemů. Dubro jim opravoval štít.

„Děláš tam víc proláklin, než jich vyrovnáváš, nemehlo,“ stěžoval si mladší, vyšší z páru, ale Dubro pokračoval v bušení.

Walegrin a Drozd se přiblížili, aniž si jich někdo všiml. Vstup do domu zahrazoval provaz, obvyklé znamení, že Illyra věští. Walegrin se pokusil odhalit ve vzduchu vůni jejího kadidla, ale cítil jen Dubrův oheň.

Zevnitř se ozval křik a rána. Dubro upustil kladivo a ve vchodu se srazil s Walegrinem. Třetí Pastorek trhnutím uvolnil provaz a

neúspěšně se pokusil prorazit si cestu kolem Dubra a Walegrina. Kovář popadl Pastorka za ramena. Další dva sáhli po zbraních, ale Drozd měl již taseno. Všichni ztuhli na místě.

Ve vchodu se objevila Illyra. „Nech je běžet, Dubro,“ požádala unaveně. „Pravda ho zraňuje víc, než bys mohl ty.“ Všimla si Walegrina, povzdechla si a ustoupila do přitmí.

„Prolhaná čubko!“ křičel za ní třetí Pastorek.

Dubro změnil chvat a zatřásl malým mužem. „Ztrat’ se odtud, než si to rozmyslím,“ řekl hlubokým hlasem.

„Ještě jsi nedokončil opravu štítu,“ postěžoval si mladý žoldněř, ale společníci jej umlčeli, popadli štít a odspěchali do deště.

Dubro obrátil pozornost k Walegrinovi. „Člověk by měl čekat, že se u nás ukážeš, když se stane něco takového.“

„Neměl bys dovolit, aby se vídala s lidmi, jako byl tenhle muž.“

„Nedovolil by,“ vysvětlovala Illyra od vchodu. „Ale nikdo jiný už nechodí – ani ke kováři, ani k věštkyni. Pastorci odradí všechny ostatní.“

„A co ženy, které za tebou chodívaly? Milenci a kupci?“ Walegrinův tón byl drsný. „Nebo ti je S'danzo nevrátily?“

„Ne, Miniril se zachovala čestně. Všude je to stejné. Žádná žena se neodvází vydat se tak blízko Povětrova – a totéž platí o mnoha kupcích. Nepotřebují, abych jim vykládala osud, když se dostanou do konfliktu se Svatými spolky.“

„A ty potřebuješ peníze pro novorozeňata?“ vyvodil z její řeči Walegrin a hned si uvědomil, že neslyší zvuky, které by svědčily o přítomnosti dětí.

Illyra uhnula pohledem. „Tedy, ano – a ne,“ řekla rozzlobeně. „Potřebovali jsme kojnou – a našli ji. Ale pro ni a děti tu není bezpečno. Potloukají se tu různí lotři. Horší, než bývaly jestřábí masky. Ti aspoň zůstávali v kanálech, kam taky patřili. Arton a Lillis jsou v Domě Afrodisiině.“

Nebylo neobvyklé, když o dítě pečovala pěstounka z dobře vedeného veřejného domu, kde mladé ženy prodávaly své mléko. Myrtis, majitelka Afrodisiina domu, měla nezpochybnitelně dobrou pověst. I ženy z paláce nechávaly děti v dětských pokojích

Afrodisiina domu. Ale dát dítě do opatrování nebylo u S'danzů vůbec běžné. Walegrin chápal, že Illyra svolila jen proto, že byla vyděšená.

„Někdo ti vyhrožoval?“ zeptal se. Znělo to jako dotaz místního důstojníka, ale taková bývala jeho práce.

Illyra neodpověděla, ale Dubro ano. „Vyhrožují pokaždé, když jim řekne pravdu. Povídá jim, jací jsou zbabělci – a jejich výhrůžky to jen dokazují. Lyra je moc čestná; neměla by odpovídat na otázky, na které by se muži neměli ptát.“

„Ale na tvoje otázky teď odpovím, Walegrine,“ nabídla, ale na manžela se nepodívala.

Stojany na kadidlo dosud ležely převržené na kobercích. Kartami Pastorek mrštil o zeď. Zatímco ukládala věci na místo a usazovala se za stůl, Walegrin se rozhlížel. Usoudil, že z porodu dvojčat se už vzpamatovala. Ve tváři se jí objevila příjemná zralost, ale jinak byla stále stejná – dokud se zase nechopila karet.

„Co hledáš?“ chtěla vědět.

„Zradili mě a jsem stále v nebezpečí. Rád bych věděl, koho se mám bát nejvíc a kde bych mohl být v bezpečí.“

Tvář Illyry se uvolnila, nevyjadřovala žádné pocity. Upřela na něho bezvýrazné oči. „Ocel přivádí nepřátele, nemám pravdu?“

Přestože ji Walegrin již dříve viděl ve věšteckém transu, ta změna jím otřásla. Přece jenom naprosto věřil jejím darům, neboť mu přečetla hliněný střep, který ho dovedl k rudě. „Ano, ocel přivádí nepřátele.“

Bude mou smrtí? Je posledním článkem řetězu, ukovaného S'danzu?“

„Podej mi svůj meč,“ požádala jej.

Předal jí enlibarskou čepel. Illyra ji chvíli upřeně pozorovala, pak přejela dlaněmi po ploché straně meče a jemně se dotkla špičkami prstů ostrí. Položila kovový předmět na stůl a seděla bez hnutí tak dlouho, až se o ni Walegrin začal bát. Už už chtěl vyrazit ke dveřím, když se jí rozšířily oči a zvolala ho jménem.

„Od porodu vidím budoucnost jen nejasně, Walegrine, ale tvá budoucnost je jako mlha pro slunce.“

Ocel nepatří žádnému člověku, ale sama sobě – tím víc tato ocel. Je načichlá bohy a kouzly, místy, kam S'danzové nevidí. Ale pokud

se tvoji nepřátelé nespojí s bohy, nebudou mít nad tebou žádnou moc. Vidím uskoky, zrady – ale nic neublíží tobě nebo tvé oceli.“

„A co Rankanci? Zapomněli na mě? Až půjdu na sever –“

„Nepůjdeš na sever,“ přerušila ho a znovu uchopila meč.

„Lyro, odcházím na sever se svými lidmi i meči.“

„Nepůjdeš na sever.“

„Nesmysl.“

Illyra opět odložila meč na stůl. „Za celý týden jsem nic neviděla tak jasně, Walegrine. Nepůjdeš na sever. Neopustíš Asylum.“

„Pak nemůžeš tvrdit, že se mi nic nestane. Co ten zvěd, kterého jsme chytili dnes ráno? Cizinec, který zmizel. Vidíš ho?“

„Ne – možná pro tebe není důležitý, ale zkusím karty.“ Zvedla balíček, uchopila ho za ruku a přitiskla mu ji na karty. „Třeba je tvůj osud jiný než osud oceli. Rozděl karty do tří balíčků, potom na každém otoč vrchní kartu.“

Položil tři hromádky na místa, která mu ukázala, a obrátil karty. První ukazovala souboj dvou mužů. Ačkoli jim z čepelí kapala krev, zdálo se, že žádný z nich není zraněn. Tuto kartu Walegrin viděl již dříve. Druhá byla neznámá a poškozená vodou, která rozmazala barvy. Obrázek zřejmě představoval řadu lodí na otevřeném moři. Třetí karta ukazovala brnění chráněnou ruku svírající jilec meče, který se v polovině čepele měnil v plamen. Walegrin bez přemýšlení natáhl ruku, jako by se chtěl plamene dotknout. Illyra mu prsty ruku sevřela a zabránila mu pohyb dokončit.

„Tvá první: Dvě rudy: ocel. Znamená mnoho věcí, ale pro tebe je to jednoduše ocel. Ale to už víš.

Tvá druhá: Sedm lodí. Tvořily rybářskou flotilu, ale změnily se na něco jiného.“ Stiskla mu ruku. „Je v nich nebezpečí i příležitost. Ani bohové nevidí tuto kartu tak, jako ji vidíme teď my. Sedm lodí se plaví z budoucnosti; plují do Asylu a nic nezůstane stejné. Pamatuji si to!“ nařídila mu a zase kartu obrátila. „Není naším údělem vidět, co dosud neviděli bozi.

Tvá třetí není meč, i když sis to myslel. Jde o Plamenné kopí – Oriflamu. Máš kartu vůdce. Přichází-li s ocelí a odhalenou

budoucností, staví tě do čela. Není kartou muže, který věří v prokletí S'danzů.“

„Nemluv v hádankách, Illyro.“

„Vše je prosté. Neneseš kletbu S'danzů a kdoví, zda jsi vůbec prokletý byl. Máš znamení dané bohy; pamatuj ale, co o bozích říkáme: je jedno, jestli tě prokleli nebo zda ti věnují přízeň. Od narození dětí dnes poprvé není budoucnost zastřena. Vidím obrovskou flotilu plující do Asylu – a vidím Oriflamu. Nebudu vysvětlovat, co vidím.“

„Muži z Ranke mne nedostihnou a Balustrus mě neprodá?“ Žena zrodu S'danzů se zasmála a posbírala karty. „Zvedni oči, Walegrine. Na tom nezáleží. Ranke je odtud na sever a ty nejedeš na sever. Ocel, flotila a Oriflama jsou přímo zde.“

„Nerozumím.“

Kadidlo dohořelo. Vchodem přehrazeným provazem k nim pronikalo sluneční světlo. Illyra se vynořila z aury tajemná a opět se stala sama sebou. „Jsi jediný, kdo může rozumět, Walegrine,“ vysvětlila mu. „Jsem hodně unavená. Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo; necítím tvoji záhubu – a od doby, kdy začali chodit žoldnéři, jsem ji cítila velmi často. Kdo ví. Třeba nepatříš k lidem, kteří porozumí. Něco se děje s tebou, s tvým okolím a ty se jen protloukáš. Až budeš odcházet, vyřiď Dubrovi, že dneska už nechci nikoho vidět.“

Vstala a zašla za závěs. Slyšel, jak si lehá; potichu odešel. Drozd pomáhal Dubrovi s obručí na kolo, ale oba muži se při pohledu na něho zarazili.

„Přeje si po zbytek dne zůstat sama,“ předal vzkaz.

„Tak by ses od ní měl raději klidit.“

Walegrin bez námitek zamířil ze stínu plachty. Drozd se k němu připojil.

„Tak co ses dozvěděl?“

„Řekla mi, že nevyrazíme na sever a že k Asylu míří velká flotila.“

Drozd na místě zastavil. „Blázní,“ prohlásil.

„Myslím, že ne, ale stejně tomu nerozumím. Budeme se zatím držet původních plánů. Dnes večer se vrátíme do města a

promluvíme si s muži, které jsi našel. Mělo by být hotovo dvacet pět mečů – pokud ne, skoncujeme s tím, dál by to nemělo smysl, a odejdeme s těmi, co se nám podaří získat. Chci odtud zmizet se svítáním.“

6

Mrňavému pokojíčku v horním patře poskytovaly světlo dvě ohavně zapáchající svíce. Muž, jenž stál uprostřed pokoje, na jediném místě, kde mohl stát, aniž by se uhodil do hlavy o hrubě otesané trámy, se necítil právě nejlépe. Z hloubky rohového stínu na něj pálil otázky Walegrin.

„Říkáš, že umíš zacházet s mečem. Bojuješ v šarvátkách nebo bitvách?“

„V obojím. Než jsem přede dvěma roky přišel do Asylu, žil jsem nějaký čas na Valtostinu. V noci jsme se bili s místními obyvateli a ve dne s tostinskými kmeny. Za jediný den jsem už taky zabil dvacet mužů a můžu ti na důkaz ukázat jizvy.“

Walegrin o jeho pravdomluvnosti nepochyboval. Muž nevypadal na rváče, ale na zkušeného bojovníka. Drozd ho viděl, jak jednou rukou zkontroloval párek výtržníků, aniž by byl někdo zraněn nebo došlo k velkému rozruchu. „Proč jsi opustil Valtostin?“

Muž neklidně přestoupil z nohy na nohu. „Ženy – totiž žena.“

„A ty jsi přišel do Asylu zapomenout?“ naznačil Walegrin.

„Pro takové, jako jsem já, se práce vždycky najde; hlavně v podobných městech.“

„Takže sis našel práci, ale ne v místní posádce. Co jsi dělal?“

„Střežil jsem majetek jednoho kupce...“

Walegrin nepotřeboval slyšet zbytek vysvětlení; už ho slyšel dost často. Jako by se přeživší jestřábi masky shodly na jedině výmluvě, kterou budou vysvětlovat své bývalé spojení s Jubalem. Svým způsobem to byla pravda. Jubalův obchod se v zásadě nelišil

od činnosti obchodníků podnikajících v mezích zákona – obzvláště zde v Asylu.

„Je ti známo, co nabízím?“ zeptal se Walegrin chabě, když se muž odmlčel. „Proč jdeš za mnou, když Tempus potřebuje Pastorky?“

„Radši bych umřel, než abych sloužil jemu.“

I toto byla očekávaná odpověď. Walegrin se vynořil ze stínu a objal svého nového muže. „No, i smrt tě může potkat. Ubytovali jsme se ve vile na sever od města. Podle domovního znamení se jmenuje ‚Vzdychající stromy‘, pokud umíš číst křivácké písmo. Jinak to tam poznáš po čichu. Ještě jednu noc jsme u kováckého mistra Balustra.“

Cubert jméno znal a ani nehnul brvou, když ho slyšel od Walegrina. Možná si na rozdíl od většiny žoldnéřů neošklivil magii a vše, co s ní souviselo. Nebo byl prostě dobrý voják a přijímal svůj úděl s odevzdaností. V otevřených dveřích se objevil Drozd.

„Tenhle byl poslední?“ zeptal se Walegrin, když osaměli.

„Rozhodně nejlepší. Je tam ještě jedna jestřábí maska a –“ Drozd se odmlčel, „je to ženská.“

Walegrin si povzdychl, až se plameny svíček zachvěly. „Skvělé – pošli ji sem.“

Armáda neměla ve zvyku, dokonce ani tady na venkově, považovat ženu za schopnou vykonávat jinou práci než v kuchyni nebo v posteli. Jubalovo odmítnutí časem prověřených postojů připadalo Walegrinovi odvážnější než jakákoli jiná jeho činnost. Pastorci však naneštěstí měnili povětrovskou část města a Walegrin byl nucen uvažovat o ženských výjimkách, pokud měl opustit město s tuctem mužů – vojáků – ozbrojenců, je jedno, jak jim bude říkat, pod svým velením.

Poslední uchazečka vstoupila do pokoje. Drozd zase vklouzl do výklenku, hned jak za sebou zavřel dveře.

Jubal najímal dva druhy žen. První byly drobné, samé zuby a oči a naprosto postrádaly tradiční ctnosti, které si každý voják bere do bitvy. Druhým typem byl chlap, který by v případě nutnosti mohl rodit – velké a rozložitě, silné jako muži stejného vzrůstu, ale postrádající vojenskou čest stejně jako jejich vychrtlé sestry.

Tato patřila do první skupiny. Hlavou sahala Walegrinovi sotva k hrudi. Svým způsobem mu připomínala Illyru a samotná podoba málem stačila, aby ji na místě odmítl.

Uvolnila si krátký kilt a poopravila uzal na rameni tuniky, která téměř odhalila malé ňadro stejně umouněné jako zbytek postavy. Walegrin usoudil, že nejedla dva nebo tři dny. Tvář jí stahovala napůl zahojená sečná rána; další zranění se táhlo po pevné, nahé paži. Někdo se tu ženu pokoušel zabít, ale nevyšlo mu to. Roztaženými prsty energicky prohrábla matné tmavé vlasy, ale nijak jim nepomohla.

„Jméno,“ požádal ji, když zase stála v klidu.

„Cythen.“ Na někoho tak zbídačelého měla pozoruhodně příjemný hlas.

„Umíš zacházet s mečem?“

„Celkem dobře.“

„S chlapeckým mečem, předpokládám, ne s mužským.“

Oči Cythen se při urážce zablýskly. „Naučila jsem se zacházet s mečem od svého otce a bratrů, strýců a bratranců. Když přišel čas, dali mi své.“

„A Jubal?“

„A ty,“ prohlásila vzdorovitě.

Na Walegrina udělal její duch dojem – a přál si, aby místo ní mohl zaměstnat její příbuzné. „Jak jsi přežila po Jubalově smrti – nebo si myslíš, že není mrtev?“

„Zbylo nás tak málo, že otázka jeho života nebo smrti není důležitá. Vždycky jsme měli víc nepřátel než přátel. Dny jestřábích masek jsou ty tam. Jubal byl náš vůdce a nikdo ho nemůže nahradit, ani na několik týdnů. Zkoušela jsem to v Uličce červených luceren – ale nelíbilo se mi tam. Nebývala jsem vždycky taková.“

Viděla jsem, jak se tvůj člověk postavil Pastorkovi – takže jsem se na tebe přišla podívat a zjistit, co jsi zač.“

Muž by se na svého případného velitele neměl dívat tímto způsobem – ne že by flirtovala. Walegrin měl pocit, jako by se snažila vyměnit si s ním roli.

„Jubal byl chytrý a silný – i když asi ne tak chytrý a silný, jak si myslel. Nakonec ho Tempus dostal. Cení si své věrnosti vysoko a

musím vědět, komu bude patřit. Co máš v plánu? Povídá se, že máš nějakou tvrdou ocel. Pro koho ji použiješ?“

Walegrin neskřýval překvapení, jen na ni zíral. Měl mnohem méně zkušeností než otrokář, méně lidí a mnohem méně zlata. Ranke v podobě Tempa porazilo Jubala – jakou naději vlastně může mít? „Mám ocel Enlibaru překovanou v meče. Nisibané nebojují v sevřených řadách a družstvech; napadají ze zálohy a my budeme napadat ze zálohy je, dokud se neproslavíme. Potom získáme víc mečů –“

Hlasitě si vzdychla. V jednom okamžiku si Walegrin vztekle pomyslel, že se dívka otočí na patě a odejde. Vážně čekala, že skočí po Jubalově ztraceném panství? Nebo vycítila trhliny v jeho sebejistotě?

„Pochybuji – ale přinejmenším se dostanu z Asylu,“ vysvětlila a během řeči mu nabídla ruku.

Kapitán žoldnéřů vítal své muže potřesením ruky a kamarádkým objetím. Walegrin neobjímal ženy jako přátele. Když potřeboval, našel si obyčejnou štetku, povalil ji na záda, a když jí vyhrnul sukně, aby jí zakrývaly obličej, vzal si, co potřeboval. Viděl ženy, dámy, s nimiž by takto nezacházel – ale takové nikdy neviděly jeho.

Cythen nebyla prostitutka a kdyby s ní tak zacházel, zostudila by ho. Nebyla ani dáma – byla napůl svlečená a pokrytá špínou. Nicméně ji nedokázal vrátit na ulici – alespoň dokud se pořádně nenají. Walegrin si rychle otřel dlaň o kalhoty a pak jí stiskl ruku. Měla pevný stisk, né jako silný muž, ale dost pevný na to, aby vládla mečem. Walegrin zvedl druhou paži a s usilovnou snahou o přirozenost ji chtěl obejmout, když ho od činu samého zachránilo dupání a výkřiky. Rozruch se ozýval z venkovních schodů.

Drozd se tiskl ke zdi. Walegrin tasil dýku z pochvy na předloktí a stačil ještě zahlédnout, jak si Cythen připravuje nebezpečný, vražedný nůž, schovaný někde pod sukní. Dveře se rozlétly.

„Unesli ji!“

Světlo pochodně na podestě Walegrina částečně oslepilo, takže neviděl všechny podrobnosti děje, který se před ním odehrával. Někdo stál uprostřed, ohromný a řvoucí; strhával ze sebe cosi, co

rovněž řvalo – zřejmě strážce a nakonec i Drozda, jenž skočil ze tmy s cílem sevřít krk domnělého útočníka ve smrtících pažích. Tmavý kolohnát zachroptěl. Padl dozadu a přimáčkl Drozda ke zdi. Zkroutil se a uvolnil si pravou ruku, pak si opatrně odloupl někoho z levého boku a odhodil ho do výklenku.

„Walegrine!“ zařval. „Unesli ji!“

Cythen se krčila a čekala na příležitost. Byla příliš nízko, než aby si jí obr mohl všimnout, ale Walegrinově pozornosti neunikla. Byla připravená zasáhnout. Položil jí ruku na rameno. Uvolnila se.

„Dubro?“ zeptal se Walegrin opatrně.

„Unesli ji!“ Kovářova bolest nebyla fyzická, ale přesto byla skutečná. Walegrin se nepotřeboval ptát, koho unesli. Nedovedl si však představit, jak se vůbec dostali kolem kováře.

„Mluv pomalu: Kdo ji unesl? Kdy? Proč?“

Kovář se nadechl tak zhluboka, až se celý roztrásl, a pak se ovládl. „Těsně po západu slunce se objevil nějaký mladý žebrák. Říkal, že v přístavu došlo k nehodě. Lyra mě poprosila, jestli bych jim nepomohl, tak jsem šel s tím mladíkem. Téměř ihned se mi ztratil. V přístavu se nic nedělo –“ odmlčel se a stiskl Walegrinovi zápěstí, až mu zapraštěly kosti.

„Byla to past?“ naznačil Walegrin, vděčný za vysokou rukavici, která mu chránila zápěstí před plnou silou Dubrova zoufalství.

Kovář pomalu přikývl. „Byla pryč!“

„Nešla prostě za tebou a neztratila se – nemohla jít navštívit někoho ze S'danzů?“

Vzdech až z hloubi duše si prodral cestu Dubrovým hrdlem. „Ne – ne. Doma bylo všechno vzhůru nohama. Prala se, ale vzali ji s sebou – bez šálu. Walegrine, bez šálu nikam nechodí.“

„Co když se jí podařilo utéct a někde se schovat?“

„Hledal jsem – jinak už bych tu byl dřív,“ vysvětlil kovář a přesunul své sevření z Walegrinova zápěstí na méně chráněné rameno. „Vyburcoval jsem všechny S'danzy – hledali se mnou. Za stánkem jednoho rolníka u řeky jsme našli střevíc, ale nic jiného. Šel jsem domů, abych se poohlédl po nějakých stopách.“ Dubro na zdůraznění svých slov Walegrinem zatřásl. „Podívej, co jsem našel!“

Vytáhl z měšce nějaký předmět a přidržel ho Walegrinovi tak blízko před očima, že ho stejně neviděl. Konečně se kovář ovládl a uklidnil, pustil Walegrina a dovolil mu, aby si věc prohlédl. Byl to kovový knoflík k vysoké rukavici, s rytými ozdobami, natolik výlučný, aby se podle něj dal jeho nositel identifikovat. Ale Walegrin ho nepoznával. Podal ho Drozdovi. „Poznáváš ho?“ zeptal se.

„Ne –“

Cythen vzala knoflík Drozdovi z rukou. „Pastorek –“ řekla se směsicí zloby a strachu. „Vidíte ten blesk dopadající z mračen? Jen oni nosí takové ozdoby.“

„Máš plán?“ zajímal se hned Dubro.

Nejen Dubro očekával plán. Při zmínce o Pastorcích se v místnosti znovu objevil Cubert. Cythen přímo prahla po krvi. Jestřábí masky měly důvod k pomstě. Dokonce i Drozd, jenž si stále mnul bolavý krk, vypadal, jako by se jednalo o výzvu, na kterou musí odpovědět. Walegrin nacpal knoflík do měšce u pasu.

„Víme, že za tím vězí Pastorek, ale nevíme, který,“ vypočítával Walegrin, ačkoli podezíral Pastorka, který tehdy převrátil Illyře stůl. „Nemáme čas honit je všechny a myslím, že Tempus by nám to ani nedovolil. Ale pokud budeme mít jedno dvě rukojmí z řad Pastorků, půjde všechno snáz –“

„Půjdu s Drozdem. Víím, kde se touto dobou zdržují,“ prosazoval Cubert. Cythen souhlasně přikývla.

„Mějte na paměti, že mrtvý Pastorek nám nepřinese žádný užitek. Takže pokud budete nějakého muset zabít, dobře schovejte tělo – hrom do toho!“

„Bude nám potěšením,“ zakřenil se Cubert.

„Dohlédni, ať dostanou meče,“ požádal Walegrin, když Drozd odváděl bývalé masky z místnosti. Osaměl s Dubrem. „Ted' spolu prohledáme zadní ulice – a doufám, že nic nenajdeme.“

Dubro souhlasil. Na člověka, kterého lidé považovali za chytrého stejně asi jako kladivo, jímž se oháněl, se Dubro pohyboval tmou šikovně a Walegrina spíše vedl, než aby byl veden. Walegrin očekával, že mu hromotluk bude více překážet, a snažil se ho oddělit od ostatních, ale Dubro znal slepé uličky a nechráněná sklepení lépe, než by od něho kdo čekal.

Posléze se vynořili ze Spleti u zapáchajících staveb márnice. Pracovali zde řezníci stejně jako hrobníci a zaměstnanci pohřebních ústavů. Kluzké mohyly hnijícího masa a kostí se nerušené táhly až k řece. Racci a psi se místu vyhýbali, avšak bylo vidět kalem cupkající stíny obrovských krys. Zde našli onoho rána Rezzel – a tady ji zanechali. Na vteřinu si Walegrin pomyslel, že tu vidí ležet Illyru – ale ne, jen další směsice kostí, které zánik dodal zářících barev.

„Tak často sem chodila,“ vydechl tiše Dubro. „Ty víš proč, vid?“

„Dubro – snad si nemyslíš, že bych –“

„Ne, věřila ti a v takových věcech se nemýlí. To jen, že když byla vystrašená, když si myslela, že nemá kam jít – že třeba mohla přijít sem.“

„Pojď, vrátíme se na bazar. Její lidé mohli něco objevit. Jestli ne, taky dobře – shromáždím své muže a všechno, co od rána vypátrali. Vypořádáme se s Tempem odtamtud.“ Dubro přikývl a vedl jej zpět, opatrně kolem strašidelně se lesknoucích věcí ležících v blátě.

Když vstoupili do pokojíku za plachtou, seděla u Illyřina stolku nešikovně Kopretina, která byla mezi ženami stejně obrovská jako Dubro mezi muži. „Je naživu,“ oznámila mohutná žena a dál se probírala kartami Illyry.

„Walegrin má plán, jak ji Pastorkům zase sebrat,“ prozradil jí Dubro. Oni dva téměř stačili naplnit místnost.

Kopretina se zvedla ze skřípající stoličky a přistoupila k Walegrinovi, v očích zvědavost dravce. „Walegrine – ty jsi ale vyrostl!“

Nebyla vysoká, rozhodně nebyla vyšší než Cythen, ale měla postavu hory. Byla zahalená do vrstev pestrých oděvů. Barev i vrstev bylo tolik, že je oko ani nedokázalo rozlišit. Přesto se dokázala pohybovat tak rychle, že Walegrina lapila ještě přede dveřmi.

„Zachráníš ji?“

„Myslel jsem, že S'danzy nezajímá,“ štěkl Walegrin.

„Porušuje malá pravidla a platí malou cenu – ale ne takto. Ty máš na mysli matku. Porušila velká pravidla a zaplatila velkou cenu. Ale cožpak bychom nechtěli všichni porušovat důležitá pravidla?“

Zaplatila životem – ale vzpomínáme na ni zde,“ přitiskla si Kopretina těstovitou ruku na srdce. „Teď běž a přiveď ji zpátky. Já zůstanu s ním.“ Ustoupila z cesty a vystrčila Walegrina do tmy. Pravděpodobně neměla velkou sílu, ale při své váze ani nemusela.

Když Walegrin osaměl na bazaru, vzpomněl si, co mu Illyra vyprávěla o S'danzech. Existovaly dvě společnosti, mužská a ženská, a jejich cíle nebyly totožné. Jeho otce rozkouskovali muži S'danzů – a muži S'danzů ho prokleli. Ale sílu, dar vidění měly ženy.

Walegrin se pomalu vydal do kopců za Asylem, směrem k Balustrově vile. Potřeboval veškerou sílu, aby při každém kroku našel pevnou půdu pod nohama. Potřeboval se najíst a vyspat, teprve pak bude zase moci čelit oříšku s Illyrou. Napadlo ho, že dokud ji nenajde, živou či mrtvou, nebude moci odejít.

Jeho pozornost zaujal ženský pláč. Z temnoty se vynořila postava a vrhla se mu kolem krku. Walegrina v polospánku nenapadlo nic jiného, než že má před sebou Illyru. Ale nevoněla jako Illyra. Odstrčil Cythen a pozorně si ji ve světle vycházejícího slunce prohlížel.

Roztřepená jizva na tváři dívky se někdy během noci zase otevřela. Čerstvé krevní sraženiny jí pokroutily výraz, takže poněkud připomínala Balustra, slzy a pot načrtly na špinavé kůži svislé cestičky. Prvním Walegrinovým impulsem bylo hodit ji po hlavě do křoví. Namísto toho ji vzal za ruku a vedl ke skále. Rozepnul si plášť a podal jí ho. Přitom sám sebe přesvědčoval, že totéž by udělal i pro své muže, ale tak docela tomu nevěřil.

„Dostali Drozda a Cubert je mrtvý!“ vzlykala.

Vzal ji za ruce ve snaze odvrátit hysterii, která jí znemožňovala mluvit srozumitelně. „Co je s Drozdem?“

Cythen zabořila obličej do dlaní, hlasitě popotáhla a pak se již beze slz podívala přímo na Walegrina. „Byli jsme v Povětrově, zrovna jsme procházeli kolem podniku matky Becho. Sledovali jsme dvojici Pastorků, o kterých nám někdo řekl, že tudy procházeli po setmění a nesli tělo. Drozd nás vedl, já šla poslední. Zaslechla jsem nějaký hluk. Varovala jsem ty vpředu a otočila se, abych se mohla bránit, ale padli jsme do pasti, od začátku byli v přesile. Ani jsem nestačila tasit dýku – dostali mě zezadu. Chtěli nás svázat a odnést,

ne zabít. Složila jsem se, ještě než mi doopravdy ublížili – ale Drozd a Cubert nepřestávali bojovat.

Moje chvíle přišla zase ve městě, poblíž paláce. Neváhala jsem. Ale měli s sebou jen Drozda, takže Cubert je mrtvý.“

„Kdy se to stalo?“

„Šla jsem rovnou sem a nečekám dlouho.“

„A víš určitě, že jste byli u princova paláce – ne Jubalova?“

Rozčílila se. „Jubalův palác bych poznala, kdybych ho viděla. Pastorci a Tempus neměli dost času se dozvědět, co o usedlosti ví každá jestřábí maska. Ale na nás stejně zaútočili Pastorci.“

„Jak jsi je poznala?“

„Po čichu.“

Walegrin byl příliš unavený, než aby pokračoval ve vyptávání. Ztratil Drozda, jenž s ním byl déle než ostatní, jenž mu byl víc přítelem a rodinou než nadporučíkem. A navíc neměl záruku, že si své postavení upevní. Bylo nemožné uvěřit, že tahle hubená vyhladovělá holka mohla utéct, zatímco Drozd –

„Ty mi nevěříš, že ne?“ vycítila jeho nejistotu. „Drozd mi věřil natolik, že mě nechal jistit mu záda. Musel bojovat, dokud ho pořádně nepraštili, zatímco já se vzdala dřív. V tom je celý rozdíl, Walegrine. Říkáš, že ženy nemají čest, protože nejdřív prohrávají a později vítězí. Vy muži musíte vítězit pořád nebo se alespoň snažit, dokud nezemřete. Proč bych se sem jen tak vrátila, kdybych v tom měla prsty?“

„Abys mě zavedla do léčky,“ popouzel ji Walegrin nepřesvědčivě.

Slunce stálo již vysoko, když odstrčil závoru brány u vily a zavedl Cythen na nádvoří. Balustrus na ně čekal. Mistr se již o některých nočních událostech stačil dozvědět.

„Řekl bych, že nakonec stejně hned tak neutečeš?“ obvinil ho.

„Ano, měl jsem v plánu odejít,“ připustil Walegrin. „Čím déle zůstanu, tím těsněji se smyčka utáhne. Odcházím. Nechávám ti rudu, náhrdelník a postup výroby – nic jiného nepotřebuješ.“

„Nebude to tak snadné, ledaže bys vyměnil Drozda za ten pytel kostí, co ti stojí za zády. Dostali jsme zprávy z paláce.“ Balustrus mu podal svitek s rozlomenou pečetí.

Dopis potvrzoval vyprávění Cythen o tom, že je do paláce unesli Pastorci. Princ nařizoval Walegrinovi, aby se dostavil ke slyšení v Síni spravedlnosti. Walegrin papír zmačkal a hodil do bláta. Mohl opustit Drozda; mohl opustit Illyru – ale nemohl by opustit oba.

„Cythen,“ zašeptal jí do ucha, když vešli do místnosti, o kterou se dělil s Drozdem. Poohlédł se po čisté tunice. „Nezáleží mi na tom jak, ale nepřestávej hledat Illyru, slyšíš? Jestli ji najdeš, odvedeš ji zpátky na bazar. Dubro a S'danzové pomůžou. Nebudou se tě vyptávat na minulost. Rozumíš?“

Přikývla a bez zájmu přihlížela, jak odhazuje pošpiněnou tuniku a natahuje si přes hlavu čistou.

„Měl by ses nejdřív umýt,“ poradila mu. „Před princem bys neměl smrdět. Nic nevyjednáš.“

Walegrin si ji změřil rozzlobeným pohledem, upustil druhou tuniku na zem a prudce zamířil k potoku, kde se myli.

„Nebývala jsem vždycky taková,“ volala za ním. „Znám lepší způsoby.“

Po chvíli se čistý Walegrin, z něhož kapala voda, vrátil do pokoje pro tuniku. Objevil ji úhledně položenou na dece. Dívce se nějak podařilo vyhladit záhyby, které na ni nepatřily. Bronzové čelence se dostalo rychlého přeleštění a ze sandálů zmizelo nejhorší bláto. Ale sama Cythen nebyla ani v pokoji, ani na nádvoří nebo ve vile. Připočteno ke ztrátě Illyry a Drozda to už bylo skoro víc, než dokázal snést. Kdyby ji v té chvíli našel, ochotně by jí naplácal.

Ale že ta holka měla pravdu, zatraceně. Čistý se cítil mnohem lépe. Svolal hrstku mužů na dvůr. Postavili se do pozoru a on jim řekl totéž, co Cythen. Reptali a pochybovali, zda by měli čekat ještě další den, než se vydají každý jinam, pokud by se nevrátil. Hledal i Balustra, ale našel jen svůj díl mečů. Ruda, náhrdelník a hutník zmizeli. Začínal si zvykat.

Jakmile se ocitl v ulicích, uhýbaly mu hloučky lidí z cesty. Poznali jej, ale nikdo ho nezastavil. S očima upřenýma před sebe prošel kolem šibenice. Za žádnou cenu se nechtěl podívat na mrtvolu. Strážný u brány vyslechl bez zbytečných cirátů jeho jméno a vzápětí se objevil chlapec, jehož úkolem bylo doprovodit Walegrina do Síně spravedlnosti.

Zůstal sám v komnatě, v níž se krásně nesly ozvěny. První vstoupil sám Kadakithus, doprovázený dvěma otroky. Mladý princ propustil otroky a usedl na trůn.

„Tak ty jsi Walegrin,“ začal bez okolků. „Napadlo mě, že bych se na tebe mohl podívat. Způsobuješ dost potíží.“

Walegrin měl v úmyslu být tichý a poddajný –svolný ke všemu, co by pomohlo osvobodit Drozda. Ale toto byl Pokaky a nevzbuzoval žádný respekt. „Musí být pro tebe těžké vybrat si každé ráno oblečení. Máš ve svých kobkách mého muže. Chci, abys ho pustil na svobodu.“

Princ si roztržitě pohrával se zdobeným lemem rukávu. „Já vlastně tvého muže nemám. Přivedli ho zdravého a je naživu – ale je vězněm Tempa, ne mým.“

„Pak bych měl hovořit s Tempem, ne s tebou.“

„Walegrine, možná nemám tvého člověka – ale mám tebe,“ štěkl princ ostře.

Walegrin spolkl odpověď a pozorně si prince prohlížel.

„Tak je to lepší. Máš právo si na mě udělat vlastní názor – a jsem si jist, že si ho zasloužím. Když člověk hraje v životě nějakou roli, musí se toho hodně říct. Až spolu domluvíme, pohovoříš si s Tempem – a budeš rád, že jsem tě zdržel.“

Dostal jsem z Ranke bůhvíkolik dopisů, které se tě týkaly – začaly chodit, ještě než jsi zmizel. Poslední dorazil s minulou delegací z hlavního města. Se Zanderelem – tím nejprohnanějším vrahem, jakého se jim podařilo najít. Víím, kolik peněz jsi dostal od Kilitého. Netvař se tak překvapeně. Vyrůstal jsem v císařském domě – nebyl bych naživu, kdybych neměl pár spolehlivých přátel. Největší zmije v hnízdě mého bratra si tě stále žádá. Zřejmě si myslí, že jsi objevil enlibarskou ocel. Ujišťuji ho o opaku, třebaže víím, že se ti to podařilo. Víím, kolik říká, že ti za to tajemství zaplatil, takže víím, že nejsi v Asylu, abys našel lepší cenu. Ale také víím, co říkal Balustrus o pokroku s ocelí. Překvapuje tě něco z toho?“

Walegrin mlčel. Nebyl doopravdy překvapený, ačkoli nic takového neočekával. Dnes ho nemohlo překvapit již nic.

Princ si jeho mlčení vyložil nesprávně. „Nic se neděje, Walegrine. Kilitova frakce tě našla, zaplatila ti, prominula ti tvou

nepřítomnost a pak se tě snažila zabít. Několikrát jsem se s Kilitem dostal do konfliktu a mohu tě ujistit, že sám ho nikdy nepřechytračíš. Potřebuješ ochranu, Walegrine, a potřebuješ ochranu od někoho zvláštního – od člověka, který potřebuje tebe stejně, jako ty potřebuješ jeho. Stručně řečeno, Walegrine, potřebuješ mne.“

Walegrin si vzpomněl, jak kdysi přemýšlel o tomtěž, ačkoli si tehdy rozhovor představoval v jiném světle. „Máš Ďasy, Tempa a Svaté spolky,“ poznamenal rozmrzele.

„Ve skutečnosti mají oni mne. Podívej se na to takhle, Walegrine: ani jeden z nás není dobře vyzbrojen. Kromě mého rodu a tvé oceli jsme jen pěšáci. Ale přidej můj původ k tvé oceli a naše vyhlídky se zlepší. Walegrine, Nisibané jsou ozbrojeni až po zuby. Budou na sebe vázat armády celá léta, než se vzdají – pokud se vzdají. Hrstka tvých enlibarských mečů nebude znamenat žádný rozdíl. Ale až bude císařství bojovat na severu, na nás zapomene.“

„Jinými slovy, chceš, aby moji muži a ocel zůstali tady a nešli ke Zdi čarodějů?“

„Chceš, abych mluvil jako Kilit. Walegrine, mám v úmyslu jmenovat tě svým rádcem. Postarám se o tebe a tvé lidi. Povím Kilitovi, že jsme tě našli, jak plaveš v přístavu – a zajistíme, aby uvěřil. U mne budeš v bezpečí a císařství zatím bude ztrácet síly na severu. Může to trvat dvacet let, Walegrine, ale až se vrátíme do Ranke, bude nám patřit.“

„Pouvažuji o tvém návrhu,“ odpověděl Walegrin, nicméně již přemýšlel o Illyřině vidění útočící flotily a jejím varování, že nepůjde na sever.

Princ zavrtěl hlavou. „Nemáš čas. Musíš se stát mým mužem, ještě než uvidíš Tempa. Možná mě budeš potřebovat, abych zatlačil a dostal tvého muže na svobodu.“

Byli v komnatě sami a Walegrin měl dosud meč. Napadlo jej, že by ho mohl použít; možná princ myslel na totéž, protože si na trůnu sedl až dozadu a zase si pohrával s rukávem.

„Třeba lžeš,“ vyjádřil se Walegrin po chvilce.

„Říká se o mně ledaco, ale lhaní k tomu nepatří.“

Celkem pravda. Hodně z toho, co říkal, byla pravda. A šlo o Drozdovo bezpečí a navíc musel myslet na Illyru. „Hned tě požádám o laskavost,“ rozhodl se Walegrin a nabídl princí ruku.

„Pokud to bude v mé moci, můžeš chtít cokoli, ale nejprve si promluvíme s Tempem – a neříkej mu, že jsme uzavřeli dohodu.“

Princ ho vedl neznámými chodbami. Ocitli se v soukromé části paláce. Prostředí, třebaže provinciální podle měřítek hlavního města, Walegrina oslnilo. Když se princ zastavil před zavřenými dveřmi, Walegrin do něho vrazil.

„Tak, nezapomeň – na ničem jsme se nedohodli. Ne, počkej – dej mi meč.“

S pocitem, že je v pasti, odepnul Walegrin meč a podal ho princí.

„Přišel, Tempe,“ ohlásil Kadakithus co nejbezelstnějším hlasem. „Podívej, dal mi dárek. Jeden z jeho ocelových mečů!“

Tempus se otočil od okna. Měl v sobě cosi božského. Walegrin zřetelně pocítil odlišný původ a pochyboval, že by mu Pokaky mohl nějak pomoci. Pochyboval dokonce, že by mu kovový knoflík v měšci mohl pomoci osvobodit Drozda nebo Illyru.

„Ocel je tajemstvím Asyly, ne Kilita?“ chtěl vědět Tempus.

„Ovšem,“ ujistil jej princ. „Kilite se o tom nikdy nedozví. Nikdo v hlavním městě se to nedozví.“

„Tak tedy dobrá. Přiveďte ho,“ zvolal Tempus.

Do komnaty se nahrnulo pět Pastorků, s nimi v kápi zahalený vězeň. Hodili muže na mramorovou podlahu. Drozd si odhrnul kapuci a vydrápal se na nohy. Jednu stranu obličeje pokrývaly čerstvé modřiny, roztrhané šaty odhalovaly další sečné rány a podlitiny, ale žádné vážné zranění neutrpěl.

„Tvůj muž – měl by se přidat k mým. Včera v noci dva z nich zabil.“

„Žádní muži!“ odplivl si Drozd. „Zkurvysyni! Muži nekradou ženy a nenechávají je krysám!“

Jeden z Pastorků vystoupil kupředu. Walegrin v něm poznal toho, který převrátil Illyřin stolec. Ačkoli sám cítil vztek, zarazil Drozda. „Teď ne,“ šeptl.

Princ se mezi ně postavil s mečem. „Myslím, že by sis ho měl vzít, Tempe. Pro mne je moc jednoduchý – ale tobě by to asi nevadilo, vid’?“

Das prozkoumal čepel a bez komentářů ji odložil. „Vidím, že svého muže ovládáš,“ poznamenal k Walegrinovi.

„Lépe než ty.“ Walegrin hodil Tempoví knoflík, který našel Dubro. „Tohle tvoji muži zapomněli, když včera večer kradli moji sestru.“ Walegrin a Tempus byli stejně vysocí, ale Walegrina přišel pohled do Tempových očí draho. Ihned pochopil, co znamená být prokletý jako Tempus.

„Ano, ta S'danzo. Mým mužům se nelíbila budoucnost, kterou jim předpověděla. Uplatili nějaké lidi z Povětrova, aby ji vydělali. Ještě Povětrovu nerozumí. Neměli v úmyslu ji unést a tím méně měli v úmyslu nechat se oloupit. Se svými muži jsem si to vyřídil – i s obyvateli Povětrova, které si najali. Tvoje sestra se již vrátila na bazar, Walegrine, o něco bohatší za svá dobrodružství a v bezpečí před všemi Pastorky. Nikdo by neřekl, že jsi její bratr – víš, u jistých mužů považujeme za samozřejmé, že nemají rodinu.“ Tempus se pak předklonil a mluvil jen s Walegrinem. „Pověz mi, dá se tvé sestře věřit?“

„Já jí věřím.“

„I když žvaní nesmysly o invazi z moře?“

„Věřím jí natolik, že zůstávám v Asylu – proti svému přesvědčení.“

Tempus se otočil a zvedl Walegrinův meč. Přizpůsobil délku opasku svým bokům a zapnul ho. Pastorci se již vzdálili. „Pomůžes-li princí, nebudeš litovat,“ řekl, ale na nikoho přitom nepohlédl. „Je miláčkem bohů, víš. Budete spolu dobře vycházet.“ Vyšel ze dveří za svými muži a zanechal prince samotného s Walegrinem a Drozdem.

„Měl jsi mi říct, že mu chceš dát můj meč!“ stěžoval si Walegrin.

„Nechtěl. Jen jsem chtěl odvést jeho pozornost – myslel jsem, že si ho nevezme. Omlouvám se. Jakou laskavost jsi chtěl?“

Když byli Drozd a Illyra v bezpečí a on sám měl jasně naplánovanou budoucnost, nepotřeboval již Walegrin žádnou

laskavost, ale slyšel, jak mu kručí v žaludku a věděl, že i Drozd má hlad. „Dali bychom si jídlo hodné krále – nebo prince.“

„Tak alespoň to vám mohu poskytnout.“

Čarodějné počasí

Jannet Morris

1

Žena v purpurově laděné ložnici, sedící obkročmo na arcimágovi, vytáhla z postříbřených vlasů dvě jehlice. Byla tma – na jeho přání; a vlhko, plné stínů – vyjádření jeho romantického ducha. Vykouzlený měsíc na čárami stvořeném nebi polykaly tvary mraků, přestože jim nad hlavami opisovala oblouk klenba střechy. Chvěl se pod zkušenými a neúprosnými pozornostmi dívky, kterou přivedl na večírek Lastel. Nechtěla mu říci, jak se jmenuje, protože on své jméno rovněž tajil, ale prozradila mu, co s ním udělá natolik výmluvně očima a tělem, že strávil celý večer vymýšlením nějaké cestičky, která by mu s ní umožnila nepozorovaně vyklouznout. Ne že by se bál žárlivosti jejího doprovodu – i když dodavatel drog by si takový sentimentální cit mohl případně dovolit, Lastel již neoplýval odvahou (či placenými ochránci) natolik, aby se opovážil odvetu proti mágovi čarodějnického bratrstva.

V Asylu týraném čaroději byli ze všech kouzelníků jen tři arcimágové, bezejmenní mistři, které nikdo nemohl volat k odpovědnosti, a tento mág k nim patřil. Byl z oné trojice vlastně nejsilnější. Když byl mladý, měl jméno, ale zapomene ho a spolu s ním i na všechno ostatní, a to hezky rychle: na ústí řeky úplatnosti, zdobené báněmi a vížkami, nazvané Asylum, úplné dno císařství zvaného Ranke; na ničím nezmírněné zlo, které cítil po celá desetiletí ze své Pevnosti čarodějnického bratrstva, obklopené bažinami; na kompromisy, které uzavřel, jen aby udržel nadvládu nad skrblictvím,

prodejnou láskou a zločinností (tak nestoudnými, že i hranice magie a rovných světů se jeho úsilím opotřebily a ostatní vyznavači byli zabiti, když vyvolával demony ze zapomenutých průvodů, aby splnili jeho příkazy zde na konci tvoření, kde nezůstává žádná rovnováha mezi rozumem a vírou, pořádkem a přirozeností, či nebem a peklem); na lstivé cesty, kterými se ubírala jeho vůle, na jeden složitý plán za druhým ve městě natolik přeplněném nemorálností a nenávistí, že se jak opovrhovaní bozi, tak d'áblové kouzelníků shodli, že si jeho obyvatelé nezaslouží osud zbabělců – tohle všechno, a ještě víc, se z něj postupně vytratí ve lhůtě, jakou potřebuje hvězda, aby vyhořela při pádu z oblohy.

V této chvíli si oči Prvního čaroděje uvědomují její pohyb, ačkoli se blíží vyvrcholení, a vzrušeně ze sebe chrlí vyjádření pocitů, o kterých si již léta myslel, že z nich vyrostl nebo že na ně zapomněl. Senilita se vlíží do každého těla, pokud je mu na tisíce let, a do největších hlubin myslí. Nevypadá na svůj věk a ani na něj nepotřebuje myslet. Ty roky jsou jeho, byly mu svěřeny. Mohl by jej porazit pouze jedinečný nepřítel a takových je málo. Prostá smrt, choroba či kouzla jeho bratrů byly jako komáři, které odháněl pachem svého potu: pouhá řádná strava, bylinky a kouzla a svrchovaná vůle je zdolaly již dávno do té míry, kam až sahal jeho zájem.

Bylo tak zvláštní pocítit chtíč, toužit po určité ženě; zážitek ho pobavil, rozradostnil; celá léta se necítil tak dobře. Když si na začátku všiml lesku stříbra ve vlasech barvy noci, nahnalo mu drobné zachvění opatrnosti husí kůže, zježilo vlasy v zátylku, ale tato dívka nebyla dost stará, aby – „Aaach!“ Její promyšlené zavlnění ho přeneslo přes okraj neovladatelného vzrušení. Padá, místo a původ jsou zapomenuty, již není strašlivým čarodějem deformujícím svět svými vrtochy a pro své uspokojení, ale pouhým mužem.

S pohledem upřeným do nekonečna v tomto okamžiku vidí, ale nevnímá diamantové jiskření jehlic, visících ve vzduchu nad ním; uši má naplněny vlastním dechem; svádívá píseň, již mu tichoučce zpívá, ho polapí ještě dřív, než pomyslí na myšlení nebo pomyslí na strach nebo pomyslí na pohyb.

Mezitím se jehlice, jejich ostré hroty, dotýkají vyklenutého hrdla, ovládnou ho. Nemůže se pohnout; tělo ani duše neodpovídá; rozum nedokáže ovládnout jazyk. Hořce zauvažuje o takové pohaně. Ztuhl jako vzepjatý hřebec. Doufal, že až z něho vyprchá život, tělo se mu okamžitě zhroutí. Cítil, jak hroty jehlic prostupují kůži a začínají do sebe vtahovat vlákno, jež ho váže k životu. Pokoření zmobilizovalo jeho vloh: vidění se zjasnilo, oči byly přinuceny uposlechnout příkazů mysli. Třebaže patřil k mocným čarodějům, nebyl všemohoucí: nedokázal přimět rty, aby utvořily kletbu, kterou by na ni vrhl. Mohl jen pozorovat, jak mu Cime, jež se stala ze svobodné vůle vražedkyní mágů a která v poslední době vklouzla v přestrojení do tolika jejich postelí, s radostí bere život. Byla natolik pomalá, že měl čas pocítit vděk za to, že si ho nevzala otvory očí. Píseň, kterou mu teď zpívá, se učila těžce a smrt, kterou odhání, nebude tak vlídná jako jeho. Kdyby teď mohl promluvit, smířený, poděkoval by jí: není hanba podlehnout nepříteli tak důstojnému. Zaplatili svou cenu stejným silám. Začal se chystat na cestu, hledaje svoji stále zelenou louku ve tvaru hvězdy, kde pracoval, když jej meditace strhla k dokonalejšímu vědomí, než jakého může dosáhnout člověk z masa a kostí. Kdyby se tam mohl usadit, na místě své nepopíratelné moci, pak by mu vlastní smrt nebyla ničím, tělo pouhým přerostlým nehtem, který je třeba ostříhat.

Podařilo se mu to. Cime viděla, že měl dost času. Nehodí se rozhněvat jisté mocné síly, z nichž některé, pokud se obejdou bez jmen, obejdou se bez rozbití celku. Jednoho strašného dne se setká s tímto čarodějem i s ostatními, které vyvedla z tohoto života, v posmrtném životě, který tak pomáhá zalidňovat. Stínům odpuštění nic neříkalo.

Když mu hrudník přestal stoupat a klesat, sklouzla z něho a přestala zpívat. Olízla špičky kouzelných jehlic a přichytila si jimi uzel hustých černých vlasů. Upravila mrtvé tělo do slušné polohy, oblékla si šaty, v nichž přišla na večírek, a před odchodem arcimága ještě jednou políbila na špičku nosu. Pobrukuje sešla ze schodů k Lastelovi a ostatním hostům. Večírek dosud neskončil. Když procházela kolem stolu s nápoji a pokrmy, sáhla hbitě po kousku citrusu a rozmačkala ho v dlaních. Šťávou si pokapala zápěstí a

rozetřela ji i za uši a do jamky na hrdle. Mezi těmi lidmi se mohli najít neobratní nekromanti a třikrát prokletí kupci s koupenými amulety na ochranu před kouzly, které jim vysály duši a peněženku, ale rozhodně jim nic neprovedly s nosem.

Velice snadno rozeznama Lastelovu holou hlavu a zápasnická ramena, jež nebylo možné zamaskovat na zakázku ušitým oděvem z hedvábného sametu. Ani na ni nepohlédl, ale pokračoval v přátelském hovoru s jedním hodnostářem Kadakitha, prince a guvernéra v jedné osobě. Oním hodnostářem byl Molin Jaksejenjmenuje, oficiální kněz Vashanky. Byl svátek Nového roku a týden překypoval slavnostmi, na kterých musí rankanský nejvyšší vládce vykonávat obřady a dodávat jim na vážnosti: protože (ačkoli dobyli a ovládli země národů Ilsigu natolik, že se někteří Rankanci odvažovali říkat jim do očí „Křiváci“) se jim nepodařilo potlačit uctívání boha Ilse a jeho vlastního panteonu, přišel od samotného císaře příkaz, aby Rankanci zdvořile přečkali křivácké oslavy stvoření světa Ilsem a zrození nového roku. Obzvláště teď, když Ranke bylo sužováno opotřebovovací válkou na severu, nebyl čas připustit neshody, ke kterým by došlo na boku z tak ubohé příčiny, jako jsou výsady bezvýznamných a slabošských bohů.

Povstání mezi nárazníkovými státy na nejsevernější hranici Horního Ranke a nafouklé řeči o vraždění na okraji Hor Zdi čarodějů, neúměrně překračující reálná čísla, vévodily Molinovu monologu: „A co si myslíš ty, vážená paní? Je možné, že kouzelníci Nisibisi uzavřeli mír s barbarským králem Mygdonu a našli pro něho cestičku pevnou Zdí čarodějů? Jsi zcestovalá, to je zřejmé... Může být pravda, že pohraniční vzpoura je dílem Mygdonie a jejich hordy jsou tak strašlivé, jak se nám předkládá? Lze zprávám věřit? Nebo trpí rankanská pokladnice a severní invaze je lékem na naše hospodářské neduhy?“

Z Lastelovy zohyzděné tváře na ni zamrkala nateklá víčka a opuchlá ruka se jí ovinula kolem pasu. Konejšivě se na něho usmála a pak zalichotila knězi: „Tvá svatost mi dovolí s lítostí přiznat, že hrozba Mygdonie je velice skutečná. V Ranke i jinde studuji říše a magii. Pokud si přeješ se poradit a Lastel dovolí –“ zamrkaly nejhustší řasy v Asyly „– ráda tě navštívím, až se někdy budeme oba

cítit na ‚vážnou‘ rozmluvu. V této chvíli jsem však přespříliš sytá vína a hodování a musím narušit vaši rozpravu – omluv mne, prosím – ale potřebuji, aby mě můj průvodce zavedl domů.“ Vrhla ostýchavý pohled na podlahu tanečního sálu a soustředila se na nohy ve střevíčkách, vykukující zpod jantarově žlutých sukní. „Lasteli, musím se dostat na čerstvý noční vzduch, jinak omdlím. Kde je náš hostitel? Musíme mu poděkovat za dokonalejší pohostinnost, než jakou jsem doufala zde najít...“

Obvykle velice nafoukaný kněz se usmíval ničím nezakrytou radostí, až Lastel zdvihl obočí, přestože ho Cime koketně zatahala za rukáv, a zeptal se na jeho zdroj: „Pane Moline?“

„To nic, drahý příteli, to nic. Uběhlo hodně času od chvíle, kdy jsem naposledy slyšel dvorskou rankanštinu – a navíc z úst opravdové dámy...“ Rankanský kněz, jenž velmi dobře věděl, že pověst jeho ženy nic nezachrání, si raději tropil žerty z ní i ze svého města, jen aby předběhl cizí šlechtičnu. A aby bylo Lastelovi zcela jasné, že se vtip týká jich dvou – dvou Asylanů – a kvůli pobavení smyslné šedooké ženy se hluboce poklonil a na její zdvořilý dotaz na Prvního čaroděje vůbec neodpověděl.

Než stačil slíbit, že při nejbližší příležitosti předá jejich díky a pozdravy nepřítomnému hostiteli, paní odešla. Molin Světloňoš osaměl s přáním vědět, co vlastně ta dáma na Lastelovi vidí. Rozhodně nejde o psy, které chová, nebo o majetek, který není největší, nebo jeho obchody... no ano, to je asi ono... drogy. Někteří jeho známí říkají, že nejlepší krrf – černý, s carronskou pečeti – pochází z Lastelových zdrojů. Molin si vzdychl. V bzučení tlačence zaslechl brebentění své manželky. Kde vězí ten čaroděj? To zatracené čarodějnické bratrstvo si o sobě začíná moc myslet. Nikdo by nemohl uspořádat takovou zábavu plnou předních osobností a pak si zmizet, jako by přítomné veličiny byly jen nicky. Byl rád, že nepřemluvil prince, aby se rovněž zúčastnil... Jaká to byla žena! A jak se vlastně jmenuje? Jistě mu jméno řekla, jen zapomněl...

Stáli venku ve světle pochodně, od úst jim šla bílá pára. V ostře chladném nočním vzduchu čekali na slonovinou vykládaný vůz a chichotali se rozdílům mezi „vážný“ a „ponurý“: První čaroděj byl vážný, Molin ponurý; Ďas Tempus vážný, princ Kadakithis ponurý;

destabilizační tažení, které podnikali v Asylu pod ochranou nisibanské čarodějnice placené Mygdoniany (jež přišla k Lastelovi alias Bezpalcí v masce půvabné majitelky karavany, podomně prodávající carronské drogy), je vážné; hrozba vpádu ze severu do vnitrozemí, císařské řítě, je téměř ponurá. Zvonivě se rozesmála a on si ji přitáhl: „Podařilo se ti...?“

„Ach ano. A opravdu jsem si to užila,“ zašeptala stále dvorskou rankanštinou. Na veřejnosti jiný jazyk nepoužívala od chvíle, kdy se oni dva – obyvatel Spleti Bezpalec a uprchlá vražedkyně čarodějů Cime – rozhodli, že nejlepší maskou pro ně bude ta, kterou jim umožňuje její kouzelná moc: víc dělat nepotřebovali. Její bratr Tempus ví, že Lastel je ve skutečnosti Bezpalec i že je s ním, ale s jejich odhalením váhá: jejich spojení přivítal s mlčením, ne–li požehnáním. V rozumných mezích považovali své životy za natolik bezpečné, že zaprodali sebe a informace na obě strany budoucí krize. I teď, kdy byla válka na spadnutí, měli již začátek za sebou. Úkol dnešní noci znamenal pro ni zábavu a pro něho zisk. Když dorazili na jeho skromný statek na východ od města, ukázala mu z toho, co dělala s Prvním čarodějem, část, která by se mu líbila nejvíc – a kterou by pravděpodobně přežil, pokud by měl silné srdce. Za svoji službu si ještě před aktem vyžádala černý krkř v ceně rankanského soldátu. Když jí zaplatil a díval se, jak ho rozpouští ve vodě nad plamenem, ochlazuje ho a nese mu ho na postel a prsty míchá hustou tekutinu, byl rád, že se s ní nedohadoval o ceně nebo o jejím zvyku nechávat si platit.

2

Čarodějnické počasí přivál ještě též noci vítr od moře a změna byla tak rychlá, že se jí mohla rovnat snad jen asylská běhna s polibkem věnovaným zákazníkovi či párek Pastorků rozhánějící neklidný dav. Všichni, které náhlý mlžný závoj zastihl v ulicích, spěchali do úkrytu, někam pod střechem. Mistři čarodějných řemesel

se krčili pod postelemi, zahalení do svých nejlepších ochranných kouzel těsněji než do příkrývek kolem chvějících se ramenou. Obyvatelé východní části města nařídili šaškům, aby předvedli své kousky, a hudebníkům, aby hráli hlasitěji. Psi vyli. Kočky vřeštely. Koně ržáli v palácových stájích a snažili se rozbořit hrazení svých stání.

Někteří nešťastníci se nedostali do bezpečí včas a burácení suchého hromobití a blesky je zastihly ještě v ulicích. Mlhavý opar začal jiskřit, houstl a chladl. Převaloval se na postranních cestách a zadních uličkách do výše člověka, natahoval ledové pařáty do zabedněných oken a dveří zajištěných závory. Kde našel někoho živého, roztrhal tělo, rozdrásal údy, uloupil teplo i duši a ponechal v ulicích jen mrtvoly zbavené kůže.

Bouře zastihla venku i dvojici Pastorků, zvláštních žoldnéřských sil, jimž velel princův maršál Tempus. Nedalo se říci, zda jednoho z nich zabil právě nečas. Pár vyšetřoval nepotvrzené zprávy, že skladiště příhodně umístěné na křižovatce tří hlavních kanálů používal alchymista k míchání a přechovávání zápalných látek. Přezivší partner odhadoval, že jeho společník navzdory obezřetlosti nutné při plnění takového úkolu zapálil pochodeň. Vždyť dnes již neexistujícími dveřmi procházely lidské výkaly, mouka, síra a kdovíco ještě. Problém, který sem dvojice byla vyslána vyšetřit, vyřešila otřásající ohnivá koule, která mrštila druhého Pastorka, Nikodéma, oknem na křižovatku a opálila mu vousy, obočí a řasy. Mladý člen Svatého spolku si teď opakovaně připomínal okolnosti, vedoucí k smrti jeho druha. Zoufalý a sám si v ubytovně, kde bydleli jako dvojice, uvědomoval možnost, že je průběhem noci vinen. Byl natolik ponořen do zármutku nad smrtí druha, že si vůbec neuvědomil, že mu přítel zachránil život. Ohnivá koule a následný požár zahnavy opar a přístavní hráz změnilly na pečící troubu. Bulvár byl do půli své délky zbaven útočné mlhy. Pastorek vyjel d'ábelskou rychlostí z Asylu domů, do kasáren Pastorků, které bývaly usedlostí otrokáře a tak měly dostatek místností, aby Tempus umožnil svým těžce získaným žoldnéřům přepych soukromí. Deset dvojic plus třicet jednotlivých styčných důstojníků tvořilo jádro skupiny – až do minulé noci...

Slunce se snažilo zahnat noc na ústup. Niko je pozoroval z okna. V noci ani nemohl přivést tělo. Jeho milovanému duchovnímu dvojčeti bude odepřena čest hořícího katafalku hrdiny. Nemohl plakat. Seděl na posteli s koleny přitaženými k bradě, zbavený části sama sebe, pokořený a bez života. Sledoval, jak se sluneční paprsky kousek po kousku kradou k noze obuté v sandálu.

Tak se stalo, že neviděl Tempa, který k němu přišel s prvním světlem nového dne. Bylo na něm vidět, že právě vystoupil z lázně, a vypadal jako ztělesnění nějakého boha, kterým se občas – navzdory svému přesvědčení – díky svému prokletí a svému boji s ním byl nucen občas stát. Vysoká postava v barvách podzimu se sklonila a zahleděla z okna. Slunce mu pozlatilo světle medové vlasy a tam, kde nebyly skryty pod vojenským vlněným chitónem, i mohutné bronzové ruce a nohy. Neměl zbraně ani brnění, žádný plášť ani boty; vrásky na čele se prohloubily a unavené, zachmuřené vzezření dodalo umíněným ústům napjatý výraz. Někdy se z jeho protáhlých, úzkých očí dalo něco vyčíst a teď byla taková chvíle. Bolest, které měl čelit, byla bolest, kterou znal až příliš dobře, setkal se s ní až příliš často. Vykouzila na obličeji, který nebyl zdaleka brutální ani díky minulosti, ani díky povolání, lehký, obranný úsměv, který mu vyprázdnil oči. Když se vzchopil, zaklepal. Protože neslyšel žádnou odezvu, tiše zavolal: „Niko?“ Pak znovu...

Vstoupil bez vyzvání. Počkal, dokud Pastorek, jenž vypadal mladší než na pětadvacet, kolik mu podle jeho slov mělo být, nezvedl hlavu. Setkal se s pohledem stejně vyhaslým, jako byl ten jeho, a v úsměvu odhalil zuby.

Mladík pomalu přikývl a chystal se vstát. Tempus mu pohybem naznačil, aby zůstal sedět, a usedl vedle něho na dřevěné lůžko v pozeňnaném stínu. Oba seděli mlčky. Jak den naplňoval místnost, ukrádal jim z jejich skrýše. Niko, s lokty na kolenou, vyjádřil vděčnost za to, že přišel. Tempus navrhl, že za těchto okolností by se pohřeb žehem stejně mohl konat a pohřební hry by nebyly nevhodné. Když se velitel žoldnéřů nedočkal odpovědi, chraplavě vzdychl a nabídl, že by mu bylo ctí provést obřady osobně. Věděl, jak si ho členové Svatých spolků, kteří si присvojili válečnické jméno „Pastorci“, váží. Nepřehlížel to ani nepodporoval, ale protože mu

věnovali svoji lásku a byli proto zřejmě do jednoho odsouzeni k záhubě – stejně tak byl odsouzen ke zkáze jejich původní velitel Pastorek, řečený Abarsis – cítil se za ně Tempus zodpovědný. Jeho pokyny a prokletí poslaly vykleštěného kněze a válečníka Abarse na smrt. Takoví bojovníci jako byli oni, nemohli svoji věrnost nabídnout méně skvělému muži, nafoukanému princovi či malicherné při. Svaté spolky patřily k výkvětu žoldnéřstva. Jejich osudy pod velením kněze Nelítostného byly téměř mýtické. Abarsis své muže přivedl Tempovi. Pak tím nejčestnějším způsobem spáchal sebevraždu a nechal mu je jako dar na rozloučenou – a svým způsobem se ujistil, že Tempus jen tak neodkráčí z Vashankových služeb – Abarsis býval knězem Vashanky.

Ze všech žoldnéřů, které rankanské peníze umožnily Tempovi shromáždit pro prince guvernéra, byl tento mladý rekrut nejosobitější. Na jemně stavěném bojovníku s břidlicově šedými vlasy, klidnými oříškově hnědými očima a zdrženlivými způsoby bylo cosi pozoruhodného. Zdálo se naprosto rozumné postavit mladíka s půvabnými dlouhými údy a svěžím, milým úsměvem, držícího se skromně v pozadí na devět let po bok dvakrát tak staré syresanské legendě. Tempus by raději dělal něco jiného, než utěšoval truchlícího Pastorka Nikodéma. Tempus se pokusil najít jazyk vhodný pro životní názory a hoře mladíka (neboť Niko hovořil plynne šesti jazyky, jak starověkými, tak současnými) a zeptal se ho, co má v srdci.

„Tmu,“ odvětil Niko hantýrkou žoldnéřů, která připouštěla mnoho jazyků, ale jen silné city: pýchu, vztek, urážku, oznámení, rozkazy, přesvědčení.

„Tmu,“ souhlasil Tempus stejnou jazykovou koláží. Přesto se odvážil říct: „Přežiješ. Jako my všichni.“

„Ach, Hádankáři... já vím... ty taky, i Abarsis – dvakrát,“ zalapal po dechu, „ale není to tak snadné. Cítím se jako nahý. Byl... vždy stál po mé levici, jestli mi rozumíš – tam, kde jsi teď ty.“

„Do konce války můžeš počítat se mnou, Niko.“

Niko zvedl nesmírně jasné oči a pomalíčku zavrtěl hlavou. „Na místě klidu našich duší, tam, kde stromy a lidé a život jedno jsou,

tam je pořád. Jak si mohu dopřát odpočinku, když je na místě mého oddechu jeho duch? Nezbyl mi žádný maat... znáš to slovo?“

Znal: rovnováha, vyrovnanost, sklon k rozpoznatelnému řádu, který lze obnovit, vzkřísit. Chvilí vážně přemýšlel, ne o Nikově problému, ale o mladém žoldněři, který bez rozmýšlení mluví o odpočinku vyznavačů a arcimagických meditacích, který jakoby nic přenáší svého ducha do království mystiky a je zvyklý se tam setkávat s jiným duchem. Nakonec pravil: „Jestliže tam tvůj přítel čeká, nevidím na tom nic zlého. Proč je to špatné? Jen si to myslíš. Pokud jsi maat měl, zase se ti vrátí. Jsi s ním spojen duchem, nejen tělem. Ranilo by jej, kdyby viděl, jak trpíš a jak se bojíš toho, co jsi kdysi miloval. Jeho duch odejde z tvého místa relaxace, až ho formálně uložíme k odpočinku. Nicméně se s ním musíš usmířit a překonat strach. Není špatné, když tě ve chvíli, kdy se bude blížit tvůj čas, bude u brány očekávat přátelská duše. Nepochybně ho stále miluješ?“

Při této otázce se mladý Pastorek zhroutil. Když Tempus odcházel, ležel zkrouten na posteli, takže nemusel potlačovat vzlyky a mohl se s žalem vyrovnávat po svém.

Tempus za sebou opatrně zavřel dveře z tlustých prken a opřel se o stojku zárubně. Zvedl ruku ke kořeni nosu a protřel si oči. Nabídkou dalekosáhlé pomoci Nikovi překvapil sebe stejně jako chlapce. Nevěděl s jistotou, zda si na takovou podporu vskutku troufá, ale slova již byla vyřčena. Nikova dvojice sloužila jen ve funkci spojek k udržování vztahů Pastorků s ostatními. Uváděla v soulad (ale častěji rozhodovala ve sporech) žoldněře a Ďasy (rankanskou Císařskou Elitní Gardu), ilsížanskou pravidelnou armádu a domobranu, kterou se Tempus snažil tajně vytvořit z některých pečlivě vybraných pouličních darebáků, kapsářů a podobných zlodějíčků – skutečných vládců přelidněných brlohů a jediných lidí, kteří kdy věděli, co se v Asylu děje. Pokud by se do města přiblížila ze severu válka, mohlo by se stát strategickým dějištěm. Jako spojky ho oba druzi často žádali o radu. Součástí Nikových pracovních úkolů bylo vytvořit slušného bojovníka z jistého ilsížského zloděje Hanse, jemuž byl Tempus zavázán a jemuž nechtěl dluh splácet osobně. Ale mladý poberta, povzbuzený

snadnými počátečními úspěchy, byl stále popudlivější a svárlivější, když se jej Niko – vědom si Tempova závazku vůči Hansovi a Kadakithově nevysvětlitelné slabosti pro zloděje – snažil dovést k lepším taktikám než jen sekání a bodání, obvyklým u pěchoty, k dokonalosti vlastních zkušeností: strategii jezdeckta, taktice záškodníků, západním bojovým technikám, které se obešly beze zbraní při důrazu na překvapení, přesnost a meditacemi vybroušený instinkt. Ačkoli zloděj uznával hodnotu dovedností, které mu Pastorek nabízel, pýcha ho nutila k posměchu: nedokázal přiznat svoji potřebu znát, nenechal by se při takové touze nachytat a strach ze selhání skrýval za zlost. Po třech měsících ospravedlňování významu metod a postupů Pastorek cítil, že vysvětluje sám sobě (černá krev ze žaludku, jasně zbarvená krev z plic nebo růžová pěna z uší znamená smrtelný zásah; kořen řebříčku najemno nakrájený do rány utiňuje bolest; rozžvýkaný ginseng obnovuje vytrvalost; mandragora v jídelním kotlíku nepřítele zneškodní celou kompanii, oměj zničí jednoho; zapařené nebo plesnivé seno položí každého koně v řadě tvých protivníků; správně držená struna na krájení sýra nebo nůž zezadu tě zbaví nutnosti znát heslo, zdlouhavě se skrývat či padělat doklady) a obrátil se na Tempa, aby rozhodl, zda má vyučování pokračovat. Stínolez, zvaný Hanse, měl k ovládání nože nadání od přírody stejně dobré, jakého je zapotřebí každému muži s přáním vydělávat si na živobytí mečem – přirozené nadání, říkal Niko. Je to jako s jezdecktvím, dodal takřka smutně, drobným finesám nelze naučit domýšlivého nováčka, který stráví více času dohadováním o všem, co podle svého názoru nebude nikdy potřebovat, než procvičováním dovedností, které jsou mu předkládány. Tak jak předávání zkušeností pokračovalo, měl Hanse takové obavy z nálepky Pastorka ve výcviku či učně Svatých spolků, že se ani nepokusil spřátelit se s eskadrou za dlouhých večerů, kdy se mezi muži odbývaly otevřené rozhovory o práci i hrdinských činech a každý z nich se měl z čeho poučit. Niko tenkrát jen pokrčil rameny a rozpráhl ruce na znamení konce zprávy.

Během hlášení (nejdelší řeči, jakou kdy Tempus od Pastorka slyšel) si Tempus nemohl nevšimnout znechucení, byť pečlivě skrývaného, zklamání a neochoty přiznat si porážku, která se

skrývala ve sklopených očích a bezvýrazné tváři Nikodéma. Tempovo rozhodnutí prohlásit vzdělání Stínoleze za ukončené, podarovat jej koněm a pustit se do nové práce vyvolalo jen mírné sklonění hlavy – přinejmenším souhlas – mladého a záhadně uklidněného služebně mladšího žoldnéře. Od té doby jej Tempus neviděl. A když se s ním setkal, nezeptal se ho na žádnou z věcí, které sem přišel zjistit: přes rty mu nepřešla ani jedna otázka na přesné okolnosti smrti partnera nebo na podstatu mlhy, která zpusťovala Spleť. Tempus hlasitě vydechl, zanařádal a pak se odlepil od místa, kde se opíral o nabílenou kasárenskou zeď. Půjde se podívat ven, jak Pastorci pokročili s katafalkem a hrami, které začnou za opevněnou usedlostí se západem slunce. Již se hoča nepotřeboval vypyávat, stačilo naslouchat vlastnímu srdci. Byl si vědom zlověstných událostí předešlého večera: spánek pro něho nikdy nebyl příliš důležitý. O půlnoci se propířil odpadními stokami do nanejvýš soukromých komnat Kadakitha a předvedl tak, že je zhola nemožné zajistit bezpečnost starého paláce. Choval naděje, že princ, který sotva odrostl chlapeckým střevícům, přestane žvanit o letním a zimním paláci a i s družinou se přestěhuje do nové pevnosti, kterou mu z obranných důvodů Tempus vystavěl na snadno hájitém ostrohu poblíž majáku. A tak se mu dostalo zprávy z první ruky, přímo od prince (který se celou dobu chraře pokoušel nezabořit nos do navoněného kapesníku, který držel jakoby bezmyšlenkovitě v ruce, ale po kterém zoufale šmátral, když se stokou čpící Tempus objevil v ložnici mezi dvěma damaškovými závěsy). Zabijácký mlžný opar si vyžádal více než deset obětí. Tempus mlčením odsouhlasil názor čarodějů, podle kterého je celá událost nanejvýš záhadná, přestože „hromy bez deště“ a jejich důsledky si vysvětlil vcelku bez pochybností. Po třech staletích a zkoumání záhad života není nic záhadné, snad jen proč bohové nechávají lidi čarovat nebo proč kouzelníci dovolí lidem bohy.

Tempus byl stejně zdrženlivý i ve chvíli, kdy mu Kadakithis, jenž při řeči lomil rukama s nalakovanými nehty, sděloval zprávu o zvláštním úmrtí Prvního čaroděje. Se smutným sarkasmem dal princ najevo zvědavost, zda se čarodějové opět pokusí obvinít z pádu příslušníka svého řádu Tempovu údajnou sestru (v tomto okamžiku

vrhl na Tempa zpod vybledlých císařských kadeří postranní pohled), uprchlou zabíječku čarodějů, jež jak si začínal myslet, byla výplodem nočních můr kouzelníků: Když měli tuto „osobu“ v hladomorně, kde čekala na soud a rozsudek, nenašli se dva svědci, kteří by se dokázali shodnout na popisu ženy, kterou viděli na vlastní oči. Když utíkala, nikdo ji nespatriil. Klidně se mohlo stát, že mágové provádějí očistu řádu a nechtějí, aby se o tom někdo dozvěděl. Souhlasí s ním Tempus? Ve světle Kadakithova pečlivě promyšleného politického prohlášení bylo třeba chránit prince před spoluodpovědností a vojáka před zaplacením do problému, a tak se Tempus zdržel připomínky.

Smrt Prvního čaroděje znamenala pro Tempa vítané překvapení. Vychutnával si aktivní, byť kradmou krevní mstu proti Čarodějnickému bratrstvu. Nemohl vystát magií žádného druhu. Všechnu ji prozkoumal a pustil z hlavy: filozofii, systémy osobní disciplíny, jaké používal Niko, kouzla, náboženství, druh věčného nadřezování, obstarávaného mágy–válečníky, kteří nosili modrou hvězdu. Muže, který v mládí prohlašoval, že dává přednost takovým věcem, jichž se lze dotknout a pochopit je, takovým, které čas nezmění, pouze potvrdí, čarodějové a kouzla znechucovali. V mládí čelil mágům s nesmírnou mocí a těmito srážkami byly zbarveny jeho výpady na zakrvácené cesty života: navíc nesl prokletí jednoho z nich a jeho nenávisť k nim byla nesmrtelná. Myslíval si, že i kdyby měl zemřít, pokračoval by navzdory smrti v životě, jen aby je mohl dál trýznit – doufal, že má pravdu. Neboť k boji se schopnými kouzelníky bylo zapotřebí stejných schopností a on se těchto umění vystříhal. Cena byla příliš vysoká. Nikdy neuzná nadřezanost moci nad svobodou, věčné otroctví ducha bylo příliš velkou cenou za ovládnutí života. Nicméně člověk nemohl stát sám proti nenáviděnému čarodějnému ohni. Chtěl-li přežít, musel uzavřít smlouvu s Bohem bouří, s Vashankou. Dostal obojek jako divoký pes. V těchto dnech chodil Vashankovi v patách. Ale nelíbilo se mu poslouchat příkazy boha.

Dočkal se i jistých náhrad, dalo-li se jim tak říkat. Žil věčně, přestože vůbec nemohl spát. Nepůsobila na něho jednoduchá, špinavá válečná kouzla. Měl meč, který projel kouzlem jako hroudou másla a zářil, když chtěl bůh dát najevo zájem. V bitvě byl více jak

dvakrát rychlejší než smrtelník. Zatímco se všichni pomalu pohybovali, mohl si v přelidněném poli dělat, co chtěl. Všem kolem něho připadalo bojiště jako jeden zmatek. Dokázal dokonce zvýšit beztak vysokou rychlost jízdy, pokud měl koně – jisté povahy a s nezdolnou kondicí. A pokud se zranil, rychle se hojil – ve dnech, kdy jej bůh miloval, okamžitě, pokud měl se svým bohem nějaký spor, probíhalo hojení o něco pomaleji. Jen jedenkrát – když se dostal s Vashankou do vážného sporu, zda znásilnit či neznásilnit sestru – jej bůh skutečně opustil. Ale i tenkrát, jako by jeho tělo prostě bylo na něco takového zvyklé, mu jeho regenerační schopnosti zůstaly – značně zpomalené, velmi bolestivé, ale přece je měl.

Z těchto, ale i mnoha dalších důvodů vzbuzoval tajuplný dojem, ale neměl žádné charisma. Jen mezi žoldnéři se mohl někomu podívat do očí, aniž by se v nich objevil zákmít strachu. V současné době se v Asyly hodně zdržoval mezi sobě podobnými. Smrt Abarse jej zasáhla mnohem hlouběji, než si vůbec troufal připustit. Někdy se zdálo, že nějaká další duše za něho dává život a že další břemeno, které by ho zatížilo, by již překonalo jeho možnosti a on by se rozpadl na suchý prach, který byl beztak jeho podstatou.

Přešel nabílené nádvoří, a když míjel stáje, jeho tróští koně nacpali ocelově šedé čumáky do otevřené horní části dveří a tiše zařehtali. Zastavil se a pohladil je, pošeptal jim několik přátelských, něžných slov a pak teprve vyšel zadní branou na cvičiště, tvořené přírodním amfiteátretem mezi kopečky. Pastorcí cvičili několik zlodějských Ilsižanů, kteří si přáli získat způsoblost pro zálohy domobrany, shromažďované Kadakithem.

Zavřel za sebou bránu a přimhouřenýma očima sledoval arénu (muži seděli jako kvočny na hradě na plotě nebo se o něj vstoje opírali nebo uhrabávali písek nebo kroky odměřovali prostor pro večerní pohřební hry a Tempus počítal hlavy a přiřazoval k nim jména). Přemýšlel, zda je v pořádku, že nikdo nebyl schopen určit příčinu smrti rankanského čaroděje. Bude se svojí sestrou Cime muset něco udělat – něco podstatného. A nesmí řešení odkládat. Dostalo se jí svobody, za kterou vdělila pravděpodobnému přibuzenství a lásce z dětských let, a již překročila míru jeho trpělivosti. Doposud byl ochoten přehlížet skutečnost, že od chvíle,

kdy ho kvůli ní proklel mocný mág, platí za její dluhy svojí duší. Nebyl však ochoten přehlížet skutečnost, že odmítala přestat zabíjet čaroděje. Snad měla právo vraždit kouzelníky, ale neměla právo dělat něco takového zde, kde je těsně svázán zákonem a místní morálkou. Vůbec se mu nechtělo lámat si hlavu hádankou, jak se s Cime úspěšně vypořádat. A tak se úvahám opět vyhnul a jen tak šel. Hnědá tráva jej studila mezi prsty na nohou. Mířil k bližšímu konci vysokého dřevěného plotu, za kterým za šťastnějších dnů jeho lidé cvičili ilsižany a sebe navzájem. Dnes zde stavěli máry. Tahali suché větve z houští za Vashankovým oltářem, složeného z hromady kamenů, jejíž svah mířil přímo na východ, kde vozatajové připravovali své skupiny.

V sychravém zimním vzduchu neměl pot dost času, aby mohl odkápnout, ale v čistém perlovém světle stoupala od nosů a úst bílá pára. Třeskutým ranním vzduchem se dobře nesly nadávky a posměšky. Tempus sklonil hlavu a přejel si rukou ústa. Zakryl smích, vyvolaný proudem skatologických urážek: jeden z tahačů větví volal povaleče do práce. Kdyby měli Pastorci tolik soldátů, jako znali kleteb, žili by si všichni bez starostí. Muži sedící na plotě ochotně nadávky předákovi vrátili a sklouzli na zem. Postávající skupina se odlepila od své opory. Před Tempem předstírali, že na ně špatné znamení nešťastné smrti nijak nepůsobí. Ale ani on sám se ve stínu zbytečné tragédie, zbavené slávy smrti na bitevním poli, necítil dobře. Všichni se báli nehod, nepřízně neuvážlivého osudu: záviseli na štěstí stejně jako na přízni svého boha. Víc jak desítka lidí se jako jeden muž vydala k oltáři a houštině za ním. Tempus ucítil, jak se v něm šustivě pohybuje bůh, a chystal se Vashankovi vyčinit za ztrátu stoupence. Muž a jeho bůh neměli nejlepší vztahy. V těchto dnech sotva držel temperament na uzdě a zádumčivost nutného přezimování v něm vzbuzovala podivínské nálady. Nemluvě o zprávách o odporném mygdonianském plenění daleko na severu, k jehož potlačení se nemohl připojit...

Nejprve si všiml, že mu dva lidé, kteří k němu nedbalým procházkovým krokem scházeli z kopečku s oltářem, nepřipadají známí. Potom si uvědomil, že se nikdo z Pastorků nehýbe: všichni stáli jako sochy. Jako vlna hnaná větrem ženoucím se ke kasárnám

po něm přeběhl mráz. Bledá obloha nad ním se zatáhla, den spolкло hedvábné přítmi. Sbíraly se černé mraky; nad Vashankovým oltářem se na inkoustově temné obloze objevily dva světélkující, rudé měsíce, jako by nějaká ohromná noční kočka číhala na vyvýšeném místě. Tempus pozoroval, jak se k němu dvojice blíží (mezi nehybnými muži, kteří ani nevěděli, že teď stojí ve tmě), zahalená bledou aureolou, která jim osvětlovala stezku stejně dobře, jako nepřírozený chlad zvěstoval jejich příchod. Potichu si něco mumlal. Ruka mu sklouzla k boku, kde však nevisela jiná zbraň než zauzlovaný provaz. Zkoumal cizince, aniž by na ně zpříma pohlédl, rozpraženými rukama se opřel o hranu plotu a vyčkával.

Červená světla zářící nad Vashankovým oltářem zamžikala a zhasla. Země se zachvěla, kameny oltáře se zřítily k zemi. *Báječné*, pomyslel si. *Prostě skvělé*. Očima přejel muže, kteří mezi blikáním spali. Zajímalo ho, jaký byl dosah kouzla, zda byli očarováni i muži odpočívající na pryčnách nebo v kantýně či jezdcí na koních, když jako vždy objížděli město i venkov.

Tak co, Vashanko? zkoušel boha. *Zbořili tvůj oltář*. Ale bůh mlčel.

Kromě těch dvou, kteří se stále blížili rozvážným krokem po zemi rozryté stopami závodních vozů, se nic nehýbalo. Ani ptáček nevypískl, ani moucha nezabzučela, jediný Pastorek ze sebe nevydal hlásku. Impozantní muž v těžkém kožešinovém plášti bez rukávů, za loket ho držel společník. Tempus nejprve nedokázal určit, kdo komu pomáhá. Snažil se rozpomenout, kde již viděl tu asketickou tvář – smutné oči, před jejichž pohledem se scvrkávala duše, jemná stavba kostí, plná života pod černými, postříbřenými vlasy – a vtom z něho vyrazil syčivý výdech. Uvědomil si, jak mocná síla se k němu blíží po rozježděné asylské půdě. Společník, jehož pružné svaly a odhalená, opálená kůže si protiřečily s barevně zdobenou tunikou šupinového brnění a měkkými botami, mohl být ženou nebo i nejkrásnějším eunuchem, jakého kdy Tempus spatřil – ať už byl kýmkoli, znamenal či znamenala nesnáze, přicházející z jakési nehmotné říše, zavěšený či zavěšená na paži entelechie pána stínů, vlastníka vzácného souostroví, jež neslo jeho jméno: Askelon, pán snů.

Když k němu došli, Tempus obezřetně kývl a řekl tichým a bezvýrazným tónem, který šlo pokládat téměř za uctivý: „Zdravím tě, Ashi. Co tě přivádí do tak chudého království?“

Askelonovy hrdé rty se roztáhly v úsměvu. Kůži kolem nich měl příliš bledou. Za paži se ho skutečně držela žena. Vedle jejího zdravého vzhledu vypadal ještě zsinalejší, ale když promluvil, zvonila slova hlubokým basem: „Život s tebou, Hádankáři. Jak ti tu říkají?“

„Ušetři mne svých kleteb, mágu.“ Pro tak mocnou sílu bylo podobné oslovení urážkou. A pán stínů to dobře věděl.

Kolem jeho chrámů pluly stříbrné hvězdy, poháněné jemným vánkem. Bezbarvé oči potemněly, jako by z oblohy vysály mraky zloby. „Neodpověděl jsi mi.“

„Ani ty mně.“

Žena na Tempa nevěřicně pohlédla. Otevřela ústa, ale Askelon jí je zakryl rukou v rukavici. Z manžety rukavice se po levé ruce rozběhla kapka krve, až ukápla na písek. Zachmuřeně se na ni podíval, pak vzhlédl k Tempovi. „Hledám tvoji sestru, co jiného? Neublížím jí.“

„Ale donutíš ji, aby ublížila sama sobě.“

Pán stínů, kterého Tempus oslovoval velmi důvěrně jako Ashe, otřel krvavou stružku od lokte k zápěstí. „Snad si nemyslíš, že ji přede mnou můžeš ochránit? Nedokázal jsem všechno, co vidíš kolem sebe? Cožpak nejsem skutečný?“ Natáhl ruce v rukavicích před sebe, otočil je dlaněmi k zemi a plácl jimi prudce o stehna. Niko, vyburcovaný z hluboké meditace v kasárnách chladem, který bdícím přinášel spánek, zaváhal a vykoul za oblouk plotu. Pevně stiskl zuby, aby mu nezačaly jektat.

„Ne.“ Tempus odpověděl na Askelonovu první otázku s mírným úsměvem, který znamenal, že zvažuje počátek nějakého neuvěřitelného krveprolití. „Ano,“ zněla odpověď na druhou otázku. „Určitě ano,“ na třetí.

„A byl bych tady,“ pokračoval pán snů, „v tak ponižujícím stavu, pokud by nešlo o spoušť, kterou natropila?“

„Není mi jasné, jak mohla způsobit spoušť, která by se dotkla i vašeho světa. Ale pochopil jsem, že smrtící mlha včerejšího večera

byla předzvěstí tvého příchodu. Proč jsi přišel za mnou, Ashi? Stejně s ní nemám nic společného.“

„Přimhouřil jsi oko nad jejím osvobozením z vězení, Tempe – jsi Tempus, řekly mi to sny Asylanů. A vyprávějí mi jiné věci. Jsem zde, bezesný, abych tě varoval: přestože tě nemohu zasáhnout prostřednictvím snů, neměj pochybnosti: mohu se ti dostat na kobytku. I všem okolo, které považuješ za své...“ Mávnutí ruky zahrnovalo nehybné muže na poli, ztuhlé v nevědomí. „Teď mi patří. Kdykoli si na ně mohu činit nárok.“

„Co chceš, Ashi?“

„Chci, abys mi po dobu, kdy tu budu, šel z cesty. Setkám se s ní a vyrovnáme účty. Pokud se budeš chovat rozumně, vrátím ti při odchodu tu tvoji malou nepovedenou bandu hrdlořezů nezraněnou a nechápající.“

„To všechno, jen aby sis mě pojistil? Lichotíš mi a něco takového mi nedělá dobře. Tím, že se snažíš zabránit nějakému mému gestu, mne donutíš udělat jiné. Je mi jedno, co provedeš s Cime – ať uděláš cokoli, prokážeš mi laskavost. Propusť moje muže a dej se do hledání.“

„Nevěřím, že se budeš držet stranou. Do poledne budu ustaven dočasným Prvním čarodějem místního čarodějnického bratrstva –“

„Takový společenský pád? To zrovna nevypadá na tvůj styl.“

„Styl?“ zahřměl, až se jeho společnice roztrásla a Niko sebou trhl. Pohybem se uvolnil kámen, klepl o jiný, kutálel se, pak se zastavil. „Styl! Přišla ke mně plná svého zla a zničila můj klid.“ Druhou rukou si opatrně přikryl zápěstí. „Měl jsem štěstí, že mé zatracení bylo prozatím odloženo. Mám jen dočasné úlevy: buď ji přinutím, aby se zřekla mé smrti, nebo ji přiměji úkol dokončit. Ze všech lidí ty nejlépe víš, co čeká někoho s podobnými závazky, jako mám já, když je jeho bytí u konce. Co bys dělal na mém místě ty?“

„Nevěděl jsem, jak se sem dostala, ale teď se vše vyjasňuje. Chtěla tě zničit v tvém útočišti a to ji odmrštilo do našeho světa? Ale jak je možné, že neuspěla?“

Muž, jenž v sobě ztělesňoval tolik síly, se přivřenýma očima podíval za Tempa, pak pokrčil rameny.

„Neměla v sobě jistotu, vůle nebyla ve shodě se srdcem. Mám teď příležitost chybu napravit... vrátit posilující snění na své místo a znovu je ovládat. Nedovolím, aby mne něco zastavilo. Varuji tě, příteli. Víš, jaké útrapy mohu způsobit.“

„Propusť mé lidi, když chceš ji, a nad snídání popřemýšlíme, jak tě uspokojit. Jak se na tebe tak dívám, měl by sis dát k pití něco teplého. Piješ, nebo snad ne? Máš-li zde tělo, měl bys nepochybně mít i tělesné funkce.“

Askelon procitěně vzdychl. Ramena mu poklesla. „Vskutku ano, celou tu skořápku s sebou jeden musí vláčet a starat se o ni. O chvilku méně nebo více... zbavím se jí nejdéle dnes večer, po slavnosti čarodějnického bratrstva... překvapuje mě, dokonce těší, že projevuješ ochotu ke kompromisu. Bude ku prospěchu všem. Toto je Jihan.“ Sklonil hlavu ke své průvodkyni. „Pozdrav našeho hostitele.“

„Je mi potěšením vyjádřit přání, aby se ti vše dařilo,“ pravila žena. Niko uviděl, jak Tempem proběhlo jemné chvění od hlavy k patě – a téměř vyrazil na pomoc. Pomyslel si, že začalo působit nějaké dodatečné, oslabující kouzlo. Nenechal se ošálit zdvořilými řečičkami: těla a tón řeči hovořily více než jasně o zdvořilém odporu a opatrném nepřátelství. Vyčerpaný ze stálého přikrčování, kdy se neodvažoval opřít nebo sednout, ztratil rovnováhu, přepadl kupředu a nestačil se včas zachytit, aby nezpůsobil hluk.

Niko zaslechl Tempovo pobouření: „Nechej ho být, Askelone!“ a ucítil náhlou slabost, víčka se mu zavírala, unášel ho spánek. Bránil se – pak uslyšel odpověď pána snů: „Nechám si ho jako rukojmí a Jihan zůstane s tebou. Čestná výměna. Potom propustím ostatní. Nebudou si nic pamatovat. Prozatím to tak necháme. Až zde skončím a budu-li spokojen s tvým chováním, vrátím ti je možná napořád, volné a nezatížené vzpomínkami. Uvidíme, jak silná se ukáže být tvá dobrá vůle.“

Niko si uvědomil, že stále slyší, stále vidí, stále se může pohybovat.

„Přístup, Nikodéme,“ zavolal na něho Tempus.

Poslechl. Tvář velitele zapřísahala Nika, aby se nijak nezdržoval, zatímco hlas jej poslal pro snídání pro tři. Chtěl namítnout, že předtím meditoval, a tak se ho jen díky náhodě kouzlo

nedotklo – hledalo bdící mysli a on nebyl na místě, kde obvykle odpočíval, takže kuchař a všichni jeho pomocníci jsou jistě zasaženi kletbou, nehybní – když vtom se muži začali vrtět a dokončovat věty, které začali říkat před Askelonovým příchodem, a Tempus mu dal rukou příkaz, aby šel po svém. Poklusem vyrazil, nevšímaje si upřených pohledů lidí, probouzejících se ze spánku. Hvízdal si, aby zakryl supění strachu.

3

Tak se stalo, že Nikodemos ze Svatého spolku doprovázel Askelona do Asylu. Jeli na dvou nejlepších koních mladého Pastorka. Uši mu zvonily ze všeho, co vyslechl, oči jej bolely ze všeho, čeho byl svědkem, a ve stažené hrudi tlouklo srdce utajenými, opatrnými údery.

Při snídani Askelon poznamenal k Tempovi, že pro člověka jeho povahy musí být peklo strádat pod jhem kletby boha.

„Zvykl jsem si.“

„Mohl bych ti věnovat smrtelnost, takové maličkosti jsou stále v mé moci.“

„Povleču se životem takový, jaký jsem. Děkuji, Ashi. Jestliže mi mé prokletí odepírá lásku, dává mi na oplátku svobodu.“

„Hodilo by se ti mít nějakého spojence.“

„Ne takového, který rozpoutá vražednou mlhu, jen aby si připravil příchod,“ odpověděl Tempus, prsty propletené před sebou.

„Takže stále pohrdáš čarodějnictvím? V konfliktu, který právě dozrává, těžko můžeš zůstat neutrální.“

„Mám svoji filozofii.“

„Opravdu? A jakou?“

„V dnešní době mým potřebám naprosto stačí jediný axiom.“

„Jaký?“

„Popadni skutečnost za koule a pořádně je zmáčkni.“

„Uvidíme, jak ti poslouží, až budeš stát bez svého boha.“

„Pořád se mě bojíš, Ashi? Nikdy jsem ti nezavdal příčinu, nikdy jsem s tebou nesoupeřil o tvé postavení.“

„Na koho se snažíš zapůsobit, Hádankáři? Na toho chlapce? Tvé skryté a nebezpečné sklony hovoří samy za sebe. Další výhody ti již nedaruji...“

Po napětí u jídelního stolu velitele byla jízda s pánem snů za jasného denního světla úlevou. Původně se neodvažoval doufat, že by jej Askelon propustil, ještě než vstoupí do sídla čarodějnického cechu obehnaného vysokou zdí na ulici Arkany, přestože mu jako entelechie sedmé sféry nařídil, že se musí vrátit k vnější bráně do západu slunce. Díval se, jak jeho nejlepší kůň mizí po cestě obrostlé popínavými rostlinami, a pocítil dokonce něco jako bodnutí lítosti. Kdyby tohoto koně a jeho jezdce neměl již nikdy spatřit, bylo by příliš brzy.

A měl své rozkazy. Když je vyslechl, ztratil naději, že se mu je kdy podaří úspěšně splnit. Ve chvíli, kdy byl Askelon pohlcen loučením s ženou, vysokou jako válečník, s mimořádně vypracovanými svaly, nařídil Tempus Nikovi, aby předal varování jistým zasvěceným skupinám. K někomu se měla dostat zpráva, že je zapotřebí dodržovat zákaz vycházení. Jiné osoby zase neměly dnešního večera navštěvovat slavnost čarodějnického cechu. Konečně si měl najít způsob, jak se sám dostat k Oplzlému jednorožci, krčmě s beznadějně špatnou pověstí i v tomto prohnilem městě, a připravit tam podrobný postup další činnosti.

Niko u Oplzlého jednorožce dosud nebyl, přestože kolem něho mnohokrát procházel na svých toulkách Spletí. Krčmy na východě jako byl Alekeep na křižovatce Parku příslibů a Guvernérské promenády a Zlatá oáza, ležící mimo Spleť, vyhovovaly jeho vkusu mnohem více. Zastavil se v nich, aby se posílil před výpadem do ilsizžanské špíny a chudoby. U Alekeepa se mu podařilo varovat otce děvčete, které znal, aby dnes večer držel rodinu doma pro případ, že by se vraždící mlha vrátila a klesla na jejich dům. V Oáze našel jednoho Ďasa a ilsizžského kapitána Walegrina, zabrané do hry o nůž s bílou čepelí (skvělá cena, pokud to byla „tvrdá ocel“, jak prohlašoval kapitán s plavým copem, neboť se o existenci takové

oceli vyprávěly bajky), a tak rychle odeslal zprávu jak do paláce, tak na místní posádku.

Nicméně tady ve Spleti se zdálo, že jej štěstěna opustila stejně překotně, jako od něho prchl smysl pro orientaci. Najít Serpentu by mělo být snadné – prostě zamíří na jih k jihozápadu... ledaže ho entelechie Askelona očarovala! Seděl ztuhle vsedle a jel pod bez výraznou oblohou jakoby potaženou mýdlovým povlakem. Slunce nebylo vůbec vidět. Vracel se po vlastní stopě od Bulváru a vypáleného skladiště u přístavu, kde vrtkavý osud vzal život jeho partnerovi stejně náhle, jako se před chvílí sežehnuté zbytky budovy vynořily před ním z perlové mlhy tak husté, že sotva viděl škrubání uší svého koně. Valila se od vody, odporná a páchnoucí a jemu klouzaly prsty po navlhklých otěžích. Chlad, který s sebou nesla, ochromoval. Ve snaze, aby mu nepronikl až na dno duše, se pohroužil do lehké meditace, očistil mysl a nechal tělo, aby se pohybovalo ve shodě s krokem koně. Údery kopyt a jeho vlastní dech zesílily a ten smíšený rytmus jej uklidnil.

Vědomí se mu rozšířilo a on cítil přítomnost lidí za dveřmi. Stopy vášní a uskoků prosakovaly bezvýraznými průčelími z nepálených cihel, ze dvorků a seschlých srdcí. Když na něm spočinuly letmé pohledy, věděl o nich, cítil, že se stává středem pozornosti, aury se narušily. Bylo to, jako když někdo podráždí včely nebo šeptá urážky. Když se kůň s nesouhlasným zafrkáním zastavil na křižovatce, cítil něčí neustávající pozornost, přítomnost někoho, kdo jej sledoval a znal ho lépe než místní obyvatelé, kteří ho občas potkali na ulici a ostražitě se otáčeli při pohledu na žoldnéře jedoucího Spleti, nebo děvky napůl poschovávané ve vchodech, neustále posuzované a odmítané, s očima plnými dravosti, opatrnosti a zklamání. Stále nemohl přijít na správný směr, a tak se vydal na křižovatce ve tvaru vidlice nazdařbůh doleva, jednak aby viděl, zda se jeho pronásledovatel vydá za ním, jednak v naději, že se z mlhy vynoří nějaké známé místo a povede ho – neznal Spleť tak dobře, jak by měl, a jeho meditací zbystřené periferní vidění mu dokázalo podat zprávu nanejvýš o vzdálenosti nejbližších zdí a jen něco málo o tvoru, který se skrýval za nimi: nebyl žádný čaroděj, jen bojovník cvičený v západním stylu. Podařilo se mu však setřást ze sebe strach

a neblahou předtuchu. Čekal, zda na sebe Hanse Stínolez upozorní: kdyby Niko na zloděje zavolal předčasně, Hanse by se téměř jistě ztratil v uličkách, nad nimiž se cítil být velitelem, jen aby nemusel přiznávat, že si Niko všiml stíhání sám – a nechal by ho ztraceného mezi chatrčemi a ztracenci.

Naučil se trpělivosti, když na větrem týraných srážech čekal, až k němu promluví bohové, zatímco vzdouvající se příboj mu s očekáváním olizoval prsty na nohou. Po chvíli začal rozeznávat plátěné stánky a tlumené smlouvání. Sesedl z koně mezi rozbitými bedýnkami a shnilým ovocem na kraji bazaru.

„*Pst! Zákeřníku!*“ zavolal na něho Hanse jménem užívaným v boji a nezvučně jako fantom mu z uzavřeného balkonu skočil do cesty. Překvapený Nikův kůň couvl, zadními kopyty nakopl bedny a převrátil podpěry stánku, takže následovala hádka s rozčileným majitelem. Když bylo po všem, tmavý dravec brlohů stále čekal, oči se mu leskly nevyřčenými slovy, ostřejšími než na těle skrytá ostří. Vítězný úsměv, divoký jako jeho šarlatová šerpa, se změnil na obvyklejší výraz nafoukance z ulice. V prstech převracel nějaké fíky, ale prohlásil o nich, že jsou pro člověka nepoživatelné. Pak Nikovi uvolnil cestu.

„Byl jsem tam dneska ráno,“ slyšel Niko, skloněný nad levým zadním kopytem koně. Kontroloval, zda se v kopytě nezachytila nějaká tříška. „Slyšel jsem, že tvoje skupina přišla o jednoho člena, ale nevěděl jsem, o koho. To je ale divně pochcaný počasí. Víš něco, o čem bych měl vědět?“

„Možná.“ Niko dovolil koni, aby se na kopyto zase postavil, oklepal si prach ze stehů a napřímil se. „Kdysi jsem se potuloval zadními uličkami jednoho přístavního města – jedno kterého – se šípem v břiše a bál se vyhledat pomoc doktora. Tenkrát bylo stejné počasí, jako je tohle. Člověk, který mi poskytl přístřeší, mi řekl, abych se v noci vyhýbal ulicím, dokud neuběhne alespoň jeden jasný den – počasí mělo něco společného s mrtvými čaroději a dušemi, které platily za odchod z očištnice. Dej vědět přátelům, jestli nějaké máš. A na oplátku mi prokaž laskavost, ano?“ Chopil se otěží, popadl uzdu do hrsti a chystal se vyhoupnout na koně, když vtom uviděl mihnutí Hansových prstů: *vysvětluj*. A tak Hansovi všechno vylíčil,

téměř otevřeně přiznal, že se ztratil, a požádal zloděje, aby mu ukázal cestu.

Když ušli hezký kus cesty a smích Stínoleze se přestal odrážet od zdí, zeptal se zloděj: „Co se děje? Jak jsem říkal, byl jsem v kasárnách. Nikdy jsem neviděl, že by se něčeho bál, zrovna on, ale má strach z té holky, co je s ním v pokoji. A je v blbější náladě než jindy – povídal mi, že si tam nemůžu ustájit koně a že tam nemám chodit –“ Stínolez se zarazil, když si uvědomil, že řekl něco, co nechtěl, a nakopl meloun, který jim ležel v cestě. Plod pukl a odhalil hemžení larev uvnitř.

„Možná tě chtěl držet dál od malérů, které se tě netýkají. Nebo odhadl, že ti svůj dluh již splatil – nemůžeš se tam potulovat, kdy se ti zachce, a přitom nás pomlouvá jako ostatní Ilsižané –“

Výbuch sakrování sice obsahoval výrazy, které popisovaly cestu k Oplzlému jednorožci, ale zbytek obsahu by šlo jen těžko uskutečnit. Niko se nepodíval, jestli jde Hanse s ním. Jestliže si jeho varování nevezme k srdci, pak ho na chvíli zraněné city odvedou od Nika a jeho velitele. To bude stačit.

Ať už Niko znal správný směr nebo ne, najít cestu mu trvalo déle, než předpokládal. Konečně pochybovačně sledoval oblohu a snažil se odhadnout, jak běží čas. Pozoroval onanistické znamení Oplzlého jednorožce, vrzající ve vlhké, páchnoucí bríze vanoucí od přístavu. Hanse nikde neviděl. Od chvíle, kdy vešel do stísněného a zchátralého zoufalství čtvrti chatrčí, neviděl jedinou přátelskou tvář. Na jednoho člověka, který si z něho tropil posměch, připadalo nemálo takových, kteří jej častovali nadávkami provázenými uplivnutím, civěním a zažehnaváním, a Niko si asylského, nechvalně proslulého chudinského města stačil užít až až.

Když hosté v Jednorožci spatřili Pastorka, nevypadali příliš šťastně. Jakmile vstoupil, zaútočilo na něho ticho husté jako rankanské pivo a trvalo déle, než čekal. Přešel k nálevnímu pultu a pohledem přejel výčep plný místních rváčů. Byl vděčný, že se od předešlého rána neoholil. Snad vypadal hrozivěji, než se cítil. Otočil se zády k mrzuté, nepřátelské tlačenici a poručil si u barmana jedno čepované. Velký muž s ohromnými svaly a ustupujícími vlasy před něj hodil objednané pivo a zavrčel, že by nebylo špatné, kdyby dopil

a zmizel, než se lidé začnou shlukovat. Jinak výčepní nebude odpovědný za následky a Nikův „pán“ dostane účet za jakoukoli škodu způsobenou lokálu. Pohled očí velkého muže byl nepokrytě nepřátelský.

„Neříkají ti náhodou Zákeřníku?“ obvinil ho barman. „Nejsi ten chlapík, co poradil Stínolezovi, že nejlepší způsob zabíjení nožem je zezadu těsně vedle klíční kosti, mečem seknout vzhůru mezi nohy protivníka a že nejužitečnější pravidlo zní ‚Nikdy nenut’ nepřítele k boji, pokud ho můžeš poslat na onen svět, ještě než ti pohlédne do tváře?‘“

Niko na něho zíral a cítil, jak mu vztek vyhání neklid z rukou a nohou. „Vím, že vy Ilsižané nás nemáte rádi,“ odpověděl tiše, „ale nemám teď čas okouzlit tě natolik, abys změnil názor. Kde je výčepní Bezpalec? Mám pro něho zprávu, která nemůže počkat.“

„Zrovínka tady,“ culila se hora v zástěře a hodila hadr na oprýskanou kameninovou hranu barového dřezu. „Tak oč jde, chlapče?“

„Jistý člověk chce, abys mne zavedl k dámě – ty víš, které.“ Tempus ve skutečnosti Nikovi uložil, aby Bezpalcí pověděl o záměru Askelona setkat se s Cime. Měl počkat, až po něm žena Tempovi vzkáže, co má dělat. Ale byl podrážděný a měl zpoždění. „Do západu slunce musím být u sídla čarodějnického bratrstva. Máme co dělat.“

„Mluvíš se špatným Bezpalcem a máš hloupé nápady. Kdo je to jistý člověk!“

„Barmane, to nechám na tvém zvážení –“ Odstrčil džbáněk a ustoupil od baru, pak si uvědomil, že nemůže odejít, aniž by splnil povinnost, a znovu se po džbánu natáhl.

Barmanova velká ruka bez palce mu obemkla zápěstí a strhla ho k desce pultu. Modlil se o trpělivost.

„A to ti neřekl, abys sem nechodil? Jsi nápadný jako Mosazné střapce na nějaké kurevské čarodějnici. Buď mu měkne mozek, nebo zapomněl, kde má přátele. Proč jsi nepřišel zadem? Snad si nemyslíš, že s tebou můžu odejít, takhle uprostřed dne? Já –“

„Byl jsem rád, že se mi tu díru vůbec podařilo najít, Křiváku. Teď půjdeme nebo přijdeš o zbytek prstů. Na to si můžeš vsadit, jako

že se hněv Pána bouří kolébá i nad touto bohem týranou kupou odpadků na poloostrově –“

Někdo přistoupil k pultu a Bezpalec ho začal obsluhovat, nezapomněl však nejprve pořádně zkroutit Nikovo zápěstí. Přitočil se k dívce, jejíž prsa byla šedě kropenatá špínou a růžovobílá na místech, kde si otřela pot, a nařídil jí, aby odvedla Nika do kanceláře.

Pastorek pak jednostranným zrcadlem sledoval Bezpalce a dělal si starosti. Nakonec se otevřely, přestože neviděl žádný důvod, proč se tak stalo, dveře, které považoval za vchod do komory, a vešla žena, oděná do ilsizských kamaší ze srnčiny. Zeptala se: „Jaký vzkaz mi bratr posílá?“

Vyřídil, co měl, a mezitím při pohledu na ni uvažoval, že má oči stejně šedé jako Askelon, černé vlasy přitažlivě žíhané stříbrem a že se Tempovi vůbec nepodobá. Když skončil se svým povídáním a varoval ji, že za žádných okolností nesmí dnes večer vycházet – je-li jí život milý, nesmí se účastnit slavnosti čarodějnického bratrstva, jemně, cinkavě se zasmála. Smích zněl tak nepatřičně, že ho zamrazilo kolem páteře a ztuhl.

„Vyříd' bratrovi, aby se nebál. Určitě ho neznáš moc dobře, když bereš jeho hrůzu z čarodějů tak vážně.“ Přistoupila blíž a on se utopil v očích jako bouřkové mraky. Rukou našla opasek s pochvou na meč a přitáhla si Nika blíž. „Máš peníze, Pastorku? A trochu volného času?“

Niko se vrhl na spěšný ústup. Ještě na schodech ho pronásledoval uštěpačný hrdelní smích. Volala za ním, že jen chtěla, aby srdečně pozdravoval Tempa. Když se dostal na odpočívadlo nedaleko baru, uslyšel, jak se nahoře na schodech s bouchnutím zavřely dveře. Vyrazil ven jako roztočený šíp – tak rychle, že zapomněl zaplatit pití, a přesto, že si vzpomněl až na ulici, kde na něho čekal kůň, nikdo ho kvůli tomu nestíhal. Pohlédl k obloze a odhadl, že se k sídlu čarodějnického bratrstva dostane jen tak tak včas, ale nesmí se zase ztratit.

Když se Tempus v myšlenkách vracel k uplynulým deseti měsícům, uvědomil si, že měl něco podobného čekat. Vashanka ustavičně slábl: cosi odstranilo jméno boha z kopule Kadakithova paláce; ukázalo se, že chrám zasvěcený státnímu kultu se nedá dostavět, jeho pozemky jsou znesvěceny a znesvětitel je jeho kněz; Cime a jí způsobený požár přerušily rituál Noci Nelítostného, kdy on a Vashanka zplodili s První chotí mužského potomka, k němuž se, jak se zdá, nechce bůh hlásit; Abarsovi bylo dovoleno zahodit život bez ohledu na skutečnost, že byl předním bojovým knězem Vashanky. Teď se mu před očima zcela zhroutil polní oltář, vybudovaný jeho žoldnéři. Původcem zkázy byl jeden z učitelů Abarse, entelechie zvláště vybraná pro udržování rovnováhy zběsilého vlivu boha. A on, Tempus, je uvězněn ve vlastních pokojích dcerou nehmotné bytosti v přespříliš lidském těle, odhodlanou vyžadovat od něho náhradu za to, co jí dlužila jeho sestra.

Zachmuřeně zvažoval, zda snad jeho bůh a on spolu s ním neprocházejí krizí středního věku. Vždyť je s Vashankou spojen zákonem harmonie. Jihanino prohlášení o zamýšleném znásilnění ho rozhodně vyvedlo z míry. Už celá léta ho nic tak nepřekvapilo. „Říkají ti násilník a mají k tomu dobrý důvod,“ tvrdila a sáhla pod krunýř šupinového brnění a vykroutila chránič beder. „Uvidíme, jak se ti bude líbit platit za to, co jsi zvyklý rozdávat.“ Nemohl ji zastavit a nedokázal se udržet, aby ji neposlouchal. Cime před časem přerušila schůzku Jihan s Askelonem. Zřejmě ji překazila hned v počátku. Tělo, před nímž teď stál, bylo vybráno jako trest pro jednu ženu. Když si Jihan později mnula rukou protkanou vznešenými žilkami otisky šupinového brnění na bedrech, řekla mu: „Nikdy jsi neslyšel nic o tom, že bys mohl nechat dámu vyhrát?“

„Ne,“ odpověděl, upřímně zmatený. „Jihan, chceš tím říct, že jsem se zachoval nečestně?“

„Jsi jen tajemný, snažíš se strhnout miskou vah na svoji stranu. Láska bez citu, myšlenek na laskání, kouzla vzrušování... Tělo je pro mne nové. Doufám, že jsi přísně potrestán a cítíš lítost,“ zasmála se krátce, než jí k uším dolehla jeho slova: „Upřímně tě varuji: ti, kdož

mě milují, umírají, a ty, kterým jsem nakloněn já, nutí osud mne zavrhnout.“

„Ty jsi ale domýšlivec. Myslíš, že mne to zajímá? Asi jsem ti měla ublížit víc.“ Dlaní ho ne zrovna hravě plácla přes břicho. „Nemůže –“ měla na mysli Askelona, „mi věnovat nic ze své podstaty. Tohle dělám pro něho, aby se na mě nedíval plný hladu po člověku a nepoznal stud. Viděl jsi jeho zápěstí. Bodla ho do něj...“

„Nechci od něho dárek, ať už by se mi hodil nebo ne.“ Chystal se přitáhnout si ji k sobě tak, aby jí případně mohl rukama sevřít jemné, svalnaté hrdlo. Ale opřela se v sedě a odsekla: „Snad si nemyslíš, že by něco takového navrhoval? Nebo snad jen něco věděl? Beru si od lidí, co se mi zachce, a s ním o tom nediskutuji. Nic víc pro něho udělat nemůžu. A ty mi dlužíš, cokoli mě napadne – tvoje sestra mne připravila o manžela, ještě než se jeho rty stačily dotknout mých. Když si mne otec vybral mezi sestrami, abych byla poslána utěšit Askelona v jeho osamění, měla jsem na výběr – ano nebo ne – a na své rozhodnutí jsem měla rok. Pozorovala jsem ho, zkoumala a pocítila tolik lásky, abych se k ní v lidském těle mohla znát. Abych se mohla stát člověkem – uznej, že jím bezesporu jsem.“

Uznal – úžasné tělo, obalené svaly, pevné a smyslné, bylo příliš silné a navíc příliš pěkně tvarované, než aby mohlo patřit smrtelníku, ale rozhodně neměl v úmyslu ji kritizovat.

„Tak tedy,“ pokračovala a vstala, ruce opřené o nepravděpodobně štíhlounký pas. Mluvila a za chřestění šupin brnění přecházela po místnosti: „Tak tedy, uvažuj o mém zasnoubení. Stala jsem se člověkem z lásky ke stvořiteli a pak jsem nebyla schopna ji stvrdit... Je dokonáno. Mám tuto podobu a nemohu se jí zbavit, dokud její čas nevyprší. A protože z ní nemohu vytěžit žádné uspokojení – tu radost mi zakázal – shodly se všechny mocnosti dvanáctého stupně: smím získat to, po čem toužím, od tebe. A to, co jsem si přála, jsem získala celkem lehce.“ Hlas se jí prohloubil. Přistoupila k němu.

Nesouhlasil a ona se jen smála: „Měl bys vidět svůj obličej.“

„Dokážu si to představit. Jsi velice přitažlivá... paní a přicházíš s dokonalými pověřovacími listinami z nezpochybnitelného zdroje. Takže pokud netušíš, jak to ve světě chodí, a cítíš se proto

neuhlazeně, neobratně a bezmocně, musím tě asi omluvit. Beru tedy ohledy.“ Zvedl jednu ruku, pokynul Jihan, popadl její bederní chránič a hodil jí ho. „Obleč se a běž pryč. Vrať se ke svému pánu, domácímu skřítkovi a pověz mu, že už neplatím dluhy své sestry.“

Konečně přišla až k němu: „Špatně mi rozumíš. Já tě nežádám, já ti to oznamuji.“ Stála těsně u něho, předkloněná, stehna u sebe, ruce na kolenou, kolena opřená o lůžko, které patřivalo otrokáři Jubalovi. „Toto je skutečný dluh, místo platby za něj můj patron a duchové budou vyžadovat –“

Uhodil ji těsně za pravé ucho a ona v bezvědomí padla přímo na něho.

V hlavě mu zvonily jiné věci, které říkala předtím, v zanícení: že kdyby se jí nějak znelíbil, vyšla by její snaha vniveč: on a Vashanka mohli být potrestáni prostřednictvím dítěte, které společně počali s jednou chrámovou tanečnicí Molina Světlohoše.

Nebyl si jist, jak se má vlastně cítit, stejně jako nevěděl, co si má myslet o Askelonově nabídce smrtelnosti nebo Vashankově zbabělosti nebo kladech a záporech osudu, který si jeho sestra sama zvolila.

Předal ženu v bezvědomí Pastorkům s pokyny, které na tvářích trojice, kterou si zavolal, vyvolaly široký úšklebek. Nedokázal odhadnout, na jak dlouho ji dokáží zadržet – kéž by se jim to podařilo na hodně dlouho. Vyhledal ho Pastorek, jenž se vrátil z Asylu z pátrání po Nikovi. Tempus, oblečený na cestu, právě ve stáji sedlal tróského koně.

„Zákeřník říkal,“ hlásil strohý, šikmooký Pastorek, „povídala, abych se do toho nepletl, že není čeho se bát.' Zůstane s arcimágem nebo co to vlastně je. Půjde na večírek čarodějnického bratrstva a navrhuje, abys ses pokusil tam zaskočit.“ Na žoldnéřovu tvář se vkradl ponurý úšklebek. Věděl, že se něco chystá. „Potřebuješ někoho k ruce, veliteli?“

Tempus už už odmítl, ale změnil názor a vybídl Pastorka, aby si osedlal čerstvého koně a vzal si nejlepšší zbroj. Setkají se u vnější brány sídla čarodějnického bratrstva.

V čase, kdy Tempus vedl koně přes východní konec města za čarodějnickým bratrstvem, bylo v ulicích jen trochu mlhy – dosud nic strašidelného, jen opar sahající koni po nártu, jako by byly ulice vydlážděné suchým ledem. Před chvílí se pokoušel dostihnout sestru na usedlosti Lastela, ale marně: přes štěkot psů na něho sluha mřížkou zakřičel, že pán již odešel na slavnost. Ještě předtím se krátce zastavil v ubytovně žoldnéřů a v krbu společenské místnosti spálil hadřík, který uchovával celá staletí. Neměl již zapotřebí, aby se mu stále připomínal spor s kouzelníky nebo neustálé prohry v hrách lásky. Spolu s šátkem jeho sestry se možná rozplynou i potíže, tak jako se staré plátno ve vzduchu změnilo na dým.

Před vnější hradbou sídla čarodějnického bratrstva se shromáždil neopatrný zástup, aby mohl zblízka sledovat celebrity, přicházející za umělého světla na začarovanou půdu. Růžová oblaka zformovala na okraji hradby zářící baldachýn – boží altán. Všude jinde byla noc. Tam, kde se temnota střetávala se světlem, čekal Pastorek Janni, jednu nohu přeloženou přes sedlovou hrušku. Balil si cigaretu, nejlepší přílba se mu klimbala na koleni a dlouhý plášť bez rukávů přehodil koni přes zadek. Kolem boků se mu tlačil dav v cárech. Kůň, uši sklopené, chňapal zuby po Ilsižanovi, který se přiblížil víc, než bylo zvířeti milé.

Tempův šedák zařehnal hnědce na pozdrav. Kudrnatý žoldněř se napřímil v sedle a zasalutoval. Ve vousech se blýskl široký úsměv.

Když za nimi zapadly nesmírně těžké dveře čarodějnického bratrstva, už se neusmíval. Tři mladší hodnostáři je doprovodili do „šatny“ ve vnější zdi, kde je požádali, aby si odložili a odevzdali zbraně úzkostlivě se culícím čarodějnickým učňům. Pak si oblékli nabídnuté „slavnostní šaty“ (šedivé hedvábné chitóny a letní sandály), které jim promyšleně poskytl kouzelníci. Askelon nehodlá nic riskovat, pomyslel si Tempus, ale mlčel, ačkoli Janni se divil nahlas, k čemu je dobré kontrolovat jejich ubohé meče a dýky, když kouzelníky nelze donutit, aby předložili k přezkoumání své čáry.

Uvnitř zdí čarodějnického bratrstva bylo léto. Zahrady zbavil dovedný trik obvyklé vlhké smrdutosti a změnil je na bájnou zemi

orchidejí, eukalyptů a smutečných vrb. Jindy zde vládli bahenní obři převislých mechů z tekutých slatin. Tempus spatřil Kadakitha, pevného a velitelského v černém hávu pošítem drahokamy, které tvořily mapu Ranke, zachyceného v síti světa. Těhotná manželka prince guvernéra v darovaném červeném rouchu, nařaseném přes vzduté břicho, se mu ztěžka opírala o paži. Souhlasný pohled Pokakiho byl protkán soucitem: ano, i jemu bylo zatěžko se zde usmívat, ale oba považovali za rozumné dodržovat pravidla, obzvláště pokud šlo o čaroděje...

Tempus přikývl a odkráčel.

Pak ji uviděl, jak se drží Lastela za ruku, k níž byl pevně připoután umělý palec jako maskování. Znamení přikázalo Jannimu, aby na něho počkal. Ani se nepotřeboval ohlédnout a věděl, že Pastorek poslechl.

Dnes večer byla Cime světlolasá, se zlatýma očima. V róbě měňavě zelené barvy, přisouzené kouzelníkem, vypadala vyšší než obvykle. On skrze iluzi přesto viděl její pravé já. A ona to věděla. „Přicházíš bez své milované výzbroje a dokonce i bez amuletu boha? Ten muž, jakého jsem znávala, by přitáhl s vojskem a držel by se svých zbraní.“

„Nic se tu nestane,“ zamumlal a s pohledem upřeným přes její hlavu hledal Nika, „ledaže by zpráva, která se mi donesla, byla chybná a my měli potíže.“

„My nejsme v nesnázích –“ mračil se Lastel neboli Bezpalec.

„Bezpalče, zmiz, nebo požádám tamhle Janniho, aby tě naučil, jak co nejlépe napodobit znamení na tvé krčmě.“ Muž, jenž si nepřál být volán Bezpalcem mimo Splet', pokáral Tempa za použití falešného jména na takovém místě vyčítavýma očima a odtáhl.

Pak Tempus pohlédl na ni. Pod zlatookou iluzí se na něho vyčítavě díval šedočerný pohled, obviňoval ho. Stejně oči jej pronásledovaly staletími a nutily ho, aby se spokojil se svým prokletím a uzavíral se před jinými láskami. *Bože*, pomyslel si, *nikdy se z toho nedostanu bez chyby*. Za celé věky byl teď nejbližší okamžiku, kdy by požádal Vashanku o pomoc. Vzadu v hlavě ho vzdálený šepot nabádal, aby si sestru vzal, dokud trvá příhodná chvíle... křoví vpravo poslouží jako altánek. Ale víc než radu mu

bůh dát nemohl: „*Mám vlastní těžkosti, smrtelníku, a částečně jsi za ně zodpovědný ty.*“ Tempus ucítil ozvěnu posledního slova Vashanky a poznal, že bůh odešel.

„Říká Lastel pravdu, Cime? Jsi ochotná postavit se sama hněvu Askelona a vystavit se nebezpečí? Pověz mi, jak se ti podařilo napůl zabít osobu takového významu, a přesvědčit mě, že chybu napraviš i bez mé pomoci.“

Natáhla ruku a dotkla se jeho hrdla, přejela prstem po čelisti, až našla ústa. „Pšt, pšt. Jsi špatný lhář, když prohlašuješ, že mě už nemiluješ. Cožpak nejsi už dost v nebezpečí? Ano, s Askelonem jsem chybila. Napálil mne. Najdu řešení, ať tak nebo onak. Spatřila jsem ho srdcem. Potom jsem tam nemohla stát a dívat se, jak umírá. Jeho svět mne okouznil, jeho podoba mne očarovala. Sám víš, jaký trest mi může přinést láska... Prosil, abych odešla a nechala ho zemřít o samotě. A já mu uvěřila... protože jsem se bála o svůj život. V jeho umírání jsem se do něho mohla zamilovat. Každý z nás nese svou vlastní kletbu, to vím jistě.“

„Myslíš, že ho tvé přestrojení ošálí?“

Zavrtěla hlavou. „Není zapotřebí. Bude se chtít se mnou sejít. Toto,“ přejela rukama po závoji z mládí a krásy, „bylo určeno pro malé čaroděje, ty děti u brány. A pokud jde o tebe, bratře, zůstaň stranou. Teď není čas nahánět někomu strach nebo se pouštět do filozofických debat. Nikdy jsi nedokázal prostě jednat, aniž bys byl zatížen úvahami a svědomím. Nesnaž se kvůli mně změnit. Postavím se entelehii a jeho jméno pak zcela zbavím významu. Takhle!“ Luskla prsty, otočila se na patě a pyšně odešla, jako by byla mladá žena uražená troufalým vojákem.

Zatímco se za ní díval, vynořil se z davu Askelon a zastoupil jí cestu, před sebou v natažené ruce zlatý peníz jako kouzelnou hůlku nebo ochranné kouzlo.

Tou rychlostí ji dostal. Byl příliš rychlý i na Tempa, který se nestačil dostat mezi ně. Mince přivolala její prokletí: za peníze se musela dát každému, komu se jí zachtělo. Díval se, jak se mu vytrácejí z pohledu. Žaludek se mu zkroutil a rozbolel ho krk. Chvilíčku mu trvalo, než se zase rozkoukal. Poté spatřil Nikodéma, jak Jannimu předvádí darovaný kyrys.

Oba k němu přišli s otázkou, jak je to možné, když všem ostatním byla výzbroj odebrána. Niko přijel v ošuntělé výstroji, kterou používal den co den při plnění svých povinností, a dostalo se mu lepší, než by si vůbec mohl dovolit. Tempus se pomalu nechal vtáhnout do přítomnosti. Poblíž si všiml přezdobené postavy Molina Světloñoše a dámy s uhlovýma očima, která snadno mohla proniknout z Mygdonianské aliance a teď hovořila s Lastelem.

Tempus požádal Pastorky, aby se s ní seznámili: „Možná jen s pomocí Lastela pašuje do Asylu drogy, ale nebudu ji zatýkat kvůli hloupostem. Jestli je špiónka, mohla by se pokusit zlákat nějakého Pastorka dostatečně nespokojeného se svým údělem. Každý z vás – osamělý člen skupiny nebo polovina roztržené dvojice – může tomuto popisu vyhovovat.“

„Přinejmenším musíme odhalit tajemství jejího těla, Záškodníku,“ zahučel Janni k Nikovi, když se vydali jejím směrem, snaže se vypadat co nejmužněji a nejlačněji.

Se starostlivým mračením kvůli Pastorkovi, k němuž byl vázán neuváženými slovy, dal se Tempus do hledání Světloñoše. Jak tak s napůl vyslovenými pozdravy a omluvami klouzal společností a míjel příslušníky čarodějnického bratrstva, připomněl si Nikův prázdný a vyrovnaný pohled: chlapec ví, v jakém je nebezpečí, a věří Tempovi, tak jak příslušník Svatých spolků ostatně musí, a nedá se hrozbou oklamat. Ve tváři bojovníka zvaného Záškodník se neukázal žádný protest nebo pochybnost, třebaže sem Tempus přišel navzdory přání Askelona a dával v sázku Pastorkův život. Je válka, říkal chlapcův klid, jsou v ní oba a oba to vědí. Později snad bude čas na vysvětlení – nebo taky ne. Tempus věděl, že pokud Niko přežije, nikdy s touto otázkou nepřijde.

„Světloñoši, myslím, že by ses měl jít podívat na dítě První choti,“ navrhl a ztěžka položil ruku na cetkami poseté rameno palácového kněze.

Když se Světloñoš otočil, už se tahal za bradu, ústa zkřivená zlostí. Ohodnotil Tempovo chování, rozhodl se a jeho obličej předvedl tanec, který vyústil ve vzhled prohnané opatrnosti. „Ach ano, vskutku jsem měl v úmyslu Seylalu i její dítě navštívit. Děkuji za připomenutí, Ďasi.“

„Zůstaň při ní,“ zašeptal Tempus tlumeně, když se Molin kolem něho snažil protáhnout, „*nebo je oba odved’ na bezpečnější místo* –“

„Tvůj vzkaz dnes odpoledne jsme dostali, Ďasi,“ sykl královský kněz a byl pryč.

Tempus ještě uvažoval, jaké je štěstí, že Týden slavností nastává jen jednou za rok, když se nad ním, v růžovém stropě z mraků, začala šířit zimní temnota. O levou paži se mu s bolestivým sevřením, které až otupovalo, opřela něčí ruka: Jihan dorazila.

6

Askelon z Meridianu, entelechie sedmé sféry, pán snů a stínů, stál tváří v tvář své rádoby vražednici trochu posílen. Asylští čarodějové mu předali tolik sil, kolik mohli, ale smrtelná síla a kouzla smrtelníků nemohly nahradit, co dříve ztratil. Soucitné oči měl hluboko zapadlé pod výrazným a klenutým obočím, pleť byla bledá, tváře propadlé. Stejně dutiny měl i jeho kolos tam, kde strážil neznámé moře. Byl natolik ohavný, že lid, který nikdy neslyšel o Asylu, přísahal, že v těch kamenných dutinách démoni vyvádějí mladé.

Získání těla a stíhání jej stálo mnoho. Na ještě víc ho přišlo přesunutí Cime do nejvnitřnější svatyně čarodějnického bratrstva, než na trávníku mezi celebranty stačil vypuknout neklid. Ale podařilo se.

Řekl jí: „Tvůj záměr, drzá čarodějko, nebyl jasný. Tvé rozhodnutí nebylo pevné. Kvůli tobě nejsem ani živý, ani mrtvý. Zbav mě takových muk. Viděl jsem ti na očích, že sis doopravdy nepřála můj odchod ani šílenství, které by postihlo celý svět, pokud by bylo zničeno místo hojivých snů. Žila jsi teď na chvilku ve světě, kde nesnáze nelze řešit sněním nebo kde je zvykem pomocí snů plánovat budoucnost či hojit a obnovovat. Co říkáš? Můžeš to změnit, vrátit řád krystalickým plochám a lásku svému bolavému srdci. Udělám z tebe meridianskou dámu. Naše přístavní hráze znovu

stvoří krystal, ulice se zablýskají zlatem a můj lid dokončí uvítací chvalozpěv, který zpívali ve chvíli, kdy jsi mi roztránila srdce.“ Zatímco hovořil, vytáhl z roucha nesložený kapesník a pravou rukou jí ho podal. Na sněžném plátně se leskly úlomky Srdce Askelonu, obsidiánového talismanu, který měl navlečený na zápěstí, když jej napadla jehlicemi.

Vytáhla je z vlasů a zakroužila jimi v prstech. Necouvl před jejími modrobílými a zkázonosnými zbraněmi, ani se na ně nepodíval. Čelil jejímu pohledu, odhodlán podrobit se výsledku – cokoli, jen ne pokračovat ve svém nebytí.

Pak uslyšel její tvrdý smích a připravil se na setkání s výběřčími desátků, kteří vlastnili půjčku na jeho duši.

Závoj světlovlasé mladosti se rozplynul spolu s jejím smíchem. Přistoupila až kněmu se slovy: „Mně nabízíš lásku? Cožpak neznáš mé prokletí?“

„Mohu je zrušit, pokud se mnou strávíš rok.“

„*Můžeš je zrušit?* Proč bych ti měla věřit, otče magie? Ani bohové nemusejí říkat pravdu a ty, připouštím, stojíš mimo omezení skutečností, která svazují bohy.“

„Nemůžeš pomoci mně a zároveň sobě? Tvá krása neuvadne; mohu ti dát nekonečné mládí a zhojit tvé srdce, pokud ty vyléčíš mé.“ Jeho ruka, vztažená k té její, se zachvěla. Oči se zatřpytily neskrývanými slzami. „Strávíš věčnost jako vražednice a děvka a *jen tak pro nic za nic?* Zvol vykoupení, jež se ti nabízí. Zvol ho pro nás oba. Ani jeden z nás už by nemohl od věčnosti takovou laskavost žádat.“

Cime pokrčila rameny. Probodly ho ženské oči, které vypadaly mnohem starší než tři desítky let, jimž odpovídalo tělo. „Někdo zabíjí politiky, někdo generály, pěšáky v poli. Pokud jde o mne, myslím si, že problém je v čarodějích. To oni překrucují čas a svět, jako když děti skáčí gumu. A pokud jde o pomoc, co tě vlastně přivádí na myšlenku, že si ji já nebo ty zasloužíme? Kolika jsi nezištně pomohl? Když si pro mne přišel starý Čtyřoký a čtyřústý a plival oheň a chrlil kletby, nikdo pro mě nic neudělal, ani moji rodiče, ani naši kněží nebo věštcí. Prostě všichni sklopili oči, jako by klíč k mé záchraně ležel v písku Azehuru. *Ale neležel!* Ach ano, něco

jsem se od svého čaroděje naučila! Víc, než si myslel, že mě učí, neboť se kvůli mně rozpadl na prach, to je jisté.“

Přece však přestala kroužit jehlicemi a nezačala zpívat.

Dlouho hleděli jeden na druhého a zatímco se v sobě navzájem viděli, začala Cime plakat. Ona, která neplakala již tři sta let. A po chvíli otočila jehlice tupou stranou dopředu a zavadila jimi o úlomky obsidiánu, které držel v rozechvělé dlani.

Když se jehlice dotkly střepů, rozzářilo se mu v ruce oslepující modré světlo a ona ho uslyšela říkat: „Dám naše záležitosti do pořádku.“ Místnost, ve které stáli, se začala vytrácet. Uslyšela šplouchání moře, smích dětí a zvonění kastanět. Někdo brnkal na loutny a začaly hrát dudy.

7

Ani peklo deroucí se na svobodu nemohlo způsobit větší vřavu než krvavě rudé zornice Jihanina otce, které skrze roztrhané mraky sledovaly pozemky čarodějnického bratrstva. Se vztekem otce odmítnuté nevěsty se střetl Vashanka v plné podobě, takže obyvatelé, sražení k zemi, tiše leželi, zírali na bitvu na obloze a zatínali prsty hluboko do chladné, houbovitě půdy.

Vashanka stál s nohama široce rozkročenýma, jednu na svém chrámu přímo na západě, druhou na zdi sídla čarodějnického bratrstva. Šípy jeho blesků rozhoupaly nebesa, jeho zlaté kadeře pročešával černý vítr soupeře. Vytí, vycházející z oblačného hrdla cizího Vyvolavače bouří, rvalo ušní bubínky; když nepředstavitelné oblačné stvoření obklopilo jejich boha a zavládla tma, stáčeli se lidé do klubíčka a chránili si hlavy pažemi. Rachotil hrom; černý mrak, osvětlený zvnitřku, křečovitě pulzoval.

V burácení bouře Tempus popadl paže Jihan do rukou a zakřičel na ni: „Zastav to; ty můžeš. Tvá a jeho pýcha nestojí za tolik životů.“ Úder blesku zasáhl zem vedle jeho nohy tak blízko, že mu hned nato polechtalo nohu modré jiskření.

Uskočila, držíc si vlasy v dlaních. Zastavila se a upřeně na něho hleděla, v očích rudé skvrny. Zvolala cosi v odpověď, rty se zvlínily v záblesku světla, ale slova zastřelo ryčení bohů. Pak se k němu prostě otočila zády a zvedla paže k nebesům. Možná se začala modlit.

Neměl na ni víc času, neboť patřil bohu války. Cítil podle větru, který do něho zatínal ledové pařáty, že Vyvolavač bouří přistává. Cítil, jak Vashankovi odsává sílu. Nicméně se rozběhl, vyhýbaje se zakrytým postavám na zemi, kouzelníkům a šlechticům, kteří si zahalili hlavy do plášťů, a hledal Pastorky: věděl, co musí udělat.

Nezastavoval se pro koně a zbraně, když našel Nika a Janniho, ale nedbaje zuřivého lomozu vyrazil přímo k Chrátové cestě, kde přebývalo dítě, počaté mužem a bohem s První manželkou.

Běželi na západ, přes trávníky a úzkými průchody a dávali si po cestě znamení rukama, protože řeč jim v té chvíli byla k ničemu. Blížili se k pozemku Vashankova chrámu zezadu. Kancléřství svatostánku, zaštitěného před oblohou, jež se vzdouvala světlem a tmou, bylo tišší.

Niko rozdělil zbraně, které mu dal Askelon: dlouhou dýku Tempovi, meč Jannimu. „Ale tobě nic nezbylo,“ bránil se Janni naléhavým, tlumeným hlasem, který všichni používali v šeru chodeb pozemského domova jejich bojujícího boha. „Já mám tohle,“ odpověděl Niko a poklepal na pancíř na hrudi.

Zda měl na mysli kyrys, který mu věnoval Askelon. nebo srdce pod ním, Tempus nevěděl a nezeptal se, jen opovržlivě hodil dýku za sebe a uháněl do tmavé chrátové lodi.

Ucítili čarodějnictví, ještě než spatřili zelené světlo a ucítili chlad, z něhož tuhla krev v žilách. Zpod dveří vytékalo čarodějnické znamení jako síra ze žlutého pramene. Janni před vchodem temně zabručel. Niko roztáhl rty v úšklebku: „Po tobě, veliteli?“

Jakmile Janni rozsekl kožený řemen, který zajišťoval závoru, rozrazil Tempus dveře a spatřil Molina Světlohoše uprostřed čarodějnického ohně. Zápasil s něčím, o čem by si Tempus myslel, že nemůže zvládnout, a držel si pozici.

Na podlaze v rohu tiskla severanská tanečnice s medovými vlasy k prsům chlapečka. Z úst se jí vydral povzdech úlevy, jako by přítomnost Tempa znamenala jistou spásu.

Udělal si čas a ukázal dívce zdvořilou tvář. Neustále jej považovala za boha a nenechala si omyl vymluvit. Vnímál rychleji než zelený, smrdutý vír uprostřed místnosti. Nebyl si jist, zda se tu vůbec něco dá zachránit, dokonce i kdyby se mu podařilo postarat se o děvče nebo kněze nebo dítě nebo město... nebo boha... Ale pak pohlédl za sebe a spatřil své Pastorky, Nika po levici a Janniho s taseným mečem, aniž by jim něco nařizoval. Zvedl ruku a vedl je do boje se světlem, oči přivřené, téměř zavřené. Když se do hry dostaly jeho nadpřirozené schopnosti, napjalo se mu celé tělo očekáváním.

Nejprve se pokusil vystrnadit Molina. Zvedl září oslepeného kněze do výšky a odhodil ho, ale ještě předtím mu z pevně sevřené pěsti vytrhl zlatou ikonu boha. Uslyšel za sebou zavrčení, lapání po dechu, ale neohlížel se, neviděl, jak skutečnost bledne. Bojoval teď sám na vyšším, chladnějším místě, v horské kotlině plné denního světla. V pravém uchu uslyšel Vashankův silný dech. „*Dobře, ze jsi přišel, synu člověka; dnes tvoji pomoc využiji.*“ Levice je místo, kam se v bitvě útočí; ochranná linie se posune doprava a každý se snaží chránit odkrytou stranu. Měl Vashanku po pravici jako oporu a v levé ruce se mu objevil velký a hrůzu nahánějící štít. Tvor, s nímž zde bojoval, postava Vyvolavače bouří, se podobal částečně kočce, částečně muži a jeho meč dopadal s úderností laviny. Ledové tlapy mu trhaly dech od úst. Za ním byla černá a šedá zředěná barvami úsvitu, jako by se na nebeské vlajce blýskal Vashankův erb. Vrhł se na mraky a odrazil jej chlad, který mu běžel vzhůru po meči a spálil mu kůži na dlani. Pot se změnil na led a vrstvy masa se přilepily k jilci potaženému žraloci kůží... To ho na chvíli zastavilo, neboť meč, jímž teď vládl, byl jeho vlastní. Pocházel z neznámého místa, kde jeho tajemství střežili mágové. Čepel se pokryla růžovou barvou jako vždy, když bůh posvětil práci svého služebníka. Místo po pravici bylo náhle prázdné, ale přešla do něho Vashankova síla a to muselo stačit.

Bojoval až do vyčerpání, bojoval až do nerozhodného výsledku. Protivníci stáli v mracích, dech obou skřípal jako tajfun, oba hledali sílu k dalšímu boji. A pak to musel říci: „Nechme tu urážku být, Vyvolavači bouří. Pomsta vždycky přináší zklamání. Jedině tě pohaní. Dovol, ať Jihan zůstane, kde je, Otče bohů pověť; pobyt

mezi smrtelníky jí prospěje. Rodič není zodpovědný za chyby dítěte. Ani dítě za omyly rodiče.“ A záměrně odložil štít, který mu dal bůh, i s kůží odloupl jilec meče z dlaně a položil ho na štít. „Nebo to se mnou skončí. Nezemřu vyčerpáním ve jménu boha příliš zbabělého, než aby mi v boji stál po boku. A nebudu stát stranou a nenechám ti to nemluvně. Víš, musíš potrestat mě, ne mého boha. přivedl jsem Askelona k Cime a vyvolal v ní náklonnost k němu. Jde o můj přečin, ne Vashankův. A nic ti neusnadním: budeš mě muset zabít. Takovému osudu dám přednost před rolí loutky v rukou jiné všemohoucí síly.“

S dlouhým hřměním, které mu rvalo uši a nahánělo husí kůži, se mraky kolem něho začaly rozptylovat a temnota rozpouštět.

Zamrkal a protřel si oči, které ho pálily z chladu podsvětí. Když zase spustil ruce, zjistil, že stojí ve vypáleném kruhu plném páchnoucího kouře, s ním dva kašlající Pastorci, lapající po dechu. Žádný z nich však na první pohled neutrpěl vážnější zranění. Janni podpíral Nika, který si sundal darovaný kyrys. Pancíř mu teď zářil pod nohama, jako by vychládal z žáru kovárny. Na špinavých kamenných dlaždicích ležela i dlouhá dýka a meč. Na vršku hromady byl položen Tempův meč.

Chvilku se potichu dohadovali, ale stejně nebylo jasné, kam zmizel Tempus nebo proč se v chladném víru Vyvolavače bouří Nikova výstroj rozpálila do běla. Posoudili škody (veškeré žádné, až na omrzliny, puchýře, škrábance a Tempovu ruku staženou z kůže) a zkusili naplánovat, kde by mohli zase nabrat síly.

Uklidnili usazenou První choť a přikázali lidem Světlonoše (kněz nebyl nikde k nalezení), aby na ni dávali dobrý pozor.

Před chrámem uviděli, že z ulic zmizel opar. Na městě ležela mrazivá, jasná a klidná noc. Trojice se pozvolným krokem vracela k sídlu čarodějnického bratrstva. Chtěli si vyzvednout zbroj a koně. Poté, co se dostali na místo, zjistili, že Druhý a Třetí čaroděj zatím stačili prohlásit večerní souboj za své dílo, za hru osvětlující kosmologickou morálku, za zábavu, kterou se skromnými úmysly nabídli hostům, ale oni si ji vzali příliš k srdci. Cožpak Vashanka neztvrděl? Cožpak nebyl oblak zla přemožen? Nevrátil se úžasný

stan růžové a citrónové letní oblohy, aby dodával lesk slavnosti čarodějnického bratrstva?

Janni prskal a rudl zlostí nad přetvářkou kouzelníků. Vyhrožoval, že Světlohoše (který se mezi slavnostní hosty vrátil dříve než oni, rozcuchaný, v pomačkaných šatech, ale velkohubý a zdravý) podrží za nohy a pořádně jím zatřepe. Však se uvidí, jestli z něho vypadne nějaká pravda. Niko jej však upozornil, že bude lépe nechat hlupáky věřit hloupostem a rychle a zdvořile se rozloučit – ať už si o čarodějích myslí cokoli, musí s nimi žít.

Když konečně vyjeli z Ulice Arkány a zamířili k Alekeepovi, kde se chystali zaslouženě uhasit žízeň a kde si chtěl Niko ověřit, jak se daří dívce, na níž mu záleželo, vedli s sebou koně, kterého Niko původně zapůjčil Askelonovi. Ani pán snů ani jeho společnice Jihan nebyli mezi hosty, kteří se úporně snažili alespoň o zdání zábavy, nikde k nalezení.

Pro Nika byla pomalá jízda temnými ulicemi darem z nebe. Vděčil hluboké půlnoční obloze za masku, jíž zoufale potřeboval oddělit sebe od okolního světa. Pod její ochranou si mohl dovolit, aby z něho spadl klid, který z něho neúprosně sklouzával vlastní vahou. Vedl koně navíc, takže jel až vzadu, a tak si ho nikdo nevšímal. Hodila se mu jízda křivolakými uličkami a křižovatkami nacpanými příslušníky ilsizanské vyšší třídy (pokud se zde dalo něco takového rozlišovat), vítajícími nový rok. Jemu osobně se jeho začátek nelíbil: vzhledem k událostem uplynulých dvaceti čtyř hodin ho nepovažoval za nijak slibný. Přejel prstem po dvojitých hadech a drážkách pestře pomalovaného kyrysu, který mu darovala entelechie Askelon, dotkl se dlouhé dýky u pasu. Meč, který se k ní hodil, měl zavěšený u boku. Jilce obou zbraní byly vyhotoveny tak, aby vyhovovaly synu armády, s blesky, lvy a býky. Po celém světě byly znamením bohů bouře, bohů války a smrti. Ale zpracování bylo cizí a plastičtí démoni na obou pochvách patřili prvotním božstvům dávných věků, jejichž vliv byl již mlhavý všude, jen ne mezi západními ostrovy, kam odešel Niko, když se pokoušel o uvedení do jím vybraného mystéria a ovládnutí těla a duše. Bohatě zdobené zbraně, jaké mu daroval pán stínů, byly oslavovány v legendách. Niko hledal dokonalost, mystický klid starými způsoby, hledal staré

bohy a cvičení, vedoucí k mimořádnému vnímání. Tyto dvě zbraně byly dokonalé, až na dvě vady: byly vyrobeny ze vzácných kovů a starobylostí získaly takřka nedozírnou cenu; byly očarované, teplé na dotek, schopné střetu s pekelnými silami, schopné roztnout ledové víry vyslané neznámými bohy. Nikodemos upřednostňoval zabíjení beze zbraní, s co nejmenším úsilím, co nejpresnější. Považoval se za ledabylého, když bylo nutné odvracet úder protivníka více než jednou. Taneční představení hrdých šermířů v chrámech, kdy měli čas těšit se stylem a polemickým rozhovorem, zatímco „zkoušeli vzájemnou vytrvalost“, jej odpuzovala: člověk přišel, zabil, odešel, pokud možno aniž by se nepřítel něco dozvěděl, v horším případě pak aby byl uveden v zmatek.

Neprahl již po zbraních, které by k němu lákaly hrabivé muže v naději, že si je přisvojí v souboji. Netěšil se ani, jak využije očarované zbraně v bitvách, kterých by se nemohl účastnit tak, jak by se mu líbilo. Kyrys, který měl na sobě, odrážel nadpozemské zlo – zbraněmi smrtelníků by měl být nenapadnutelný. Takové vědomí odbourá jeho sebekázeň, může narušit sebeovládání, přestane být opatrný. Když Tempus v boji světél a blesků ještě naposledy vzplanul a vytratil se jako náhle uhašená pochoděň, pocítil nevysvětlitelné radostné vzrušení a zamířil hrotem na Chaos, Janniho pevně po pravém boku. V té chvíli si představoval, že je nezdolný, poznamenaný osudem, vybraný bohy, a proto nedotknutelný. Strach, který měl v úkrytu jeho mysli zvažovat a hodnotit, chyběl... jeho maat, jak o ní mluvil s Tempem v okamžiku rozpačité upřímnosti, zmizela. Nemohlo ji nahradit žádné předstírané divadlo, žádná nadřazenost či touha po boji. Bez vyrovnanosti, bez klidu v srdci usiloval o něco, čeho nemohl nikdy dosáhnout. Nemí jako Tempus, nadpřirozený, nadčlověk, s věčným životem v hrozivých mukách, na která si již zvykl. Neusiloval o nic víc, než o čem mu studia našeptala, že má jako člověk právo požadovat. Když dnes viděl Tempa v boji, uvěřil všemu, o čem dříve pochyboval, přestože slyšával spoustu zkazek. Usilovně o Hádankáři přemýšlel, o nabídce, kterou mu tehdy učinil, zvažoval, zda je jí vázán, o zbraních, jež mu daroval Askelon jako znamení věcí příštích. Jel na koni a chvěl se. Přál si, aby měl s sebou namísto Janniho svého

druha, aby v něm stále sídlila jeho maat, aby jeli po klikatých syresanských cestách nebo azehuranských pláních, kde kouzla nesoupeřila s bohy o věrnost smrtelníků a nebrala si duše do zástavy.

Než sesedli u Alekeepa, uzavřel sám se sebou dohodu: počká a uvidí, zda měl Tempus pravdu, když říkal, že se k němu maat vrátí, jakmile se duch jeho druha vznese k nebesům na sloupu plamene. Byl si vědom rytmické přirozenosti osvětlení, které předchází událostem. Přišel se svým partnerem do Ranke na naléhání Abarse. Pamatoval si kněze Nelítostného z prvních dnů rituálů a války a rozhodl se sám, nenásledoval jej slepě jen proto, že si přítel po jeho levici přál poučit Rankance o slávě jeho jména. Ještě než mu starší bojovník dal možnost se vyjádřit, řekl mu jako přítel, že je možná na čase, aby Nikodemos vedl vlastní vojenskou skupinu – nepochybně až po Ranke, kdy starší muž odloží meč. Vyprávěl mu sen o mateřském mléku a vlnícím se obilí a usmrkancích s dřevěnými štíty. Bylo to jisté znamení muže, který skončil s vlhkými tábory a zakrvácenými, svlečenými mrtvolami na bitevním poli.

Stejně by tedy letos nebo příští rok osaměl. Musí se s tím vyrovnat a ne potichu knourat jako opuštěné uítě nebo hledat novou a silnější paži, o niž by se mohl opřít. Meditace mu měla pomoci, nicméně si vzpomněl na úšklebek v obličeji jako pergamen a bezzubá ústa, jak ho nabádají, že pokud něco potřebuje, nedostane se mu toho zadarmo.

Cena kalného hnědého piva, kterým byl Alekeep vyhlášen, se v předvečer svátku zdvojnásobila, ale oni nezaplatili jedinou minci. Popíjeli v zadním soukromém salonku, kam je zavedl vděčný hostinský. Donesla se mu zpráva o zjevení u sídla čarodějnického bratrstva a byl rád, že dal na Nikovu radu a držel děvčata doma. „Už tedy mohou ven?“ zeptal se s mrknutím. „Když už jste tady? Přál by si ctěný maršálek a jeho urození Pastorci v tento radostný večer příjemnou společnost?“

Tempus zaťal dlaň, lesknoucí se průhledným sérem, které houstlo a pokrývalo kůži strupem. Doporučil mu, aby držel děti pod zámek až do úsvitu, a poslal ho pryč tak zpříkra, až Janni s nedůvěrou pohlédl na Nika.

Velitel se vsedě opíral zády o stěnu proti dveřím, za nimiž zmizel vlastník taverny. „Někdo nás sem sledoval. Rád bych věřil, že jste si toho sami všimli.“ Místa, která si vybrali, záda velkoryse nastavená každému, kdo by vešel, jasně vypovídala o pochybení, takže neřekli ani slovo, jen přestěhovali židle k užším stranám jediného stolu. Když se dveře rozlétly, stál v nich Bezpalec, nikoli jejich hostitel, a Tempus se při pohledu na tvář mohutného zápasníka zakuckal chraplavým smíchem. „Jenom ty, Lasteli? Přiznávám, že jsi mě poplašil.“

„Kde je, Tempe? Co jsi s ní udělal?“ Lastel se přiblížil, ruce jako lopaty se opřely o stůl, silný krk s vystouplými žilami se sklonil níž.

„Unavuje tě život, Bezpalče? Vrat' se do své skrýše. Možná tam je, možná ne. Jestli ne... lehko nabył, lehko pozbył.“

Lastelovi zbrunátněl obličej. Další slova ze sebe vyrazil spolu se sprškou slin, takže Janni sáhl po dýce a Niko ho musel nakopnout.

„Zmizela ti sestra a tobě to nevadí!“

„Dovolil jsem Cime, aby se s tebou uvelebila v té tvójí zlodějské boudě. Kdyby mi to ‚vadilo‘, myslíš, že bych to dovolil? A kdyby mi to vadilo, byl bych ti řekl, že se snažíš na místě, které ti nenáleží. Ona není pro tebe. Pro příště se drž povětrných ženských a holek z ulice. Nebo si jdi promluvit s čarodějnickým bratrstvem nebo svými bohy, pokud u nich dojdeš sluchu. Snad bys ji mohl získat zpět za pěkně usmlouvanou zradu nebo cihlu carronského krřfu. Zatím, nechceš-li přijít i o druhý palec, všimni si těch dvou –“ ukázal stranou nejprve na Nika a pak na Janniho, „budou ti v nejbližší době pořád nablízku, dohlédnou na tebe a já ti radím, abys s nimi zacházel s nejvyšší úctou. Dokáží být pěkně divocí. Pokud jde o mne, poslední dny jsem si docela užil, a tak jsem ochoten odhadnout, že máš naději odtud vyjít se vším příslušenstvím neodděleným od těla a fungujícím. Nicméně tvé vyhlídky se zhoršují s každým tvým nádechem, na který se tady musím dívat...“ Při řeči Tempus vstával. Lastel se dal na ústup. Když Tempus navrhl novou schránku pro jeho protetický palec, zardělá tvář viditelně zbledla. Lastel s překvapivou čílostí couval k napůl otevřeným dveřím, v nichž před okamžikem nejistě postával hospodský, ale teď se raději ztratil.

Lastel však nebyl dostatečně rychlý. Tempus ho popadl za krk. Zvedl Bezpalice ze země a přinutil jej nehlasně vyslovit zdvořilý pozdrav oběma Pastorkům. Teprve pak ho pustil a nechal ho zmizet.

8

Při západu slunce příštího dne (dokonale přirozeném západu slunce bez jediné stopy po čarodějnickém počasí) se před obnoveným kamenným pilířem Vashankova polního oltáře konal dlouho odkládaný pohřeb Nikova druha. Místo leželo kus za arénou, kde kdysi býval otrokářův výběh pro děvčata. Zprava doleva nad nimi přelétl jestřáb na cestě domů, nanejvýš šťastné ptačí znamení. Když zmizel z dohledu, muži zakleli. Nato se zhmotnil duch Abarse, aby mohl odvést ducha padlého žoldnéře do nebes. Tyto dvě příznivé předzvěsti přispěly k Nikově rozhodnutí obětovat očarováný kyrys, darovaný Askelonem, ohni, na němž hořel katafalk s přítelem, který mu stával po levici.

Pak Niko zprostil Tempa přísahy partnerství. Nikodemos využil námitky, že sám nikdy slib nepřijal, a vysvětlil, že je čas, aby se stal bojovníkem na levém boku, což by se s Tempem nemohlo stát. Poblíž stál Janni. Vypadal celý nesvůj a topil se v rozpacích. Neuvědomoval si, že je touto cestou Tempus osvobozen od strachu, k jaké újmě by Niko mohl přijít vzhledem k Tempovu prokletí.

Tempovi téměř vytryskly slzy, když spatřil stín Abarse s vlasy kouzelníka a mudrce, s žlutohnědou, docela průsvitnou, ale neporušenou kůží, stále stejnýma očima, z nichž vyzařovala láska k Pastorkům a jejich veliteli. Místo pláče zvedl ruku na pozdrav a elegantní duch mu poslal vzdušný polibek.

Ještě než obřad skončil, poslal Nika a Janniho do Asylu. Měli dát Bezpalcí jasně najevo, že svoji dvojitou totožnost může utajit jedině tehdy, když s velkou ochotou pomůže vystopovat nisibanské špehy Mygdonie, což byl stále těžší úkol. Bezodkladně měl projevit dobrou vůli a usnadnit Nikovi a Jannimu průnik do jejich řad.

Když se i poslední muži vzdálili za svými povinnostmi, hrou nebo pitím, postál Tempus chvíli u hrobu a přemýšlel o Vashankovi a zvyku boha nechat ho, aby se ze všech sil rval za oba.

Tehdy zaslechl od vzdálenějšího konce oltáře, přikrytého soumrakem, tichý zvuk, napůl škytnutí a napůl vzlyk.

Šel se podívat, co je to zač, a spatřil Jihan, jak sklesle sedí u hrubě tesané patky sloupu a v prstech cupuje hnědou travu. Přidřepł k ní, rozhodnut zjistit, zda může dívka zrozená z pěny ronit lidské slzy.

Měl soumrak moc rád. Slunce prchlo a noc zářila vzpomínkami. Někdy v myšlenkách následoval blednoucí světlo a muž, který nikdy nespál, upadl do dřímoty, odpočíval.

Dnešního večera nehledal ve své soukromé hodině duchů spánek: dotkl se šupin smaltovaného krunýře, jehož šedozelenoměděný vzor pokryl stín houstnoucího šera skvrnami. „Přejde to?“

„Ale ano. Tak nějak.“

„Když to uvážíš,“ poznamenal po vyčerpávající, ale užitečné odmlce, „není zase tak zlé, že jsi tu ztroskotala. Tvůj otec se nakonec ze zraněné pýchy vyléčí. A zatím – mám jednoho tróského koně navíc. Je pro mě těžké mít je oba na starosti. Mohla by sis jednoho vzít do péče. A jestli ti nezbyvá než přečkat rok jako smrtelnice, mohla bys uvažovat o životě v Asylu. Touhle dobou se nám nedostává žen schopných boje.“

Stiskla mu paži. Trhl sebou. „Snad mi nenabízíš sinekuru?“ namítla. „Uvažuj: jestli mám zůstat, budu mít i tebe.“

Nebyl si jist, zda jde o slib nebo hrozbu, ale rozumně předpokládal, že si s ní v každém případě poradí.

Syn boha

Andrew J. Offutt

Hanse se nechtěl stát vojákem ani členem Tempových Svatých spolků, tedy Pastorkem, a už vůbec ne Pastorkem v zácviu nebo kýmkoli v zácviu. V žádném případě. S veškerou určitostí a odhodláním chtěl být Stínolezem, chtěl být Hansem. Dalo se to těžko pochopit. Máte-li něčím prostě být, není to jednoduché. Nevěděl, že mnozí stráví celý život hledáním někoho nebo něčeho, čím jsou nebo čím by mohli být, a i kdyby to věděl, ani trošku by se mu neulevilo. Je Hanse, u Ilse! Žádný Hons nebo Honz nebo Hanz. *Jsem Hanse!*

Naneštěstí dost dobře nevěděl, co to znamená.

Kdo je Hanse? Co je Hanse?

Ach Bago, proč jen tě zabili! Ty bys mi ukázal cestu a poradil, vid'?

Život býval tak prostý. Všechno bylo prosté. Stálo tu město pojmenované Asylum a v něm byla některá břicha prázdná a některá plná. To bylo jednoduché: lidé se rozdělovali na lvy (nebo šakaly, chcete-li) a kořist. A mezi nimi žil Bago Slibochyba a jeho učeň Hanse, který mu dělal jen radost, a spolu s nimi oběti – lidská kuřata. A byly tu i stíny, s jejichž pomocí bylo snadné je oškubat.

Jiný svět Hanse nepotřeboval. Toto byl jeho malý kontinent, svět zlodějů.

Ale teď! Teď se zde vytahovali Rankanci a princ Kadakithis, jenž dělal kdecu, ale rozhodně nevládl, nepanoval. A pak tu byl Tempus – ano, při všech bozích, byl tu Tempus! – a spolu s ním jeho chvástaví žoldnéřští přátelé. Nic nebylo jednoduché.

A s Hansem mluvil jeden bůh – s Hansem! – a brzy nato další. Hanse by viděl raději, kdyby se starali sami o sebe. Vojáci mají za

úkol zabíjet, princ guvernér vládnout a zabíjet a bozi se mají chovat jako bozi. Úkolem bezvýznamného zloděje ze světa zlodějů je krást.

Ale teď se Stínolez stal vyslancem bohů.

Meč zazvonil o meč a obratný úder vedl čepel tak, že brilantně odražená sklouzla po druhé čepeli. Ozvalo se zaskřípění natolik hlasité, že připomnělo broušení bojové sekyry. Pronikavý, ošklivý zvuk podtrhlo jednohlasné zabručení dvou hrdel.

„Zase jsi mě zastavil, Záškodníku,“ zavrčel jeden bojovník, o krok ustoupil a prudkým trhnutím sklonil hlavu do strany. Z černé kštiny pod krvavě rudou čelenkou pomalu, úporně jako olej, stékal pot arazil si cestu obočím. Zápasník zatřepal hlavou, aby se ho zbavil. V pohybu se odrážela věčná netrpělivost mládí.

„To sotva,“ odpověděl druhý muž. Byl větší, ale sotva o něco starší a svým způsobem měla jeho tvář blíže k chlapeckému věku než obličej jeho protivníka, jenž si celá léta pěstoval podlý, zlovorný výraz, který ho, jak věděl, dělal starším a nebezpečnějším. Vlasy měl jakoby polité nebo pocákané stříbrem, takže vypadaly popelavě šedé.

„Uznávám, Stínolezi, že jsi dobrý a máš talent. Heleď. Co kdybychom se trochu pocvičili v sedle?“ Nadšení se mu objevilo v tváři a rozjasnilo zabarvení jeho hlasu.

„Ne.“

Muž zvaný Záškodník chvilku vyčkával, ale Stínolez už nic nedodal ke slovu, jež pokud se vysloví rozhodně a bez příkras, patří ke čtyřem nebo pěti nejnevlídnějším a nejnepříjemnějším slovům v jakémkoli jazyce.

Záškodník skryl zklamání. „Tak dobře. A co takhle... *tvoje koule, co ty na to!*“

Poslední slova vyzněla jako výkřik. Světlejší muž se dal rychle do pohybu. Jeho meč vyšlehl vzhůru jako stříbrošedá skvrna. Máchl nahoru, neboť šlachovitý chlapík v tunice barvy prachu se na něho vrhl nezastřeně shora a ze strany. Nebyl prostě připraven na ránu vedenou shora od mládeže, které pomáhal stvořit. Bylo to, jako když na svět zaútočí ošklivá choroba. Druhý muž zarazil pohyb a bleskurychle se připravil na protiúder.

Žádný protiúder nepřišel. Ani zkusmo. Stínolez ořestal hrát. Dívali se na sebe, zkušený učitel Záškodník a skvělý student Stínolez.

Stínolez promluvil: „To stačí, Niku. Mám té přetvářky po krk.“

„Přetvářky? *Přetvářky*, ty nedochůdče? Kdyby ses nepohnul, mohl sis zažádat o místo v chrámovém sboru sopránů, Hansi!“

Hanse řečený Stínolez se usmíval málokdy a když už, bylo to jen pousmání. Často se úsměv podobal spíše úšklebku, který odrážel jeho vnitřní rozpoložení a hodil se k němu. Teď to byl škleb. Nebylo v něm však pohrdání ani opovržení k tomuto členu Svatého spolku, Pastorkovi, jenž ho tolik naučil. Byl bojovníkem už od přírody a navíc byl neobyčejně svižný. Nyní získal výcvik, znalost o způsobech boje a byl ještě rychlejší.

„Ale já se hnul, Niko. Uhnul jsem. Pověz Tempovi, jak se pohybuju. Tebe mi určil za učitele. Chtěl, abych se stal šermířem. A řekni mu, že v sobě pořád nemám žádnou touhu stát se vojákem. Není ve mně touha zabíjet, ať už aristokraticky, nebo jinak.“

Niko na něho zíral.

Zatracený... kluk, uvažoval. Unavuje mě. Mám dost jeho jízlivosti a fňukání. Znáám jen válku. Zrovna on, který ji nikdy nezažil, si troufá posmívat se boji a jeho stoupencům. Žádný z nás nezažil otce – já proto, že mi ho zabili – ve válce – když jsem byl ještě dítě, tenhle noční, čepelemi zježený zloděj, plný přetvářky ho nepoznal proto, že jeho matka a otec byli přinejlepším jen povrchní známí. Neměnil bych s ním... s touhle pouliční krysou. Je tak šťastný ve své provinční nevědomosti a naprosté bezvýznamnosti. Raději jsem mužem.

A z něho jsem udělal bojovníka, skutečného bojovníka, takže se teď naparuje ještě víc!

„Dávej si pozor, ať máš svoje cennosti uložené pod polštářem, Niku. Záškodníku, já jsem skutečný záškodník skrytý stíny a viděl jsem dokonce postel prince guvernéra... a Tempa.“

Pastorek Niko nedal nic najevo. Neodpověděl. Uvnitř vypěnil, ale jen trochu. Malicherné urážky jsou tak laciné. Levné jako sotva dospělé, ale přesto zkušené profesionálky v setmělé Spleti, která toto bezelstné mládí zplodila a sloužila mu jako hnízdo a nora. Niko

zdvořile o krok ustoupil. Podržel čepel meče před přivřenýma očima, otočil ji, pozorně si ji prohlédl a pak se hbitým, plynulým pohybem rozmáchl.

Asylan nebyl tak sebejistý, aby držel zbraň jen tak v ruce. I on ji třímal a obracel před sebou. Zkoumal ji přimhouřenýma očima a pochvu přidržoval pravou rukou. Odvrátil hrozící čepel, aniž by pohnul černočernýma očima, které se teď upřeně dívaly na svého učitele. A uložil čepel, aniž by k tomu potřeboval ruku s pochvou. S pýchou.

„To se ti povedlo,“ nedokázal si Niko odpustit pochvalná slova.

Ne snad proto, že by cítil potřebu chválit nebo měl radost, ale protože pociťoval současně převahu i uspokojení. Oba si připomněli, kdo naučil majitele tolika nožů uskoku, který právě předvedl.

(Muž může tasit při nečekaném zvuku nebo chce-li poslat nepřítele na onen svět, říkal Niko Hansovi. A když to udělá, dívej se, jak ukládá čepel do pochvy. Ve chvíli, kdy drží pochvu a sklopenýma očima sleduje ukládání, je zranitelný. Právě tehdy může udeřit původce nevinného zvuku nebo skrytý společník právě zabitého muže a v jediném okamžiku ukončit tasení a ukládání do pochvy. Proto se rozumný bojovník naučí manévrovat čepelí hrotem k sobě a vést ji do pochvy v očekávání útoku. Oči zatím zůstávají ve střehu a očekávají náhlý výpad.)

Ano, i takové věci naučil Hanse Nikodemos zvaný Záškodník. Neboť Tempus mu byl dlužen a přece už s Tempem nebyli tak docela přátelé. A tak Niko pracoval jako Tempův zástupce a trénoval šlachovitého, domýšlivého chlapíka s orlím nosem jménem Hanse.)

„Sleduj štít!“ zvolal Hanse. Niko k němu otočil pohled. Štít měl opřený o zeď z nepálených cihel, vedle stál Hansův malý kulatý štít. Zbavili se jich a postavili je ke zdi už před hezkou chvílí. Dali přednost cvičení pouze s meči. Stačili od té doby vypotit alespoň pintu potu. Teď se Hanse obrátil, vytáhl a hodil jeden ze svých nožů. Všechno se odehrálo jediným plynulým pohybem, jako když se kočka vrhá na kořist. Ruka vyjela kupředu, a jak Hanse dokončoval pohyb, zase klesla. Jeden z jeho zatracených nožů se objevil v Nikově štítu. Trčel z něho a chvěl se jako tětíva luku.

Hanse po něm skočil, šlachovitý, tmavý, pružný jako kočka.

Vytáhl nůž nepatrným pootočením zápěstí, které uvolnilo palec ploché čepele ze zdobeného dřeva, schopného odolat pořádnému úderu sekýrou. Takřka nenápadně zasunul dýku do pochvy na pravé paži.

Hanse se napůl otočil a v širokém úsměvu ukázal zuby. Úsměv patřil učiteli v zacházení se zbraněmi, ale ne učiteli vrhání nožem. Zasalutoval. Pak se odvrátil a ztratil za domem. Slunce bylo stále žlutooranžové a stíny pozdního dne zatím jen laškovaly s myšlenkou poskytnout mu přirozené útočiště ve své náruči, ale Hanse byl pryč.

„*Stínolez,*“ zamumlal Niko a šel zvednout štít a najít Tempa. *Osvobod' mě od tohoto nestydatého Ilsižana, Tempe! Je tak mladý, až to bolí. Zbav mne poháru hořkosti, který jsi mne přinutil zvednout k ústům. Přestaň!*

Hanse odcházel, rty sevřené v mírném úsměvu, který mu vzhled v žádném případě nijak nevylepšoval.

Cítil hrdost. Byl pyšný sám na sebe. Měl Nika také rád. Nemohl ho nemít rád a současně si ho nevážit, třebaže by za (téměř) žádnou cenu podobné city nepřipustil a nedal by je najevo.

Před Tempem dovolil, aby byl jeho obdiv znát, i když přitom prohlašoval, že mu na nikom nezáleží. Vysvobodil jej z krvavých rukou té svině Kurda. „Vivisektora Kurda.“ Člověka, který řezal, odděloval končetiny roztřesených živoucích obětí. Například Tempa. Mezi mnoha dalšími.

Po hrůze, jaké byl svědkem v domě Kurda, se Hanse změnil na neobvykle zádušného chlapíka, zcela jiného Hanse. Záhadné uzdravení Tempa bylo téměř víc, než dokázal snést. Nesmrtelný! U všech bohů – nesmrtelný, lidský mlok, jenž všechno přežil a ze všeho se vyléčil a dorostly mu i části těla, o které ho připravil vivisektor – nezůstaly mu ani jizvy!

A ten tajemný a vším pohrdající nesmrtelník neřekl ani slůvko, kterým by vzal na vědomí Hansovy výdaje na jeho osvobození nebo mu pomohl vyzvednout několik těžkých pytlů s penězi z jisté studny na jistém místě.

Ach, přišlo ho to draho. Celé týdny nestál Hanse za nic. Nic nedělal. Ne něco přece – pil. Byl bez příjmů. Prodal dokonce něco ze

svého vlastnictví, jen aby si mohl koupit neředěné víno, kterému se do té doby vždycky vyhýbal.

Ale ani tehdy neprodal dar mrtvého Pastorka, který rozhodně smrtelný byl. Na stěně Hansova pokoje visel krásný, ušlechtilý meč v postříbřené pochvě. Nebude ho nosit. Nedotkne se ho. Věděl s jistotou jediné: meč nebyl darem mrtvého člověka, ale boha. Tempová boha, který s Hansem hovořil a odměnil jej za záchranu svého služebníka Tempa – tak zněl slib boha Vashanky.¹

Ten meč nyní visel u Hanse na zdi, jenže bez stříbrné pochvy. Pochva se pohupovala Hansovi u pravé nohy. Celou ji zabalil do nenápadné černé kůže, kterou spletl, pospojoval a zase zapletl. Nepatřil k žoldnéřům, kteří zaneřádili město a zastrášovali jeho obyvatele. Neměl žádnou touhu se mezi ně zařadit.

Hanse měl jiný důvod k touze po dokonalém, ne, více než dokonalém zvládnutí zbraní. Pohnutka byla tajemstvím Hanse, větším než samotné Asylum.

Nechával si od Tempa zaplatit, i když ne v penězích. Nesmrtelný muž mu nabídl, že z něho udělá bojovníka. (A pokud šlo o koně... no, to byla přinejmenším záležitost významu a důstojnosti. Koně a Hanse nebyli nikdy přátelé a zloděj doufal, že nikdy nebude bojovat na hřbetě takového zvířete. Ale když měl koně, byl z něj boháč!)²

Tempus nevěděl, proč Hanse změnil názor a vzkázal mu, že má v úmyslu naučit se bojovat s mečem. Hanse byl přesvědčen, že Tempovi udělal radost. Ve shodě se svým egem se rozhodl, že bude nejlepším žákem, jakého kdy Niko měl. Byl si jist, že už teď je neuvěřitelně dobrý. Hanse nikdy nepotřeboval slyšet jeden pokyn dvakrát. Nikdy neopakoval chybu. Byl dobrý. Říkal to Niko a Niko mluvil za Tempa.

Když teď odešel od Nika, dopřál si zloděj Stínolez mírný úsměv sevřenými rty. Byl to úsměv radosti někoho, na koho se usmál bůh. Potěšený, ale nevyzpytatelný úsměv. *Říká, že jsem dobrý.*

Doufám, miláčku Vashanky, přemítal. Rozhodně doufám. A doufám, že Vashankovi se budu zdát víc než dobrý!

¹ „Vivisektor,“ ve Stínech Asyla; Ace Books, 1981

² „Stínolez,“ ve Světě zlodějů; Ace Books, 1979

Hanse kráčel domů, pevný, pružný a temně hrozivý, obalený noži na nohou, bocích a pažích. Byli kolem něho tací, kteří se mu raději klidili z cesty nebo čekali v průchodech, dokud je neminul. Byli tací, kteří mu ustoupili, třebaže neudělal jediný nepřátelský pohyb. Nelíbilo se jim to, zlobili se sami za sebe, ale až tohoto zlověstného neurvalce potkají znovu, svůj ústup zopakují.

Hanse mířil domů. *Jsem připraven*, myslel si a stále se usmíval.

Po událostech s Kurdem a Tempem a strašidelném zážitku s Tempovým zmrzačením – a po ještě strašidelnějším prožitku jeho naprostého zotavení včetně dorůstání několika tělesných částí – se dal Hanse na pití.

Nebýval pijan. Rozhodně ne do té doby. To však nezastrašilo miliony jiných a tedy ani Stínoleze. A tak pil. Pil, aby se dostal do jiného světa, do jiné skutečnosti. Podařilo se mu dostat do nepříliš obdivuhodného stavu přímo obdivuhodně.

Potíž byla v tom, že se mu to nelíbilo. Unikali ode všeho, zbavoval se i Hanse a on se právě snažil ubohého tvora Hanse najít.

Ach, Bago, neměli tě zabít – jako vždycky bys mi poradil a ukázal mi cestu.

(Jinými slovy řečeno byl v hrozném stavu a ponořil se do útěšného jezera alkoholu. Neopouštěl ho a byl téměř neustále opilý. Vůbec se mu to nelíbilo. Neměl rád ani chuť toho svinstva. A obzvláště se mu nelíbilo, jak se cítil, když mu tělo zastavil spánek a pak se vzbudil s kyselou chutí na jazyce a celý vyprahlý. V ústech měl jako v polepšovně, jazyk se dožadoval hřebľa, žaludek by ochotně vyměnil za talíř vepřových nožiček a hlavu za téměř cokoli. Něco se v ní uvolnilo a převalovalo, naráželo do lebky, kdykoli se pohnul. Alkohol pomáhal. Z hada, který ho uštknul, se odlouply další šupiny. Jenže se všechno neustále opakovalo. Navíc dával přednost ovládání, rád ovládal nebo měl alespoň ten pocit. Silný nápoj takový dojem odnesl v řece nevolnosti a utopil ho v explozích říhání a dávení.

Tam někde na sotva osvětleném dně své mysli měl potřebu sebeovládání. Nemanželský syn, který stál vždycky na špatné straně, měl teď v koutku rozumu jen tmu. Nikdy neměl vládu nad ničím, a

tak jí hledal. Nebo alespoň její podobu. Nepotřeboval žádné drogy a dnes věděl, že po nich ani netouží. A co teprve jeho hlava a žaludek.

Tak to bylo. Hansovi spadl hřebínek.)

Vrátil se ke stavu, v jakém byla většina ostatních, rozhodně většina jeho vrstevníků: přežíval jen ve svém podvědomí, byl cizincem uvnitř sebe a žil jako jeho zajatec.

Jednoho dne se někdo zmínil o jeho „zřejmém smyslu pro čest“ – a byl zřejmý – a jak si ho cení. Dozvěděl se o něm, jak říkal ten chlapík, od Hansova uznávaného učitele Baga Slibochyby, mistra zloděje. A Stúnolez se ušklíbl a vypadal hrozně. Nevinný ubožák se nabídl, že mu koupí něco k pití, ale stejně ani trošku nepomohl svému případu nebo stavu Hansovy duše. Nebohý chlapík si brzy vzpomněl, že má někde daleko od Hanse naléhavou schůzku, a rychle se na ni odebral. Jak se dalo čekat, strávil Hanse zbytek dne chováním, jako by neměl ani ponětí, co čest vlastně je.

A stále hledal a vzpomínal.

„*Dostane se ti meče,*“ promlouval k němu hlas uvnitř hlavy, lví řev v temných chodbách jeho mysli, „*jestliže osvobodíš mého cenného a věrného spojence. Zajisté i skvělé pochvy dobudeš. Stríbrné!*“

Hanse poznal strach i trochu zlosti. Nechtěl od incestního boha Ranke nic, neboť Vashankovi určitě sloužil Tempus. *Ne! Já sloužím – chci říct... Ne! Tempus je můj... můj... jdu na pomoc pří – muži, který by mi asi pomohl,* snažil se vysvětlit bohu ve své hlavě. Nedovoloval si znát se k přátelům a Tempovi dokonce přísahal, že nikdy žádné neměl a žádné nechce. Člověk, jenž má přátele, je zranitelný, a Hansovi mnohem více vyhovovala představa sama sebe jako odděleného prostoru, oddělené osoby, ostrova.

Jdi ode mne a vrať se k němu, žárlivý bože Ranke! Zanech Asylum mému patronu, Svižnému Shalpovi, a našemu pánu Ilsovi. Ó Ilsi Tisícioký, proč ke mně nepromluvíš ty?

Přesto se oné noci přihodil zázrak a posloužil jako záchrana života Hanse a tak i Tempa, jehož Hanse osvobodil. Hanse posloužil bohu nejvyšších rankanských pánů a dočkal se od něho záchrany života, necítil však žádnou pýchu a ocitl se v jezeře alkoholu. Když vyplaval na hladinu a vyschl, byl stále v nesnázích.

Nebyl první, kdo se ocitl v takové tísní. Nemusel se obracet k bohu o pomoc.

Rozhodně ne k Vashankovi! Ve čtyřech vzájemně nesouvisejících případech navštívil svatyně Ilse a jeho choti Shipri, matky všech. Ils, bůh Ilsízanů, jenž kdysi dávno opustil jednu zemi a nalezl jinou, založil Asylum. (Jejich čtvrtý syn, narozený ve stejný den jako jeho sestra Eshi, neměl žádný chrám. Shalpovi nepatřil žádný chrám a ve svém plášti v barvě temné noci patřil stínům. Říkali mu také Svižný Shalpa. Shalpa noci, bez chrámu: patron sportovců a zlodějů.) Hanse šel navštívit boží příbytek a po chvíli ucítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě a ježí se. Žaludek se mu roztrásl a jakoby vyprázdnil, neboť cítil jistotu, že s ním jeden z nich hovoří. Bůh, kdo jiný.

Sám Ils? Jeho syn Shalpa? (Vzal-li později Hanse v úvahu své nedávné pití, zajímalo ho, zda to nemohl být spíše Anen. Byl prvorozeným synem Ilse a Shipri a stal se patronem pijáků a krčmářů.)

Ať už k němu v myšlenkách promlouval kdokoli, nebyl to Vashanka, určitě ne tady v domě bohů Ilsigu.

Hansi ze stínů, vyvolený Ilsigu, Synu stínů.

Jsme. Jsme zde. Věř. A hledej tento prsten.

Spatřil ho. Jen tak odnikud se objevil šperk a visel mu očima. Chvíli vypadal jako pevný předmět, hned nato jako průhledný přelud, skrze nějž bylo vidět chrámové zařízení. Prsten vyhlížel jako jediný kus zlata, nespojený tavením, osázený kolem dokola třpytivými modrobílými kamínky jako hvězdičkami. V jeho středu spočívalo velké tygří oko, usazené ve zlatých kroužcích. Zdálo se, že oranžovožlutý drahokam – polodrahokam, tygří oko na něho zírá, jako by nešlo jen o měňavý kámen s křemennými žilkami.

A nato prsten zmizel a stejně tak i hlas v hlavě, který k němu promlouval – nebo se mu to jen zdálo? Nezdálo? – a on tam zůstal zhroucený a zalitý potem. Musel soustředit veškerý důvtip a upřít veškerou pozornost na pouhé zavření úst. Chrámový chlad se změnil na mrazivou zimu.

Po chvíli v sobě pocítil dostatek sil a dokázal se pohnout. Začal se hýbat, protože neměl v úmyslu zůstat ve společném chrámu

Ilshipri. Odešel, celý ztuhlý, mokrý potem, který ho svědíl dokonce až na nohou. Při odchodu sledoval přimhouřenýma očima šerost chrámu, jelikož ještě neskončilo odpoledne a noc byla daleko.

Nebo že by už začala, teď za denního světla? – pouhý přelud, falešný pocit důležitosti, který byl pouhou lží, podobně jako hnízdo hemžících se pavouků, viděných ze dna džbánu vypitého vína?

Nebo jsem slyšel – mohl jsem slyšet... nějakého boha? Boha?

Když vyšel z chrámu, nikoho a nic neviděl. Osamělý člověk a skutečný ostrov! Jen dokud nespatřil Miniril. Jako by mu z hlavy sklouzla kapuca a otevřel se mu výhled.

Šla přímo k němu a dívala se na něho. Dcera jeho S'danzo přítelkyně Kopretiny měla dar vidění. Dcera Kopretiny, která ho tak dobře znala – a nechtěla, aby měl s její dcerou cokoli do činění. Miniril. Cílevědomě k němu mířila a upřeně ho pozorovala. Děvče vypadalo na třináct, ale bylo starší, mělo věk dospívání již za sebou a dlouho se o Hanse zajímalo – vidělo Hanse očima ženy. Ženy darebáctví přitahuje. Miniril dělalo radost chovat se jako třináctiletá žába a ne jako šestnáctiletá žena, jejíž mnohé vrstevnice byly vdané nebo již prošly něčí postelí.

„Moje dcera je velice mladá a myslí si o tobě, že jsi romantická postava,“ říkala ta velká, mohutná žena, uvnitř jejíhož obrovitého těla, tolik obdivovaného jejím manželem, se skrývala hezoučká holčička. „Nemohl bys prostě předstírat, že je tvoje sestra?“

„To bys snad ani nechtěla,“ ujistil ji tenkrát Hanse. Byla to jedna z mála vzácných chvil, kdy vyzradil, jaký druh dětství má asi za sebou. „Je dcera mé přítelkyně a budu jí říkat sestřenice.“

Hanse svůj slib myslel vážně. A kromě toho zažil okamžiky, kdy se třásl a brečel strachy, neboť se stal obětí hůlky děsu zvrhlých bohů a Miniril se tehdy stala svědkem jeho stavu. Neodvažoval se jí podívat do očí. To ona jej zachránila a odvedla za matkou. Bázlivý jako myš byl v moci, která se na něho vrhla, zcela bezmocný.

A nyní zde přichází a nese nějaký pestrý ranec. Malá, snědá a přece žádné stvoření noci a stínů tak, jako on. Miniril byla denním tvorem. V jasně žluté sukni dnes vypadala podivně, téměř jako by byla pod vlivem nějakých drog.

Jestli je, pomyslel si Hanse vztekle, natluču jí a odvedu domů a vynadám Kopretině, že dovolila, aby se jí to stalo... holčičce můj.

Ale pak přestal uvažovat. Zarazila se před ním a přinutila ho tak, aby se zastavil i on. A když promluvila, měla hlas divný a bezvýrazný. Stejně byly i její oči, bez jakéhokoli citu, a stejná byla i její tvář. Mluvila, jako by říkala slova, která se právě naučila – slova, ne jejich význam – jako děvčátko, jež se naučilo svoji roli pro chrámovou slavnost na počest nějakého boha.

Tmavě hnědé oči jako granáty postrádaly jakoukoli jemnost. Pronesla: „*Zítří večer jsi zván na večeři. Nebudeš v nebezpečí. Obleč si tento oděv. Místo znáš. Je dlouho neobydlené, ale jeho voda je kaluží stříbra. Stříbro ti patří, Synu stínů, vyvolený Ilsigu. Přijď zítří při západu slunce k hnízdu velkého vzdušného vládce.*“

Ani nemrkla a vtiskla mu do rukou raneček. Nato se otočila a rozběhla. Žluté sukně se jí rozvlnily kolem nohou jako motýlí křídla, modročerné vlasy za ní vlály. Hanse jen tak stál, hloupě za ní civěl, dokud nezahnula za roh a neztratila se v další ulici. Pak se teprve podíval na dárek. Všechno mělo odstín modré, trochu zelené, výšivky dodávaly látce žlutozlatý lesk. Jemná tunika a plášť, všechno na první pohled více než pěkné. Pěkné oblečení!

I v Asylu se tak kvalitní oděvy samozřejmě daly najít. Nicméně je nikdy neměla ani mladá S' danzo, ani mládenec, který si vydělával na živobytí zlodějnou.

Odkud se tedy tak jemná látka vzala?

Ze stejného místa, odkud přišla slova, uvědomil si, protože ta slova nebyla slovy Miniril. Opět výrazy jako Syn stínů a vyvolený Ilsigu! Tehdy se Hanse rozechvěl a hodnou chvíli se toho pocitu nemohl zbavit.

„Brej den, Hansi – aha! Vidím, že máš za sebou úspěšnou noc, stála za to, co?“ Znamý se nepřestával uculovat. Vždyť co jiného si mohl myslet? Jak jinak by Hanse přišel k ranci takové nádhery, než nějakým včerejším lezením a šmejděním a zlodějnou?

Hanse stál a snažil se přijít věci na kloub. Konečně se mu myšlenky začaly spojovat v souvislý obrázek. Zatímco pokračoval v chůzi, pokoušel se ranec co nejvíc stlačit, zmenšit pro případ, že by ho postřehla městská hlídka nebo Ďas z paláce nebo někdo natolik

všetečný, aby ho udal nebo někde něco blábolil o tom, že Hanse ukradl pěkné, zdobené šaty, za které si bude moci dovolit zaplatit nájem za pokoj na dalších dvanáct měsíců.

Hanse už několikrát obdržel kódované vzkazy a rozluštil jejich význam. Podařilo se mu to i tentokrát. (Pozvaný? Obeslaný! Předvolaný!) Kus odtud na skalnatém kopci, zvaném dnes Orlí zoben, stála dlouho neobývaná usedlost. Částečně se již rozpadla. Dávný stavitel a vlastník nazval své skvostné sídlo Orlí hnízdlo. Poblíž za rozházenými, popadanými sloupy a zřícenými komíny označovalo shnilé roubení studnu. Na dně oné studny chátaly dva kožené pytle. Sedlové vaky. Hanse o nich věděl, protože je tam svým způsobem uložil, ačkoli neměl nic takového v úmyslu.

Doufal, že tam pořád jsou, neboť chránily hezkou částku ve stříbrňácích, mezi nimiž se našlo i pár zlaťáků.

Bylo to výkupné za rankanský symbol moci, žezlo Savankh, které zloděj Hanse ukradl z paláce prince guvernéra. Princ věděl, kde peníze jsou, ale souhlasil, aby zůstaly v Hansově vlastnictví. Hanse koneckonců odhalil špeha a spiknutí a zachránil prince Kadakithovi tvář, pokud ne dokonce život.

Ale kvůli koni a mrtvému muži, který se jmenoval Bourne, měl sice Hanse celý ten blýskavý poklad ve svém vlastnictví, ale ani ne tak uložený v zemi, nýbrž na kopci, v úzké studni, která mu měla být hrobem!

Měl tedy jít na Orlí zoben. Stolovat na tmavém a opuštěném hnízdě: Orlím hnízdě! Potichu to prozradil Kopretině. Ano, zase jednou se k ní uchýlil, když hledal znalosti a radu. (Když k ní dorazil, nebyla Miniril nikde poblíž, ale ani on, ani Kopretina nelitovali.)

Sedl si před ní. Měl na sobě nepopsatelnou tuniku v barvě polní myši, nohy v zaprášených vysokých botách, kolena přitažená k bradě. Byly vidět jen tři čepele. Seděl na zemi, ona na své stoličce. Na všech stranách z ní sice přetékala, ale objemné sukně tuto skutečnost milosrdně zakrývaly. Kopretina byla oblečená do červené, zelené, okrové, modré a ještě dalšího odstínu zelené. Na klíně jí ležel jeho nový oděv.

Pohrávala si s ním, přičichla k němu, dokonce ho ochutnala. Zavřela oči a mnula látku d'olíčkovatýma rukama. Celou tu dobu pohybovala levandulově zbarvenými rty. Dech se jí zpomalil, nezměrné poprsí se téměř přestalo hýbat, srdce zpomalilo tlukot, mručení zpomalilo. Vyklouzla z těla, velké tlusté kotě uvnitř všestkyně.

Tato matka jedenácti dětí, z nichž devět vychovala, nebyla žádná šarlatánka. Jediná dcera měla její sílu, dar vidění. Kopretina viděla osudy.

Nyní se, tak jako kolikrát předtím, dívala na osud Hanse. Neměl z toho žádnou radost. Ani ona, přestože byla ve vytržení.

„Vidím tě, milý chlapče, jak vznešeně vypadáš v tomto nádherném hávu, a vidím, jak tě přijímá velké světlo – ach! ach Hansi... to je, to je On! Je tu Hanse, ano, a zde on, on sám – Ils, bůh bohů! A vidím... ach! Hmm. Nelíbí se mi, co ještě vidím, neboť je tu Mini, moje Mini, s tebou a s pánem pánů.“

Přikývl a zamračil se. Mini bylo mazlivé jméno pro její dceru. Přijal, že je Miniril nějakým způsobem součástí tohoto... co to vlastně je.

„Ach! Tady je Hanse s mečem a vládne jím dobře, moc dobře... a vidím boha, Hansi, vidím Hanse jako vojáka... proboha, stojí proti bohu!“

Proti bohu. *Otče Ilsi, co to má všechno znamenat? Co se mnou zamýšlíš?* A dostal nápad: „Kdo... kdo mi dal ten meč?“

„Bas– ne, ne, schovanec. Aha – pastorek. Ano. P–“

„A od koho mám šaty? Jsou od Miniril?“

„Mini? Ale ne, je to hodné d– ach. Vidím ji. Eshi! To oblečení ti věnovala sama Eshi, Han–“ A znenadání se rozklepala a zhroutila, oči jí ožily a zachytily jeho pohled. „Hansi? Měla jsem vidění? Pomohlo ti nějak?“

Přikývl. Nedokázal na tváři vyloudit jiný výraz než pochmurný. „Měla jsi vidění, moje milá Divizno. Tentokrát jsem tvým dlužníkem a dlužím ti víc než peníze.“ (Minci už spustila do teplého záhadří, kterému říkala náprsní pokladnice.)

Eshi, pomyslel si Hanse. Eshi!

Ils, žárlivý a vášnivý bůh, stvořil celý svět a odpad svého těla využil k jeho zalidnění. Bohy stvořil ze dvou prstů na noze, které měl navíc. Uplynuly celé veky, než první stvořený bůh vyzval Ilse k měření sil. Byl to Gunder a prohrál. Byl svržen na zem. Alespoň jeho dcera Shipri byla mnohokrát poctivější a její svrchovaný pán Ils ji ušetřil – a vzal do svého lože. S ním se Shipri stala matkou všech. S ním dala život Shilsovi, Anenu a Thufiru, dvojčatům Shalpovi a Eshi, jejich první dceři a pak ještě jednomu bohu, jehož jméno nikdo nevyslovoval. Nyní byl zván prvorozeným Anen, neboť žárlivý, vznětlivý Ils zhřešil. V záchvatu zuřivosti zavraždil prvorozeného syna Shilse.

Eshi. Hodně se o ní mluvilo a mnoho lidí se k ní modlilo, ale netěšila se velké vážnosti. Každý o smyslné krásce věděl, že s velkým zájmem sleduje své bratry a vyhledává chvíle, kdy s nimi může být sama. Dokonce se pokusila odvést si do postele svého otce. V tomto případě ovšem neuspěla. Ani Ils není tak náruživý a jeden hřích je na boha až dost.

Eshi milovala šperky, a tak si ji jako patronku vybrali klenotníci. Byla známa láskou k lásce, tudíž patřila i milencům. Jak jinak. Zvláštní místo v jejím životě zaujímaly krávy a kočky. Jejím znakem se stala játra, která jsou, jak se každý dozvěděl v útlém dětství, sídlem lásky a jejího mladšího sourozence, zaslepení. Eshi!

Ano, přemýšlel Hanse. Miluje šperky, a proto ten prsten. Jejím posvátným zvířetem jsou kočky, a proto ten kámen: oko kočky. Svým způsobem ho nalezení jistého řádu ve všech těch symbolech, které s logikou neměly zdánlivě nic společného, uklidnilo a potěšilo. Bohové! Zapletl se mezi samotné bohy!

Zrovna když odcházel, objevila se Miniril. Chtěla vědět, co to nese za pěkné šaty! Očividně je nikdy předtím neviděla a Hanse zamrkal údivem. Stočil pohled k její matce. Upřeně dceru pozorovala.

„Domů, Mini,“ nakázala s neobvyklou britkostí. „Postarej se o přípravu pórku a růžičkové kapusty, co přinesl táta k večeři.“

Otřesený Hanse zamyšleně odešel. Kopretina seděla a zírala do prázdna. Ona byla matkou a i ona byla vyvedená z míry, ale ze všeho nejvíc pociťovala úzkost.

Hansovi se dalších dvacet šest hodin vleklo jako šnek. Špatně spal a sny by si rozhodně nikdy nechtěl zopakovat.

Hanse se oděl způsobem, který by vzbudil závist úspěšného kupce, a jakmile slunce začalo klouzat za okraj světa, vystoupal na Orlí zoben. Pohyboval se opatrně, plný obav, takže raději nespěchal. Volil cestu pralesem převrácených sloupů a zubatých kamenů, obsazených jen pavouky a hady, ještěrkami a škorpióny, několika šneky a nejvytrvalejšími odrůdami rostlin. Takoví obyvatelé dnes vlastnili Orlí zoben a Orlí hnízdo. Všichni ostatní byli dávno, velice dávno povražděni. Pořád se říkalo, že zde kupec a jeho rodina straší. A tak se lidé vrcholku kopce a kdysi skvostnému plantážnickému domu vyhýbali.

I tak velká část sídla dosud stála a kus byl dokonce pod střechou. Modrý plášť lemovaný zelenou vlál, smaragdově zbarvená tunika se žlutozlatým vyšíváním přiléhala s neobvyklou jemností Hansovi ke stehnům. Přiblížil se ke vchodu bez dveří. Zívla na něho temnota, avšak na stojkách zárubně bylo vidět stříkance prastarých tmavých skvrn. Krev vraždy. Vrhla úzkostlivé pohledy všemi směry, nikam nespěchal. Pro jednu měl vejít mezi stíny a neměl z toho žádnou radost.

Dostalo se mu uvítání a pozdravu. Ne od Ilse, ani od lepší ženy!

Ach ano, byla to žena, to ano. V dlouhém, teple sytě růžovém hávu staženém rudou šerpou a stříbrně obroubeném se rýsovaly pěkné tvary. Šaty měla krásné a bohaté a postavu měla ještě hezčí, nejnápadnějším rysem však byla její tvář. Žádnou totiž neměla.

Hanse se zprudka zarazil a jen zíral. Na nic. Jako by mu pohled od ženiny tváře nějak uhýbal. Zdravila ho podáním půvabně hladké ruky.

Ruku zdobil jediný prsten. Hanse ho poznal. Viděl ho včera ve vysokém chrámu Ilshipri.

„Neboj se, Hansi ze stínů, vyvolený IlSIGU, Synu stínů.“ Hlas byl velice hezký, bezvýhradně ženský.

„Někoho, kdo nemá žádnou tvář? No jistěže ne!“

Smích vytryskl jako proud jasné rtuti ve slunečním světle. „Tak si vyber tvář,“ vybídla ho a přistoupila k němu, aby mu dala vybrat.

Nad rameny se jí rozechvěl vzduch. Vznikla hlava a obličej. Hanse nijak neuklidnil, díval se totiž na Lirain. Lirain, která se s jedním mužem spikla proti Kadakithovi a vyhledala Hanse. Chtěla ho využít a podařilo se. Za svůj zločin již zaplatila životem a spolu s ní odešla i její půvabná tvář. Teď zase zmizela a objevily se pikantní rysy královské konkubíny, která měla tu smůlu, že v noci, kdy z ložnice prince guvernéra kradl Savankh, všechno viděla. Když ji Hanse viděl naposledy, byla svázaná. Přesně tak, jak ji tam zanechal. Skoro si na ni nepamatoval – ach. Taya. Na tom nezáleží. Zase se měnila na někoho jiného.

„Hm!“

Povzdech, který vyšel z Tayy, se vytratil a konkubínu nahradila... Kopretina! Ano, Kopretina, její náušnice, řetězy a všechno ostatní!

„Ne, děkuji,“ podařilo se Hansovi ze sebe vyrazit a hned se mu udělalo lépe.

Mnohem překvapivější bylo další zjevení, jež rozpoznal až po několika okamžicích pozorování. Žena, kterou viděl zavražděnou u Sedláckého trhu! Smrt způsobila ani ne před dvěma měsíci hůlka strachu. Než se mohl ohradit, rozplynula se za ostatními. Hanse polkl. Nyní hleděl zblízka do tváře, kterou znal dobře a vždycky si přál přiblížit se k ní. Byla to usměvavá a skutečně krásná dcera ctihodného Shafralaina. Jmenovala se Esaira a bylo jí sedmnáct nebo osmnáct – lady Esaria! Kráska, kterou zpovzdálí sledoval a o níž se mu bezpočtukrát zdálo.

„Ty to víš,“ vybreptl víc dechem než hlasem. „Vybíráš mi jejich tváře ze vzpomínek!“

Esaria se již měnila na Miniril, Miniril se sladkou tvářičkou, a klidně se na něho dívala. Promluvila.

„Zítra večer jsi zván na večeři. Nebudeš v nebezpečí. Obleč si tento oděv. Místo znáš. Je dlouho neobydlené, ale jeho voda je kaluží stříbra. Stříbro ti patří, Synu stínů, vyvolený Ilsigu.“

Nyní ovšem věděl, kdo ho přišel přivítat. Nebylo to možné, ale tak tomu bylo se vším.

„Kým budu dnes večer v tvých očích, Synu stínů?“

V Hansovi se bezpochyby probudil duch velkého génia, protože pronesl nejskvělejší diplomatický projev svého života.

„Přenádhernou Eshi, jejíž socha stojí v chrámu Eshi Oslnivé,“ řekl.

A byla tu, radostně se usmívala. Zjevně ji potěšil. Vřele ho objala a Hanse se málem zhroutil.

Vzala jej laskavě za ruku a vedla ho do pobořeného, kdysi přepychového sídla, plného temných stínů... a bylo jako kdysi! Všude vyrostly svíce a rozjiskřily vzduch, vytrvale plály a rozsvěcovaly místnosti nepřirozeným jasem. Jasně, jasné světlo odhalovalo podlahy s dokonalými parketovými vzory, které byly uměleckými díly, zdi se zbarvily a ožily mozaikami. Vedla ho přes halu s vysokým stropem do honosné hodovní síně. I zde se všechno probudilo denním jasem.

Na vzdálenějším – vzdáleném! – konci nesmírně dlouhého jídelního stolu vykládaného vzácným dřevem seděl... stín. A muž...

Hanse vytrhl ruku z laskavého sevření bohyně a o krok couvl. Holínky s měkkou podrážkou vydaly syčivý zvuk.

„Bago!“ skoro zakřičel. „Ach ne, ne, Bago – tebe přece zabili, Bago!“ A hlas se mu zlomil.

Hlas, který odpověděl, nepatřil Bagovi, ale byl mužský a příjemný. Nějak Hanse uklidnil. Byl tak srdečný.

„Je přirozeností bohů zaměřovat se na sebe, i když vy tomu říkáte sobectví. Někdy zapomínáme na vaše smrtelná spojení, která ani smrt neporuší. Napadlo mě, že by ses rád podíval na svého učitele a později i nejlepšího přítele a nevlastního otce, můj milovaný příteli a služebníku Hansi. Já sám se mohu zviditelnit jako světlo, jiskření nebo oslnivá bělost. Víš, nemám tisíc očí, opravdu ne.“

„Ty... nemůžeš být...“

„Hansi – vezmi si s sebou hnědou nádobu zdobenou křížky,“ pronesl Bago hlasem Miniril. Jen ona a Hanse věděli, že mu tehdy, za noci hrůzy, řekla tato slova. (Byla to opravdu ona?) A pak Bago pokračoval v řeči, zase jiným hlasem, který Hanse hned nepoznal. Ale pak – ano, to je jeho vlastní hlas! Vzpomněl si na ta slova. Šel tehdy ke Kurdovi a málem přišel o život – ne! Taková slova ze sebe nevydal! Jen si je myslel a jen on o nich mohl vědět:

„Ó Ilsi, bože mého lidu a otče Shalpy, mého patrona! Je pravda, že Tempus Táles slouží Vashankovi Nelítostnému. Ale pomoz nám, pomoz nám oběma, pane Ilsi, a přísahám, že učiním vše pro to, abych zničil Vashanku, který má za manželku vlastní sestru, nebo ho odtud vyhnal, jen když mi ukážeš cestu!“

Při těch slovech, která jeho vlastním hlasem vydávala bytost na druhém konci dlouhatánského stolu, se Hanse nezmohl na nic víc než na vyvalené oči.

„Pouze dva mohli slyšet tvoji modlitbu, Hansi. Pouze dva nejen na celém světě, ale v celém vesmíru. Jeden jsi ty; druhým je ten, jenž slyší všechna slova, která jsou mu určena, ať už jsou pronesena nahlas nebo jen v duchu.“

Pobledlý Hanse jen zalpal po dechu a trhaně ze sebe vyrazil: „Pane... bože.“

„Ano,“ promluvil přívětivý hlas uvnitř jasu. Hanse se kdysi rozhodl, že při setkání s princem Ranke nikdy nepoklekne. Když teď stál před bohem, jenž byl bohem bohů, byl natolik vyvedený z míry, že ho padnout na kolena ani nenapadlo.

Pán Ils dokázal, že je nejen králem nebo císařem nebo náboženským představitelem, a na takovém předvádění netrval. Bozi se nevyznačují ani egoismem, ani přehnanou ješitností. Nemají nic takového zapotřebí. Jsou bozi. Obličej Baga se vytratil a Hanse musel opět přivřít oči. Na konci stolu ve velké jídelně stále někdo seděl, ale nyní neměl vůbec žádnou tvář. Bylo tam pouze světlo.

Přestože se díval jen přivřenýma očima, musel od něj Hanse odvrátit zrak – a zjistil, že se dívá na bohyni, celou v sytě růžovém šatu lemovaném stříbrem a přepásaném šarlatovou šerpou. V temně černém hedvábí vlasů se třeptily klenoty. Možná to byly hvězdy.

Promluvil laskavý hlas.

„Ano,“ zopakoval. „Oloupený o sílu na vlastním území. Nějaká mi přece zbyla, Hansi, Synu stínů. Síla víry v člověka, který se dříve bohům posmíval, a v jeho věrnost, která není bezděčná, ale získaná zkušenostmi, dobrovolná – o tobě mluvím, Hansi – ty mi pomáháš. Neboť bohové a smrtelníci jsou vzájemně svázáni, Hansi.“

Silně zde vzrostla moc Vashanky, syna mého bratrance Savankaly. Napomohla mu víra muže, který je znám jednou jako

Hádankář, jindy jako Táles, stejně tak se mu ale říká Strůjce nebo Mořem zrozený. Není třeba, aby ses zabýval jeho původem. Jedné noci si Vashanka přál jeho svobodu. Přál si ji natolik, aby se mnou smlouval. Bylo zapotřebí pouze drobného úsilí mého syna Shalpy, který té noci zatáhl oblohu mraky. Podnebí ve vaší zemi je takové, jaké je, a tak bylo zapotřebí jak sil Vashankových, tak mých, abychom oné noci soslali déšť, když jsi potřeboval vodu abys zvítězil nad zabijáckými rostlinami. Přirozeně jsem se s Vashankou dohodl, ještě než jsem mu pomohl – věděl jsem, že Vashanka bude smlouvat abych ti pomohl zachránit Tempa!

Vashanka souhlasil a osobně udělal ústupek: zničil své jméno na paláci mého lidu. Vashanka již nebude využívat takové moci, aby zde dal najevo svoji přítomnost. Pozvednutí mého zmrzačeného chrámu, zasaženého Vashankou, nebylo má práce, ale dílo vás, lidí. Takové stavby těší vás, lidi. Bohové nemají zapotřebí zveličování, neboť není nic vyššího než bůh.“

Hansovi hučelo v hlavě a rád by se posadil. Zeptal se: „A... a Miniril?“

Tentokrát odpověděla Eshi. „Dvakrát jsme ji použili jako prostřednici. I nadále je mnohem silnější a schopnější, než si o sobě myslí. Neboť nikoho se nemůže dotknout bůh, aniž by na něho nepřešlo něco z božské podstaty – jakási podoba síly, podoba vlády nad časem a prostorem. Takoví lidé jsou koneckonců božskými výtvoři a obklopují je moji smrtelníci. Miniril si nepamatuje, že nám dvakrát posloužila. Ale sní – ach, jaké má teď sny!“

Na konci stolu nyní promluvila postava stínu. Hlas měla takový, jaký si člověk u stínu představuje, zvuk kusu kvalitní kůže pomalu tážené přes brousek. „Vashanka je na konci se silami. Nyní bys mohl využít Vashankova sloužícího, který je... ztracen.“

„Jak – proč?“ zeptal se Hanse, ale nebyl si vlastně jist, zda je alespoň jedna z jeho otázek správná. Hlavou mu duněly seismické poruchy a žaludek měl současně prázdný i nafouklý.

Potřebovali ho, a tak mu všechno bez vytáček řekli, neboť co znamená pýcha pro bohy?

Potřebují ho Ilsižané, jeho lid, Asylum zvané Svět zlodějů a potřebuje ho celý svět. Nezaniká, nescvrkává se a nemizí jen Ils a

jeho rodina. Ranke zavládne celému světu a Ranke je ovládáno muži, kteří jsou všechno jiné, jen ne dobří („protože bratranec Savankala je starý a potyčky s potomkem ho unavují“) a Ranke vládne prostřednictvím císaře bojovný Savankalův syn, který miluje válku.

„Nemohu nicméně válčit s Vashankou,“ vysvětloval Ils, světlo mluvící laskavým hlasem, „neboť syn musí bojovat se synem.“

A s tímto prohlášením zmizel a většina světla zmizela s ním. Velká komnata teď byla zahalena stíny. Skřípavým hlasem promluvil stín na konci stolu, skrytý v plášti a kápi.

„Myslíš, že mne znáš, Hansi, a máš pravdu. Já jsem ten, jenž nemá žádný chrám. Jsem Zahalený v stínech, Hansi, Synu stínů. To já musím zápasit s Vashankou, protože jsem syn Ilse a on je synem mého strýce Savankaly. Ale přítomnost Ranke, Vashanky a jeho tak mocného služebníka mne připravily o mnoho schopností. Mohu jednat pouze tvým prostřednictvím, Hansi, a moje sestra smí jednat pouze skrze Miniril. S mečem od muže zvaného Pastorek, Hansi, který je synem boha, půjdeš do souboje s bohem.“

„S Vash – Vashankou?“

Hanse viděl, že stín přikývl, a dočkal se tak odpovědi, ale přesto vyhrkl: „Ale já nejsem cvičený v boji s mečem! – Pane stínů,“ dodal.

Tato šťastná skutečnost ho nezachránila, přestože doufal. Bojovat s bohem! Stínolez? Hanse? Ne, ne, nechce nic jiného než odtud zmizet a navždy se ztratit ve stoce, které se přezdívá Splet'!

Ale: „V Asylu je jeden, který se v zacházení s mečem a zabíjení víc než vyzná a dopustil, aby se stal tvým dlužníkem. Jsou s ním teď zkušené lidé, kteří dokáží naučit boji s mečem a patří k jeho oddaným stoupencům, Hansi. Hansi: *využij ho*. Uposlechne tvých pokynů a navíc s radostí. Budeš dělat skvělé pokroky a překvapíš je, neboť tam budu s tebou, Hansi, vyvolený Ilsigu.“

Hanse se musel oběma rukama opřít o židli s vysokým opěradlem. Konečně si Eshi všimla.

„Jsme krutí, bratře! Stínolezi, posad' se.“

Stínolez vděčně a horlivě uposlechl. Téměř na židli upadl. Hodně zhluboka se nadechl, trochu vydechl a zbývajícím dechem se mu podařilo utvořit slova: „Ale... no... potom co?“

„To poznáš, Hansi.“

Nato sebou Stínolez trhl. Vedle něho se ozvalo nějaké cinknutí. Podíval se na podlahu vedle židle. Tomu, co se tam objevilo, nemohl uvěřit. Sedlové vaky mrtvého Bouřného. Kapala, crčela z nich voda. Hansovy sedlové brašny z hlubin studny u domu! Výkupné za Savankh, který ukradl jen kvůli své ješitnosti a pýše – a jehož cena tenkrát vylétla do závratné výše. Výkupné, o němž mu princ Pokaky řekl, že si ho může ponechat – pokud ho dokáže ze studny dostat.

Takové nabídky se nedalo odolat. Přiklekl k vakům, jeden otevřel a nabral do ruky několik mokrých stříbrňáků. A povzdechl si. Nasypal je zpátky, naslouchaje sladkému, líbeznému cinkotu, a pohyb zopakoval – pár si jich podržel v hrsti. Pak si zamyšleně prohlédl pytle, ze kterých se po podlaze rozbíhaly mokré potůčky, a povzdechl si.

„Jsi bůh a můj bůh, Zahalený v stínech. Tohle... tohle je v bezpečí na dně studny. Ehm, mohl bys to tam uložit zpátky?“

Hanse sebou trhl, když vaky zmizely, a napadlo ho, že je možná největší trouba v Asylu. *Jak hloupě se budu cítit, až se z toho snu probudím!*

„Pytle jsou zase v studni, Synu stínů, a ta je vskutku bezpečná! Sestra a já již budeme muset odejít. Náš čas v této rovině je přísně odměřen.“

Hanse zvedl ruku na protest a řekl: „Ale –“ a byl na Orlím hnízdě sám. Hořící svíčky zůstaly. Na stole před ním leželo jídlo a víno. Podíval se na zem. Na podlaze zůstaly loužičky a tmavé skvrny od vodních stružek. A v ruce mu zbyly mince, několik stříbrňáků.

Má to znamenat, že se všechno skutečně stalo?

Ne, jistěže ne. Až se vzbudím, budou peníze pryč.

Když odcházel, vzal si s sebou něco z pokrmů na stole. Při chůzi jedl. Ve snu mu velice chutnalo a víno bylo nejlepší, jaké kdy pil. Jen upíjel; když stoupal po schodech do svého pokoje hluboko ve čtvrti Asylu zvané Spleť, byl pytel stále těžký. (Spleť byla nebezpečnější než kdy dříve, protože se všude naparovali vojáci, všichni cizinci. Patřili k důvodům, proč raději nechal peníze ve studni. Ani Spleť se už nedá považovat za bezpečnou, uvažoval Hanse.)

Vešel do pokoje a opatrně zavřel dveře. Se stejnou pečlivostí je zavřel na petlici. Oknem pronikalo do místnosti trochu měsíčního

světla, a než si rozepnul plášť a přetáhl tuniku přes hlavu, docela dobře viděl. Tak objevil, že ho v posteli očekává nějaká žena.

Spíš dívka. Velmi krásná lady Esaria. V jeho posteli. Posadila se a ukázala, že má na sobě jen pokrývku. Natáhla ruce.

Hansovi se nějak podařilo nezaječet. Ani neomdlel. Dostal se do postele. Dívka byla skutečná. Čekala na něho. Byla báječná, všechno s ní bylo báječné. Část jeho mysli se sice ptala, *Není to Eshi?*, ale to jim nebránilo ve vzájemném potěšení. Co na tom, zda se objevila Esaria nebo bohyně; byla více vzrušující, než by se kdy odvážil doufat, a zážitek byl božský.

Usoudil, že to byla opravdu Esaria, ne Eshi (ve snu, kde jinde, připomněl si), protože Eshi by rozhodně nejedla tolik česneku.

Ráno byla pryč. Ležel, usmíval se a myslel na svůj sen. Vleže na zádech otočil hlavu.

Viděl odtud plášť, tuniku a vak s vínem. To ho zcela probralo a přimělo ruku, aby zašátrala vedle pryčny a našla boty. Stříbrňáky byly tam, kde měly být. Hanse doslova předvedl, co znamená sednout si zpřímá jako svíčka. Odhodil přikrývku a prozkoumal postel. Nedalo mu to moc práce. Stopy návštěvy Esarie a jejího bývalého panenství byly patrné na první pohled.

Nebyl to sen, napadlo ho a pak promluvil nahlas: „*Vidím a věřím. Udělám to, Shalpo, Ilsi, Otče všech! Udělám to, jediná a nejsvětější paní Eshi a ctihodná Shipri, paní nade všemi!*“

Uvnitř hlavy zazněl hlas: *Všichni závisí na tobě, synu.*

Ne „všchno závisí,“ uvědomil si Hanse později. „Všichni závisí.“ A znamenalo to „všichni bohové Ilsigu a Ilsižané!“

Zvedl zbytek silného nápoje, který od oné noci, noci Kurda, popíjel až příliš často a vylil ho na podlahu na prostěradlo, které již ukazovalo šarlat jiného druhu obětního prolévání.

„Úlitba bohům Ilsigu!“ zvolal Hanse pevně a tak svá slova i myslel.

Z tajné skrýše vytáhl Hanse balíček. Byl v ní měsíc, možná déle a nějak odolával Hansovu alkoholickému nutkání ho prodat. Byl to ten, který si odnesl ráno po oné noci. Obsahoval nablýskané a zřejmě cenné chirurgické nástroje vivisektora Kurda, kterého Tempus

přednedávnm poslal na onen svět. Zlodějna teď nepřicházela v úvahu, a tak mu skvělé nástroje přinesou spoustu peněz, uvažoval nahý Hanse. Otevřel balíček na vratkém stolečku.

A zůstal stát s otevřenou pusou.

Chirurgické nástroje zmizely. Balíček obsahoval nějakých čtyřicet stop pružného, tenkého, stopu tlustého černého koženého řemínku, dokonalou černou kroužkovanou košili, jednoduchou černou přílbu s chráničem nosu, skrání a krku. A prsten. Nebyl černý – Byl zlatý a byl osazen velkým tygřím okem, upevněným ve zlatých páscích a obklopeným modrobílými kamínky.

Strávil spoustu času ovazováním koženého řemení kolem stříbrné pochvy meče darovaného Pastorkem. Pečlivě kůži připevnil a zakryl tak cenné zdobení. Zkusil si drátěnou košili a žasl nad její poddajností. Strávil mnoho, mnoho minut, než zjistil, jak ji svléknout. Přes hlavu, jak jinak, ale člověk ji nemohl prostě vyhrnout a přetáhnout, jako tomu bylo s tunikou – něco takového se nedá udělat s téměř čtyřiceti librami vyvařené kůže pokryté černými kovovými kroužky! Přílba mu samozřejmě padla dokonale.

Prsten zkoušet nebude. Je její, patří Jí a je jeho znakem. Neměl by o něm uvažovat jako o svém. Spolu se čtyřmi ze svých pěti mincí ho pečlivě schoval a pak teprve sešel dolů. Bylo už pozdě odpoledne a chtěl něco sníst. Na sobě měl starou tuniku v barvě velbloudí srsti s roztřepenou obrubou.

Dobře se najedl, zapíjel jen limonádou.

„Koukám, že sis včera v noci vyrazil, Stínolezi,“ řekl potichu krčmář v obdivu nad stříbrnou mincí. Snažil se předstírat nevzrušený zájem. „Zatraceně dobrá noc, co?“

„Jo. Dobrá noc. Jo! Nezapomeň na drobný.“ Bylo moc pozdě, než aby se do něčeho pouštěl. Trochu se potuloval v naději, že zahlédne Tempa. Nepotkal ho a musel se vrátit. Předstíral, že nespěchá, ale potřeboval zkontrolovat své nově nabyté vlastnictví. Přezkoumal skryš. Všechno bylo na svém místě. Mince, které mu vrátili za stříbrňák, měl stále ve váčku zavěšeném na krku. Nebyl natolik hloupý, aby nosil měšec za opaskem. A v úkrytu měl stále ulito pět stříbrných.

Hanse seděl na kraji postele a přemýšlel.

Vypadá to, jako by moji, ehm, nesmrtelní spojenci chtěli, abych neměl žádné finanční těžkosti. Nebudou asi chtít, abych jim sloužil jako to, co jsem musel připomínat Kadakithovi, že jsem (nebo byl) – „Jen zatracený zloděj!“

Během několika příštích dní vesele rozhazoval peníze. Jednu minci věnoval drahé staré Kopretině („protože jsi krásná, pro co jiného?“), dvě jednorukému žebrákovi, kterému chyběly dva prsty, protože v něm Hanse poznal oběť Kurda, a rozdával i jiným. Překupník krrfu měl jisté podezření, když dostal rankanský císařský stříbrňák („závdavek do budoucna, pro jistotu; hlavně nezapomeň, jak vypadám!“), ale peníz si vzal.

A pokaždé, když se Hanse, postava stínů, vrátil do svého pokoje nad krčmou, nabídla mu tajná skryš jeden prsten a pět stříbrných mincí.

Tempus mezitím žasl, ale s výcvikem rozhodně souhlasil. Určil Nikodéma, neboli Záškodníka, aby se této povinnosti ujal. A tak to šlo dál, den za dnem, dny plné cvičení a pocení a sakrování, a teď mu Niko řekl, že je dobrý a má přirozený talent. Hanse, naplněný pýchou, zasekl nůž do kamarádova štítu, zatímco samozřejmě předstíral, že se před vržením nože jen zašklebil. Pak zasalutoval a obešel budovu, zatímco Niko tam stál a vypadal trpělivě a chlapecky. Cestou domů Hanse utratil další stříbrnou minci. Toho dne již jednu vydal. A v pokoji mu jich stále pět zbývalo.

Otevřel oči. Jasně věděl, že před chvilíčkou ještě pochrupoval, ale okamžitě se probudil. Nebyl čas divit se proč. Jediné, co musel udělat, bylo otočit hlavu a podívat se. Zjistil, že je dosud tma, prostředek noci, a má návštěvníka.

Byla to Miniril. Vyhlížela trošku starší a vypadala opravdu krásně, celá v bílé a světloučké jarní žluti. Obklopovala ji jemná záře kolem celého těla, jakási aureola svítání.

„Připrav se, Hansi. Je čas.“

Před mnoha týdny, hned jak se vrátil z nočního výletu na Orlí hnízdo, by při takových slovech jen pokrčil rameny. Teď ne. Dnes byl Hanse cvičený bojovník a věnoval spoustu času přemýšlení. Byl připraven. Nevěděl, že se to stane takto, ale poslušně vstal a byl rád,

že je to právě tak. Neměl alespoň čas na uvažování, na obavy, co by se mu mohlo stát. Je čas. Přichystal se.

Oblékl si punčocháče a kožené kalhoty, vlněné onuce a jemňoučké, zlodějské vysoké boty s měkkými podrážkami. Pak přišla nová dlouhá bavlněná tunika a přes ni další s vycpávkami. Záře v pokoji setrvala, protože tu zůstávala i Miniril, tato Miniril, změněná z půvabné mûry na překrásného motýla. Kroužková košile s cinkáním sklouzla na své místo a nato se Hanse opásal mečem. Ne cvičným mečem, ale mečem od Pastorka, v jehož ovládání se tajně zdokonaloval.

Postava v pokoji natáhla ruku. „Pojď, Hansi. Musíme jít. Je čas, Synu stínů.“

Zvedl přílbu. „Miniril? Máš... bratra? Dvojče?“

„Ty víš, že mám.“

„A jak mu říkáš?“ Vzal ji za ruku. Byla chladná, měkká. Na Miniril až příliš jemná.

„Víš, jak mu říkám, Hansi. Říkám mu Stín, neboť rodí stíny a vládne jim, Stínolezi. Pojď, Stínolezi, synu boha.“

Šel, pod ochranou přílby. I v tuto hodinu byl jistě někdo vzhůru a někdo určitě podivnou dvojici zahlédl. Nepochybně však nikdo ve válečnickém oděvu a pod přílbou nepoznal zloděje Hanse, neboť každý, kdo ho znal nebo o něm kdy slyšel, by nikdy nečekal, že ho spatří v takové výstroji a společnosti.

Pod nebezpečně zmařenou oblohou, v tajemném tichu, téměř hmatatelném, které bylo snesitelné snad jen pro hmyz, vyšli ze Spleti a z Asyly a zamířili vzhůru na Orlí hnízdo. A vešli do Orlího hnízda, tmavého a starobylého, místa, které teď patřilo duchům a bohům. Cestu jim osvětlovala aureola bohyně, jejíž ruka stále měkce spočívala v Hansově dlani.

Vstoupili do skutečného sídla bohů, neboť prošli domem a zadním vchodem a ocitli se v jiném světě.

Nad nimi letěla tajemná obloha se stuhami zlata a bledé a citrónové žluti, zohyzděná zespodu nafialovělými mraky. Stála zde nadpřirozená alej z jedovatých nočních mûr. Kamenné tvary vyrůstaly v nemožných tvarech, skláněly se a plazily po zemi, aby se hned nato zase napřímily. Ošklivé skalnaté útvary v rudé, páleném

okru a žlutohnědé napodobovaly popínavé rostliny a razily si cestu neviditelnou kamennou zdí nebo rostlinami zmrzačenými do spirálovitých tvarů vápnem a alkaloidy.

Zvláštní kamenné tvary se rozprostíraly do dálky, až se změnily na pouhé stíny na rovině, v aleji, jejíž barvy v dálce přecházely do šedé a střetávaly se s perleťovým nebem. A neozval se jediný zvuk. Ani tichoučké bzucení jediné osamělé mouchy, ani nepatrné pípnutí nočního ptáka nebo cupkání mrňavých nožiček či listy kapradí šepotající v nočním vánku.

Neexistovalo zde slunce, a přece nebyla noc, nebylo zde zvířat ani rostlin.

Byl tu jen ozbrojený Hanse v pancíři a Miniril. Zde pak přicházel Vashanka, připravený k boji.

Brnění plálo purpurem, z přílby trčel jestřábí zoban a na vršku vysoký bodec. Štít a ostří meče měl černé, takže výpad neoznamovalo žádné zablýsknutí. Hanse tasil a spěšně se kryl malým kulatým štítem. Pomyslel na Miniril, ale věděl, že nemá čas pohlédnout stranou. Zde přicházel bůh, ozbrojený a v brnění, ženoucí se do bleskového útoku, očekávající rychlý konec.

Konec nenastal ani pro boha, ani pro Hanse. Vylétly jiskry, jak Hanse paríroval úder, nohy vylétly do výše a Vashanka stál za Hansem. Nezraněný Hanse se otočil.

Bůh šel do boje s arogantní ukvapeností boha, vyslaného sprovodit ze světa nepatrného usopleného smrtelníka. Při útoku byl jeho tmavý meč zachycen a odražen kulatým štítem, takže se při dopadu až otřásl. Usmrkaný človíček mu výpad vrátil úderem, který jej téměř zasáhl do nohy. Vashanka se přece nepoučil a nedokázal respektovat malého šlachovitého nepřítele v nevyzkoušené kroužkové košili a znovu udeřil. Opět měl štít dole a noha zůstala nechráněná. Tentokrát Hanse při dopadu meče trhl štítem, takže čepel boha sjela na stranu a strhla s sebou i Vashankovu paži a tím i jeho tělo, a jen výstupky neobvyklého, krouceného hradního pancíře mu zachránily krk před Hansovým ostrím. Bůh při ráně zamručel, ale zůstal nezraněn. Hanse se na něho zazubil, ukročil a kousek couvl, předstíral útok mečem a pak klamal štítem. Dal najevo připravenost, která změnila další útok boha na pouhou kličku.

Vashanka se naučil úctě k protivníkovi.

Kroužili kolem sebe, rukou se štítem poblíž nepříteli a sledovali se přes zakřivené okraje štítů pozornými pohledy. Pohybovali se a pozorovali. Pohyblivé cíle a pohyblivé hrozby. Zlehka pohybovali pažemi, takže ani jedna čepel nebyla v mrtvém vzduchu nehybná.

Někde jinde se oblohou sunul měsíc a lidé otočili přesýpací hodiny, ale tito dva kroužili a pozorovali, měřili čas kroky a nespouštěli jeden z druhého zrak, kráčeli a chystali léčky jako dva bojovníci, kteří si jeden drahého váží. Tu a tam zasvištěla a zazpívala ocel, meče zazvonily, zadunělo dřevo pod úderem čepele na vyztužený štít. Hned zavrčel člověk, hned zas bůh. Jeden rychlý ošklivý příval úderů na obou stranách způsobil oběma pohmožděninu pod dosud nedotčenými drátěnými košilemi.

Jak mohl Hanse vědět, že tak bojovali hodinu? Zůstat naživu znamenalo zůstat ve střehu. Být ve střehu znamenalo nemít čas myslet na čas nebo na únavu. Jen obrana a výpad, úder a krytí, krok za krokem a neustálé hledání dalších příležitostí. Jak se ranou meče uvolnilo vinutí Hansova štítu a volně se rozkývalo, zablýsklo se stříbro.

Jak dlouho mohlo trvat, než Vashanka zmizel a místo něho se objevil skalní levhart, který prskal a vrhl se s hrozivě tasenými drápy na –

Hanse, jenž se zatím přeměnil na medvěda. Velkého medvěda, který uprostřed skoku obrovskou kočku popadl a stiskl. Zapotácel se. Levhart mu dal pocítit své drápy, ale on ho setřásl a tvrdě jím mrštil o zem. Kočka se skulila a s kvílivým zvukem prskala a kroutila se. Měnila se na kobru.

Oba teď byli pokryti krví a krev poznačila i syčícího hada, který se napřímil a vyrazil vpřed –

Nezasáhl ani muže, ani medvěda, neboť tu nebyl ani jeden z nich, nýbrž hromádku dravých zubů a kožichu a rychlé síly bez kostí, která se vyhnula zásahu a prudce udeřila. Zuby sevřela nenáviděného nepřítele –

Ale jakmile mangusta stiskla kobru, had se nafoukl a pak ještě zvětšil, až z něho mrňavý protivník spadl. Stále se zvětšující kobra však přece byla pokryta krví, a když se přeměnila na koně s

Vashankou na hřbetě nebo alespoň na jeho část, zvíře se otočilo a odklusalo. A lehce skákalo přes ošklivé kamenné tvary, pořád pryč... jen aby se otočilo a tryskem vrátilo. Kopyta útočně bušila o zem, vyrážela jiskry z kamenů, přeskakovala pokroucené skalnaté útvary, řtila se na malou postavu, která vypadala, že plna strachu prchá, cupitá sem tam po pěšině, pak se otočí a uhání pryč, prchá přímým směrem, na němž ji lze snadno dostihnout.

Nohy závodního koně se zamotaly do dlouhého koženého pásu, který mu Hanse právě uvázal do cesty. Zvíře s ržáním klopýtlo a letělo vzduchem, takže Hanse, jenž prudce změnil směr, za sebou uslyšel hlasitý dopad. Hanse se otočil a s připraveným štítem a napřaženým mečem se hnál nazpět. Nabíral rychlost, aby ji mohl v podobě síly vložit do úderu.

Byl nucen zpomalit. Čekal na něho tvor v podobě člověka, bůh v brnění a přílbě zobanem napodobující dravého ptáka, se štítem připraveným, s mečem jako tmavě stříbrnou smrtí připraveným v ruce. Štít znovu a znovu zachycoval údery, ale vtom se dolní okraj vklínil dovnitř a zachytil Hanse v pase, takže jen zamručel, napůl se předklonil a potácel se vzad. Snažil se neupadnout, ale spadl a rozplácl se na zádech. Vleže představoval terč připravený na smrtící ránu boha, s nímž se nikdy neměl pouštět do boje. Loktem narazil do okrového kamene zkrouceného jako had a meč mu vyskočil z ruky, jako by dychtil po osvobození.

Když se Hanse snažil skroutit a stočit a sledoval, jak se na něho s taseným mečem řítí smrt, napadla ho absurdní myšlenka. *Věděl jsem, že něco takového nemám dělat.* Zachránila jej Miniril, jež s výkřikem vyskočila ze strany. Hanse vrčel a kopal kolem sebe ve snaze vyhrabat se na nohy, plný naprosté beznaděje a uviděl zlovorný úder černé čepele, který ji téměř přesně v pase takřka přet'al ve dví.

Teď byla řada na bohu, aby v krutém, podlém úsměvu šelmy ukázal zuby. Ve snaze zničit to štíhlounké, světle oděné tělo se téměř otočil kolem dokola. Nyní se opět připravil ke skoku a přichystal si meč ke druhému smrtícímu úderu za několik vteřin. Naprosto zoufalému Hansovi se vrátily všechny síly: levou rukou zajel do napůl vykasaneho rukávu tuniky, jak se snažil uvolnit ruku, a vrhl dlouhý plochý nůž.

Sledoval jeho let tak, jako nikdy při tisících a tisících cvičných vrzích, kdy se snažil vystopovat dráhu letící čepele. Zdálo se, že listu lesklého kovu trvá celé minuty, než dorazí ke spěšně se blížícímu bohu. I jemu, přestože se k Hansovi řítí, trvalo přiblížení dlouho. Blesk rozčísł oblohu. Následoval hrom, ale byl to výpad hlasu rozlíceného, vítězného Vashanky.

„NELZE MNE ZABÍT ZBRANĚMI TVÉ SFÉRY, HLUPÁKU, ZLODĚJÍČKU, UBOHÝ POLOSMRTELNÍKU, BEZVÝZNAMNÝ ČERV–“

A vtom se jeho výpad setkal s nožem.

Nádherně, dokonale, hrotem napřed udeřil nůž těsně pod ohryzek. Vashanka zaječel a ve výkřiku bylo slyšet zabublání. Neskutečná sféra nekonečna ožila oslepujícím a jiskřivým světlem.

...ti, kdož byli dole v Asylu za úsvitu vzhůru, spatřili, jak nový měsíc smetlo světlo horkého blesku, jasného jako den...

který Vashanku naprosto obklopil, který byl Vashanka. Řev vzteku a bolesti byl hromem a bleskem. Prchal, hrdlo probodené, jako by ho k ústupu nutil drtivý úder, a jeho kroky byly bouří zuřící na moři. A nepřestával ustupovat, dokud se upřeným přimhouřeným očím Hanse nevzdálil natolik, že byl úplně mrňavý. A pak tento maličký Vashanka zmizel.

Pak se před Hansem objevil zářící Ils. Měl tvář sochy, která bývala ve zničeném chrámu.

Tehdy se Hanse podivil. Viděl zář, a přece viděl rozmazaně. Proč se setmělo? Proč jeho bůh netriumfoval v plném lesku?

Proč nemůžu pohnout tou zatracenou hlavou, krucinál?

„Nakonec,“ pravil Ils, „měl pravdu, ale přesto nebyl dostatečně moudrý. Mluvil pravdu, když říkal, že jej nelze zabít zbraněmi této sféry. Ale nůž opravdu letěl, nůž smrtelníka z pravé sféry zde na Sféře nekonečna ho zasáhl smrtelným úderem, takže začal umírat. Ale to nebylo možné. Takový paradox existuje. Je to proti přirozenému běhu věcí, Hansi, neboť bůh bohů, který stvořil všechno bytí – ano, a který stvořil mne – ten bůh je skutečnost. Proto nemůže

být syn mého bratrance Vashanka zbaven života zbraněmi tvé sféry, těchto dimenzí, nemohl by zemřít v této komnatě Domu nekonečna, který je panstvím pána skutečnosti.“

Hanse pochopitelně namítl: „Nerozumím.“

„Chmm! Samozřejmě, že ne! S tím má co dělat i bůh! Lidé neobjeví vysvětlení ještě tisíce let, Synu stínů. Mělo by ti stačit, že Vashanka je odtud pryč. ‚Odtud‘ je široký pojem, ale opravdu a doslova široký! Vashanka odtud zmizel, protože zde, v tomto vesmíru, nemůže existovat. Vytratil se odtud červí dírou ve vesmíru. To taky není zrovna lehké pochopit, co? Přijmi tuto pravdu, Hansi: Vashanka je někde jinde. A přestože existuje nekonečné množství možností, dimenzí či komnat, jeden svět je pro něho navždy uzavřený, vyčerpaný. Tento – váš – je pro něho nedostupný a již pro něho neexistuje.

Rozhodně nikdy nemůže dojít ke spojení Vashanky a této sféry skutečnosti. Proto je mrtev. Bohové však nemohou zemřít zbraní smrtelníka, a tak zde nemůže být. Nikdy se nemůže vrátit do této komnaty Domu nekonečna.“

Hanse měl pocit, že Ils řekl jedno a totéž třemi různými způsoby, z nichž všechny zněly rozumně a nepřipouštěly paradox, ale... Červí díra? Ve vesmíru? Přesto si nedělal starosti a ani nemohl. Vashanka byl pryč, Hanse tedy musel zvítězit. Cítil se skvěle, až na to, že nemohl zvednout hlavu a nic necítil. Jenže už z něho byl hrdina, a tak se musel jako hrdina i chovat. Nezmínil se o svém stavu, ale položil hrdinskou otázku:

„A Miniril?“

„Spí ve své posteli. Tedy spala – je už vzhůru a dohlíží na sourozence, neboť v Asylu svítá. Já a moji věrní jsme zde nyní všemocní...!“

A Eshi vstala, celá a nezraněná, a přispěchala k ležícímu Hansovi.

Poklekla k němu. Věděl, že na něho položila ruce, protože je viděl. Vzhlédla k pánovi pánů.

„Chci ho, otče! Chci ho!“

„Cože – mě!“ nechápal Hanse. „Co se mnou?“

Ils na něho ze své výšky upíral pohled. „Ty, milovaný Synu stínů, jsi porazil boha a vrátil mne mému lidu v Asylu. A co víc, protože se Vashanka stal nejmocnějším z rankanských bohů, moc toho lidu bude slábnout. Říše umírají pomalu, ale zánik již v této chvíli začal.“

„Ano,“ přitakal Hanse téměř žalostně. Vůbec si neuvědomoval rozsah své služby bohům, Ilsigu a světu. „Ale... co teď? Co se teď – se mnou?“

„Otče,“ zopakovala Eshi, tentokrát s nádechem obvinění v hlase, „má zlomený vaz!“

Ils potichu vysvětlil: „Nyní, hrdino Hansi, umíráš.“

„Ale –“

„Narazil hlavou na ten odporný zatracený kámen a od krku dolů ochrnul! Nic necítí, vůbec nic!“

„Ale nemůže se tak stát,“ pokračoval Ils, jako by nikoho z nich neslyšel. „Nemůžeš umírat, ježto nemůžeš zemřít. V této sféře totiž neexistuje původce tvé smrti. Pokud tedy umíráš, existuje paradox. Tudíž nemůžeš umírat.“ Vtom se v Hansovi zvedla vlna bolesti. Tělo mu opět ožilo a on mohl pohnout hlavou a podívat se na Eshi, která na něm částečně spočívala svojí vahou. Pak již necítil nic jiného než ji, neboť všechna bolest se vytratila a stejně tak i všechny šrámy a podlitiny.

„Uf – omluv mne, uf, paní bohyně,“ zabručel. Hanse vstal a postavil se svému bohu tváří v tvář. Dcera boha, sama bohyně, se ho pevně držela. „A co teď? Můj bože, co jsem já – po tom všem?“

„Ty se, Hansi, nyní vrať. Na deset oběhů tvého světa kolem s – tedy, na deset oběhů slunce – budeš mít vše, co chceš. Všechno, po čem toužíš. Nebudeme pro tebe dosažitelní. Potom ano a znovu se uvidíme, milovaný Hansi, a ty mi povíš, po čem toužíš.“

„Ale –“

Eshi na něm visela, ale její sevření povolilo, vítr Ilse jí odtrhl prsty od obrněného hrdiny Ilsigu. Vítr ho poháněl zpět do Asylu, zpět do jeho milovaného, zchátralého, malého světa zlodějů.

Pohled vzhůru mu ukázal více z nemožného, které se Synu stínů stalo nedávno tak známým. Nebe bylo přesně takové, jako když se

vydával na svoji výpravu. Rozeznal dokonce podivně tvarovaný mráček nad kopcem Julavain. Vypadal prostě jako –

Ale když rázoval po úzké „ulici“ Spleti, mrak se oddělil a stále se měnil, pokaždé vytvořil nový tvar.

Mračna přinesla Hansovi zprávu. Měl však pochopit až později, že zatímco v pozoruhodném zápase v komnatě Domu nekonečna uběhly hodiny či dny, v Asylu neuplynul vůbec žádný čas.

Zrovna v tomto okamžiku se v temnotě Kluzké uličky oddělil od stínů při zdi nějaký otrapa a připletl se mu do cesty. Rozhodně vypadal mohutně.

„Snad nespěcháš, mrňousi?“ zeptal se hlas žertem. „Máš při sobě měšec?“

„Dneska večer ne,“ odpověděl Hanse. Vtkročil do světla, které se mezi nimi objevilo.

Tasil dlouhý meč ze stříbrně zářící pochvy připnuté na skvělém tmavém brnění. Ozvalo se tiché cinknutí, když kroužkovaný rukáv zazvonil o hrud'. V ten samý okamžik vycenil zuby. Ostří vyrazilo vzhůru a zachytilo světlo. Berka se otočil a bez váhání vzal do zaječích.

Hanse se zasmál, jen tak pro sebe, a vydal se po Kluzké směrem k Serpentě.

Bohové, k nimž měl tak blízký vztah, měli občas poněkud zvláštní způsob projevu. Byl si ale jist, že Ils povídal, že může mít cokoli, co si bude přát... co tím myslel? Jak si vysvětlit deset oběhů slunce?

Myslel bůh jen deset dní? Snad neměl na mysli deset let?

No jo. Deset dní nebo deset měsíců nebo deset let, Hanse stejně bere všechno tak, jak to přijde. Všechno postupně. *Jedno po druhém*, přemítal Hanse a zívnu.

Pro začátek si přál, aby nebyl unavený, a hned nato si vybavil další přání. Musel se nad ním ušklíbnout. Když vešel do svého pokoje, byla tam. Se sklopenými řasami a zaměřeným pohledem na něho čekala v posteli.

(Usnuli, těla propletená, ale později je probudil hrozivý ostrý blesk, který zastínil pozdě vycházející měsíc, ale to byl druh paradoxu, které dovolovali a trpěli skuteční i méně významní bozi

jako Vashanka a Ils. Blesk stačil každého dokonale probudit. Bylo sice přílišně brzy, ale Hanse se dokázal zabavit.)

Doslov

První pozorování uskutečnila asylská rybářská flotila.

Haron spatřila neznámou plachtu a zavolala na Omata. Chtěla mu ji ukázat, ale než si zaclonil oči před sluneční září a vyhledal její polohu, bylo již plachet pět – nato dvacet. Všechny lodě byly podivně vystrojené. Takové plachtoví viděl rybář toho dne, kdy zmizel Stařec... až na to, že tyto lodě byly větší, mnohem větší.

Dal se rychle do práce, až ho jeho jediná ruka rozbolela a ztuhla křečí, jak se usilovně snažil vytáhnout síť. Poplach se šířil od lodi k lodi a brzy byli všichni rybáři na cestě ke břehu. Někteří dokonce opustili své sítě a pasti. Dali přednost ztrátě vybavení před zpožděním v rybářských vodách.

V době, kdy dorazili k molu, bylo vidět více než sto plachet a všechny neochvějně směřovaly k městu jménem Asylum.

Zpráva se šířila městem jako lesní požár.

Flotila, a velká – blokuje Asylum. Někteří říkali, že se chystá přečepení ze severu. Jiní horlivě dokazovali, že vzezření lodí neukazuje na sever. Jejich přesný původ je zatím neznámý, ale nemohou pocházet ze Severních království.

Jisté bylo jen to, že než padne noc, vstoupí posádky neznámé flotily do ulic Asyly. Někteří lidé propadali zmatku a prchali do paláce nebo do chrámů hledat jistotu. Jiní, mnohem praktičtější povahy, začali zatloukat obchody prkny a ukrývat cennosti.

Když novinu uslyšel Hanse Stínolez, měl smíšené pocity. Znovu si přál mít jistotu, jak dlouho bude mít zaručenou ochranu boha. Nakonec se rozhodl, že rozvážnost je rozhodující součástí srdnatosti,

a zamířil na zbořené sídlo, kde se odehrála jeho nedávná dobrodružství. Usedlost ležela hezký kus od území samotného Asylu. V dobách, kdy ještě neměl co ztratit, býval život mnohem jednodušší.

Myrtis, vládnoucí Uličce Červených luceren ze svého Afrodisiina domu, byla zřejmě z celého Asylu nejpřipravenější osobou. Několik strohých rozkazů stačilo, aby se veškeré osazenstvo začalo stěhovat do tunelů pod městem. Třebaže měla obavy z dlouhodobých potíží se zásobováním podzemních pokojů, větší starost jí dělal Lythande. Čaroděj se ve městě neukázal už hezky dlouho – a připlouvající flotila nevěstila žádnému poutníku nic dobrého.

Společenství asylských kouzelníků vyhlíželo flotilu se směsicí očekávání a obav. V oněch lodích bylo cosi magického, silné kouzlo, s jakým se dosud nesetkali. Někteří, jako Enas Yorl či Ischade, kteří neměli co ztratit, čekali plní zvědavosti, dychtiví připojit další znalosti do své již beztak bohaté pokladnice. Zbytek kolem sebe urychleně spřádal obranné čáry a potajmu se modlil k rozličným bohům o dostatek síly.

Molin Světlonoš, velekněz Vashankova chrámu, měl plné ruce práce. Snažil se utěšit své podřízené a na oplátku od nich požadoval, aby se zase oni snažili uklidnit nával věřících, který se tlačil v chrámových dveřích. Mezi pokusy uspořádat trochu události kolem sebe jej pronásledovaly vlastní obavy. Dopracoval se k základu síly Boha bouří a nechal na kněžích, aby si sami vysvětlili a vyložili, jak je to s právy a povinnostmi danými jejich bohem. Považoval se za úspěšného, neboť poslední dobou se městu očividně nedostávalo Vashankovy přítomnosti.

A teď tohle.

Jeho pletichy asi selhaly. Kde je ochrana Boha bouří teď, když je ohrožuje loďstvo? Stačila by pěkná větrná smršť.

S povzdechem si Molin připomněl, že největší nesnáz s bohy je ta, že se jich nikdy nedovoláte, když je potřebujete, ale v opačném případě jsou vždycky poblíž.

Poté co Saliman dorazil do nové skrýše se zprávou o flotile, Jubal hlasitě zaklel. Plány na přestavbu mocenské struktury doposud vycházely, staří zaměstnanci pronikali do existujících struktur města, nové lidi si kupovali nebo je nutili ke spolupráci zastrašováním. Zbývalo jim jen pár týdnů do první ukázky nově nabyté moci. Loďstvo mohlo znamenat komplikace a narušení stávajícího pořádku. Bude zapotřebí zcela přehodnotit a zřejmě i přepracovat všechny záměry.

Po měsících bolestivého uzdravování a pečlivého plánování nepatřil Jubal k lidem, kteří by přijali překážky s úsměvem.

Princ Kadakithis vyhnal z přijímacích komnat poradce, neboť si chtěl nerušené pohovořit s Tempem. Bylo již rozhodnuto, že do hlavního města okamžitě vyrazí posel se zprávou o flotile. Neměli žádný důvod věřit, že se jim podaří poslat vzkaz, až loď přistanou. Vojenské poměry v Asylu byly skličující. Včetně Pastorků, místní posádky a Walegrinovy nově zformované kompanie dá město dohromady necelých dvě stě mužů s mečem. Bude-li blížící se flotila skutečně nepřátelská, budou město čekat pravděpodobně tisíce protivníků.

Princ rozzlobeně zamítl Tempův návrh, aby doprovodil posla na sever do bezpečí Ranke. Byl královského rodu, zavázal se sloužit městu a chránit je. Když člověk jednou okusí příjemné stránky svého postavení, namítl Pokaky, pak musí občas snášet i jeho břímě – dokonce i když závazky zahrnují možnost zajetí, žádosti výkupného a možná i něco horšího.

Tempus dokládal nerozumnost takové řeči a uváděl četné příklady z historie, ale Kadakitha nezviklal. Obyvatelé Asylu možnost úniku mít nebudou, a proto nepřehne ani on. Zůstane se svým městem a bude sdílet jeho osud, ať už bude dobrý či špatný.

Walegrin zjistil, že se vyplnilo další proroctví, a zašel za sestrou na bazar. Cestu mu zastoupili mlčenliví muži S'danzů. Případnému krveprolití zabránila přítomnost Dubra. Kovář odtáhl Walegrina stranou a vysvětlil mu všechno, co věděl.

Illyra se účastnila setkání žen S'danzů – shromáždění uzavřeného cizincům. Pokud mohl Dubro rozhodnout, sdělovaly si informace, kterých se jim dostalo prostřednictvím vidění blížících se lodí, a domlouvaly se na nejlepším postupu, jaký by měli S'danzové zvolit. Dokud setkání neskončí, nedá se dělat nic jiného než čekat.

Walegrin soptil, ale nezbylo mu než se uklidnit a vyčkat do chvíle, kdy setkání skončí. Velmi dobře znal cenu informací, které se možná dozví – jen jestli se mu podaří přesvědčit Illyru, aby se s ním o tajemství svých lidí podělila.

Obyvatelé Povětrova jásali, když slyšeli zprávy. Pro lidi, kteří byli v současné době na dně společnosti, může být každá změna jediné k lepšímu, třebaže ti s větší představivostí varovali, že to nemusí být vždycky pravda. Sběrači odpadků přesto očekávali příjezd flotily s mnohem větším nadšením, než jaké se dalo najít kdekoli jinde ve městě.

Oplzlý jednorožec byl nacpaný pijáky, kteří se snažili zažehnat budoucnost korbelem piva. Bezpalec klidně odmítal dávat jakékoli slevy nebo prodávat na dluh. Tajně si přál, aby měl odvalu namísto toho ceny zvednout. K obsazení lodí je zapotřebí mužů a muži pijí, zejména když přistanou v novém městě. Do zítřka z něho může být boháč, může být natolik majetný, že nadobro opustí město, jestli...

Jestliže mu tahle spodina úplně nevysuší sklepy, ještě než flotila dorazí. Na další žádost o úvěr odpověděl vzteklým zabučením a praštil opovážlivce do hlavy korbelem.

Přístav se vyčistil. Rodiny rybářů prchly do vnitrozemí a přenechaly své území místní posádce. Vojáci z města ještě nedorazili a šířily se pochybnosti, zda k tomu vůbec kdy dojde. Většina lidí cítila, že si je princ raději podrží v paláci, než aby riskoval jejich dezerci ještě před příchodem nepřítele.

Jediný člověk dělal společnost mořským ptákům. Společně sledovali přiblížování lodí. Vypravěč Hakim seděl s překříženýma nohama na bedně ve stínu ochranné plachty z potrhaného plátna, jež se na jinak tichém prázdném přístavním molu hlučně třepetalo. Z opuštěné krčmy odcizil dvě lahve dobrého vína, a když teď mhouřil oči na vzdálené plachty, střídavě z nich upíjel.

Od rozhovoru s Omatem nezahálel a dnes věděl, že blížící se lodě odpovídají popisu plavidel ze starých legend lidu Rybích očí... a že podobná loď zajala před několika měsíci Starce a jeho syna.

Ať už budou lodě přátelské nebo naopak, sliboval jejich příjezd nejvýznačnější událost v životě jeho generace – a Hakim měl v úmyslu být prvním svědkem. Bral v úvahu případné nebezpečí, ale ještě víc než flotily se bál možnosti, že propásne okamžik jejího přistání.

Možná se ukončí příběh Starce a rozhodně se začne nová historie Asylu. Skutečnost, že možná půjde o konec Hakimova příběhu, neměla význam.

Vypravěč zahnal dotěrnou mouchu, znovu se napil a čekal.

Robert Aspirin

BOUŘLIVÉ OBDOBÍ

Z anglického originálu

STORM SEASON

přeložila Hana Ederová

Obálka Gary Ruddell

Grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerová

Vydalo nakladatelství Perseus publishing, s.r.o.

jako svou 165. publikaci

Plzeň 2001, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 165 Kč

ISBN 80-7288-014-4